

ငယ်ငယ်လှလှ၊ ဆရာမ

အခန်း(၁)

“ကလေးတွေ ခပ်စောစော ရောက်လာကြရင် ကောင်းမယ်နော် ဆရာ။ ဒါမှ သူတို့ကို နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးပြီး ညနေစောင်း နေမဝင်ခင် အစပျိုး လှေကျင့်ခန်းလေး ဘာလေး လုပ်ပေးလို့ အဆင်ပြေမှာ”

ကရာတေး နည်းပြ ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်က စခန်းတာဝန်ခံဆရာ ကိုစောမင်းကို လှမ်းပြော လိုက်၏။

ခင်မြနိုင်သည် အသက် (၂၅)နှစ်ခန့်သာ ရှိသေးသည်။ အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်ဟန် ကျစ်ကျစ် တောင့်တောင့်နှင့် နှာတံပေါ်ပေါ် မေးစေ့ချွန်ချွန် နှုတ်ခမ်းဖူးဖူး ချစ်စရာမျက်နှာလေးနှင့် လှပ ကျော့ရှင်းသော ကိုယ်နေဟန်ထားရှိ၏။ ရခိုင်သူ။ ဒါပေမယ့် အသားမညို။ ပေါ်တူဂီ သွေးအနည်းငယ်ပါဝင်ပြီး ရှမ်းမြန်မာသွေးများလည်း နှောနှောကာ အသားက ဖြူဝင်းသည်။ မျက်တောင်ရှည်ရှည်ကော့ကော့ကြီးများကတော့ ရခိုင်သူ၏ပင်ကိုယ်အလှကို ဖော်ပြနေသည်။ မျက်လုံးပြာလဲလဲများရှိနေရာ ဥရောပသွေးနှောကြောင်း သိနိုင်သည်။

အစိုးရအထက်တန်းကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းမှ အားကစားနည်းပြ ဆရာမတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ပြေးခုန်ပစ်အားကစား အတော်တော်များများကို လိုက်စားသည်။ ကရာတေးတွင်တော့ အထူး ချွန်ဆုံးပင်။ ယခုကျောင်းပိတ်ရက်တွင် ကိုစောမင်းဖွင့်လှစ်ထားသော ရက်တိုစခန်းချ ကရာတေး သင်တန်းတွင် နည်းပြဆရာမ အဖြစ်လာလုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုစောမင်းမှာလည်း ကရာတေး အားကစားသမားကြီးတစ်ယောက်ပင်။ ခင်မြနိုင်နှင့် အရင်ကတည်းက သိကျွမ်းဖူးသည်။ သူသည် လွန်ခဲ့သည် နှစ်နှစ်ရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်တွင် စခန်းချ ကရာတေးရက်တိုသင်တန်းကလေးများ စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ရာ မိန်းကလေး သင်တန်း သူများပါ ပါရှိလာသောကြောင့် ခင်မြနိုင်ကို လက်ထောက် နည်းပြဆရာမလေး အဖြစ် တစ်လ နှစ်ထောင်ပေးရုံ ငှားရမ်းခဲ့ရသည်။ ရက်တိုကရာတေးသင်တန်းသည် သင်တန်းကာလဟူ၍ ရက် သတ္တပတ် တစ်ပတ်သာ ကြာသည်။ တစ်ပတ်လျှင် သင်တန်းတစ်ခု ဆက်တိုက်ဖွင့်သွားမည်ဖြစ်ရာ နှစ်ရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် အတွင်း သင်တန်း ခြောက်ခုမှ ရှစ်ခုလောက်အထိရှိမည်ဖြစ်သည်။ ကိုစောမင်းသည် ယခုလို စခန်းချ ကရာတေးရက်တိုသင်တန်းများ ဖွင့်လှစ်နေမှုကို အလွန် သဘောကျကျေနပ်နေသည်။ သဘောမကျပဲ နေနိုင်ရိုးလား။ သင်တန်းသားတစ်ယောက် ငါးရာဖြင့် သင်တန်းတစ်ခုလူဆယ်ယောက်လက်ခံထားရာ တစ်ပတ်အတွက် အသားတင်ဝင်ငွေ သုံးထောင် အမြတ်ရသည်။ ပြီးတော့ ချစ်စရာ ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်နှင့်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး နီးနီးကပ်ကပ် နေရသေးသည်။

ကိုစောမင်းသည် လူပျိုကြီးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။ အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်မပြည့်မီပင် လင်မယား ကွဲခဲ့သည်။ သည်နောက်တွင်တော့ ကိုစောမင်း အိမ်ထောင်မပြုတော့။ ယခုအသက် (၃၅)နှစ်ရှိသည်အထိ တစ်ကိုယ်တည်းသာ နေထိုင်သည်။ သူသည် တော်ရုံတန်ရုံ မိန်းကလေးများကို လည်းစိတ်မဝင်စား။ ဒါပေမယ့် ခင်မြနိုင်ကိုတော့ စိတ်ဝင်စားမိသည်။ စခန်းချ ရက်တို ကရာတေး သင်တန်းများကို အပင်ပန်းခံကာ ကြိုးစား၍ ဖွင့်လှစ်နေခြင်းသည် ခင်မြနိုင်ကို စိတ်ဝင်စားနေသည် စိတ်ကစေ့ဆော်မှုကြောင့်ဟု လည်းဆိုနိုင်သည်။ သည်လိုသင်တန်းမျိုးဖွင့်မှ ခင်မြနိုင်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေနိုင်မည်ဖြစ်ရာ သည်အခွင့်အရေးရနိုင်ဖို့ အတွက် သင်တန်းများ အောင်အောင်မြင်မြင်နှင့် ဆက်တိုက်ဖွင့်နေနိုင်ဖို့လိုသည်။ သည်လို ဖွင့်နိုင်အောင် အပင်ပန်းစခံရသည်။ ကြိုးစားရသည်။ ထိုကြိုးစားမှု အပင်ပန်းခံမှုတို့ကြောင့်

ကိုစောမင်း၏ စခန်းချ ရက်တို့ ကရာတေး သင်တန်းများ အောင်မြင်လာသည်။ နာမည် ထွက်လာသည်။ သင်တန်း တက်ချင်သည်။ ကောင်လေး ကောင်မလေးတွေ အထူး များပြား လာသည်။ သင်တန်းများတစ်ခုနှင့်တစ်ခု ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပင် ဆက်၍ဆက်၍ဖွင့်ရသည်။ ကိုစောမင်းလည်း ခင်မြနိုင်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ်နေရသည်။ ရင်းရင်းနီးနီးလည်း အတော်ကိုရှိနေပြီ။ သို့သော် ကိုစောခမ်း အနေဖြင့် ခင်မြနိုင်ကို စိတ်ဝင်စားနေကြောင်း ချစ်နေကြောင်းကိုတော့ ထုတ်ဖော်မပြောနိုင်သေး။

သည်လို ထုတ်ဖော်မပြောနိုင်သေးခြင်းကလည်း ခင်မြနိုင်၏ အရှိန်ကြောင့်ဟုဆိုနိုင်သည်။ ခင်မြနိုင်သည် ယောက်ျားသားများကို စိတ်ဝင်စားခြင်းမရှိတတ်သလို ခပ်မှန်မှန် ခပ်တန်းတန်း နေ၏။ အလုပ်လုပ်ရာတွင်တော့ ယောက်ျား မိန်းမ မခွဲခြားတတ်။ ယောက်ျားသားများနှင့် အတူ ရောရော နှောနှော ရင်းရင်း နီးနီးပင် နေသည်။ အတူတူ လုပ်ကိုင်သည်။ ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုနေတတ်သည်။

အပိုင်း နှစ်

အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ရင်တော့ ယောက်ျားများနှင့် ခပ်တန်းတန်းသာနေသည်။ ခပ်တန်းတန်း ပင်မဟုတ်။ လုံးဝကို အခေါ်အပြော မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ သည်လို အကျင့်စရိုက်မျိုး ရှိနေသောကြောင့်လည်း ကိုစောမင်း အနေဖြင့် ခင်မြနိုင်ကို ချစ်စကားကြိုက်စကား ပြောဖို့ တွန့်နေသည်။ စ ရန်ပင် မဝံ့ရဲ့ပဲ ရှိနေသည်။

ခင်မြနိုင်က ယောက်ျားများနှင့် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ပြတ်ပြတ်တန်းတန်း နေထိုင်ခြင်းမှာလည်း အကြောင်းရှိသည်။ ခင်မြနိုင်သည် အိမ်ထောင်မရှိပါ။ သို့သော် အပျိုစစ်စစ် တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပေ။ ကာမစပ်ယှက်ဖူးသည်။ ယောက်ျားလိုးတာခံဖူးသည်။ ခင်မြနိုင်၏ ပန်းဦးပန်သူမှာ ငယ်ချစ်ဦး စိုင်းနောင် ဖြစ်သည်။ စိုင်းနောင်က ရှမ်းလေး။ သို့သော် သူ့အဖေကက အစိုးရ အရာရှိကြီး ဖြစ်ရာ ရခိုင်ပြည်တွင် နှစ်အတော်ကြာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာ ခင်မြနိုင်တို့နှင့် အိမ်ချင်းကပ်နေထိုင်သည်။ ခင်မြနိုင်နှင့် စိုင်းနောင်တို့သည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကပင် ခင်မင်ခဲရာ စိုင်းနောင်အသက်(၁၇) ခင်မြနိုင်အသက်(၁၆)နှစ်တွင် သမီးရည်းစား ဖြစ်ခဲ့ကြလေသည်။ ကလသားကြီးများ၏ နည်းပေးလမ်းပြဆရာလုပ်မှုနှင့် စိုင်းနောင်သည် ခင်မြနိုင်ကို တက်လိုး ခဲ့သည်။ ဆရာကောင်းများရှိကာ နည်းလမ်းကောင်းတွေ တတ်နေသော စိုင်းနောင်သည် ခင်မြနိုင်ကို ကောင်းကောင်း လိုးပေးခဲ့သည်။ ခင်မြနိုင်တစ်ယောက် ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ငယ်ငယ် နုနု အချိန်မှာပင် ကာမအရသာကို မြိန်မြိန်ကြီး ခံစားနိုင်ခဲ့ပေသည်။ သို့သော် စိုင်းနောင်၏ဖခင် ရုတ်တရက် နယ်ပြောင်းသွားခဲ့ရာမှ စိုင်းနောင်နှင့် ခင်မြနိုင်တို့ အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားခဲ့ရသည်။ ယနေ့တိုင် ပြန်မတွေ့ရတော့။ ခင်မြနိုင်တော့

စိုင်းနောင်ကို မမေ့နိုင်။ အမှတ်ရနေဆဲ။

စိုင်းနောင်၏ နောက်ပိုင်းတွင် ခင်မြနိုင်သည် အခြားသော ယောက်ျားများနှင့် တွေ့ခဲ့ လိုးခဲ့ ဖူးပါသေးသည်။ သို့သော် သူမကို လိုးခဲ့ကြသော ယောက်ျားများသည် စိုင်းနောင်ကဲ့သို့ ချစ်မြတ်နိုးမှု မရှိကြပါ။ လှပချောမောပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တောင့်တင်းသော (အထူးသဖြင့် ဖင်ကြီး၍ ခါးသေးသော) ခင်မြနိုင်ကို ရမက်အာသာဖြေစရာ၊ အားရပါးရ တက်လိုးစရာ အဖြစ်သာ သဘောထားခဲ့ကြသည်။ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှု မရှိကြ။

သည်လို အဖြစ်မျိုးကို ခင်မြနိုင်က စက်ဆုပ်သည်။ မလိုလားပါ။ မနှစ်မြို့ပါ။ သို့သော် ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်အချိန်ကပင် ကာမအရသာကို ခံစားလာခဲ့ရသော သူမ၏ သွေးသားတွေကတော့

ရမက်အာရုံကို ခုံမင်လှသည်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အထိအတွေ့ အကိုင်အတွယ် ခံလိုက်ရသည်နှင့် ရမက်ဇောတို့ ဟုန်းခနဲ နိုးကြွလာသည်။ ကာမ စပ်ယှက်ခံရလျှင်လည်း သွေးသား ဆန္ဒတို့၏ စေ့ဆော်မှုနှင့် ခင်မြနိုင် တစ်ယောက် အာသာငမ်းငမ်းနှင့် အရမ်းကို အလိုးခံ ခဲ့ရသည်ချည်းသာ။ ထို့ကြောင့်လည်း ခင်မြနိုင်သည် ယောက်ျားများနှင့် တတ်နိုင်သမျှ ကင်းရှင်းအောင် နေထိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

စိုင်းနောင်၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှု အပြည့်ပါသော စပ်ယှက်မှုများကိုတော့ တအံ့အံ့တနွေးနွေးနှင့် စဉ်းစားနေတတ်သည်။ ထိုသို့ စဉ်းစားမိတိုင်း ခင်မြနိုင်တစ်ယောက် ရမက်စိတ်များနိုးကြွလာလျှက် တစ်ကိုယ်တည်း ကြိတ်မှိတ် ဖြေသိမ်နေခဲ့ရသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ စောစောရောက်လာပါစေလို့လည်း ကျွန်တော်ဆုတောင်းနေတာ။ သိပ်မှောင်သွားရင် မကောင်းဘူး”

“ပြီးတော့ ဒီတစ်ပတ်သင်တန်းသားတွေထဲမှာ လမ်းမတော်ဘက်က ကောင်လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေချည်းပဲ။ ဆရာမသိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ လမ်းမတော်ဘက်က ကောင်လေးတွေ၊ ကောင်မလေးတွေက နည်းနည်းဆိုးတတ်ရမ်းတတ်တယ် မဟုတ်လား။ နည်းနည်း ခပ်ဆိုးဆိုး ခပ်ရမ်းရမ်းတွေပါ ချင်ပါလာနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ရောက်ရောက်ချင်း အကြိုလေ့ကျင့်မှုနဲ့ ဖမ်းထိန်း၊ စည်းကမ်းကိုင်ထားမှ တော်ရာကျမှာ”

“ဟော.....ကားသံကြားတယ်။ လာကြပြီထင်တယ်”

“ဟုတ်လိမ့်မယ်.....ဟုတ်လိမ့်မယ်”

ကိုစောမင်း၏ စခန်းချကရာတေး ရက်တိုသင်တန်းကို ထောက်ကြိုဘက်ရှိ ခြံကျယ်ကြီး တစ်ခုထဲတွင် ပြုလုပ်ထားသည်။ ထိုခြံကျယ်ကြီးသည် ပြည်လမ်းမကြီးမှ တစ်မိုင်ခန့် အကွာတွင်ရှိသည်။ လမ်းမကြီးမှ မြေနီလမ်းသွယ်လေးအတိုင်း မောင်းဝင်ရသည်။ သည်နေရာ ဘက်သို့ ကားများ လာခဲ့သည်။ သင်တန်းသား သင်တန်းသူများကို သယ်ဆောင်လာသည်။ ကားဖြစ်ဖို့က ဆယ်ပုံတွင် ကိုးပုံ သေချာသည်။ သူတို့ ထင်ကြေးမှန်သည်။ ကားသံပိုကျယ် လာပြီးနောက် ခြံထဲသို့ ဆန်နီပစ်ကပ်ကားလေးတစ်စီး ဖုန်တထောင်းထောင်းနှင့် မောင်းဝင်လာသည်။ ကရာတေး သင်တန်း တက်ကြမည် ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးတွေ တင်ဆောင်လာသောကားပင် ဖြစ်သည်။

အပိုင်း ၃

ကိုစောမင်းနှင့် ခင်မြနိုင်တို့၏ သင်တန်းနေရာကို အိပ်ဆောင်နှင့် ထမင်းစားဆောင်လည်း ဖြစ်သော အိမ်လေးပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ ကားက အိမ်လေးရှေ့တွင် ရပ်သည်။ ကားအရှိန်မှ မသတ်ရသေးမီ၊ တဟေးဟေး တဟားဟား အော်သံများနှင့်အတူ ကားပေါ်မှ ကောင်လေးတွေ ကောင်မလေးတွေ ခုန်ဆင်းလာကြသည်။ ကောင်လေး (၅)ယောက် ကောင်မလေး (၃) ယောက်။

“ဟေး...တို့ကိုသင်မယ် ဆရာမလေးက ဖြူဖြူတောင့်တောင့် ချောချောအယ်အယ်ကြီးကွ”

“ပစ္စည်းတွေ အပျံ့စားပဲ”

“တောက်... မိုက်တယ်ကွာ”

ကောင်လေးများထံမှ စကားသံများ ပေါ်လာသည်။ ခင်မြနိုင်၏ စိတ်ထဲတွင်ဒေါသထောင်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သင်တန်းမှ မစရသေး၊ သင်တန်းသားများနှင့် ပြဿနာမဖြစ်ပွားလိုသောကြောင့် ဒေါသစိတ်ကို ချုပ်တည်းကာ မျက်နှာထား ခပ်တည်တည်

ခပ်တင်းတင်း လုပ်ထားလိုက်သည်။

“ဟိတ်...ဟိတ်။ စကားတွေ တောင်ပြောမြောက်ပြော လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ အားလုံးတတိတ်။ အားလုံးငြိမ်ကြစမ်း။ လာ ဒီမှာ တန်းစီကြစမ်း။”

ကိုစောမင်း၏ အော်ဟစ်ပြောဆိုသံ ပေါ်လာသည်။ ကရာတေး သင်တန်းဆရာတစ်ယောက်ပီပီ၊ အသံကမာသည်။ ကရာတေး သင်တန်းဆရာတစ်ယောက်ပီပီ အသံကမာသည်။ ထန်သည်။

မျက်နှာတင်းတင်း လေသံမာမာနှင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောလိုက်ရာ ဆူဆူညံညံ အသံတွေ ရုတ်ချည်းပျောက်သွားသည်။ ကောင်လေးနှင့် ကောင်မလေးများ တန်းစီသည်။

ကိုစောမင်းက ဘယ်လိုတန်းစီရမည်ကို အော်ဟစ်ညွှန်ပြပေးသည်။ ခင်မြနိုင်ကည်း ပါဝင်ကူညီပေးသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကောင်လေး (၇) ယောက်နှင့်ကောင်မလေး (၃) ယောက်တို့၊ ပစောက်ပုံစံဖြင့် တန်းစီပြီးသွားသည်။

ခင်မြနိုင်၏ မျက်လုံးများသည်တန်းစီနေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာပေါ်အမှတ်မထင်ကျ ရောက်သွားရာ၊ ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်၊

စိတ်အရမ်းပင်လှုပ်ရှားသွားရသည်။

ထိုကောင်လေးမှာ ရှမ်းအမျိုးသားကလေးဖြစ်သည်။ အသက်(၁၆)နှစ်သာသာ ခန့်သာ ရှိအုန်းမည်။ အရပ်ကတော့ အတော်မြင့်သည်။ အရပ် ငါးပေခြောက်လက်မမြင့်သော

ခင်မြနိုင်ထက်ပင် တစ်လက်မသာသာခန့် ပိုမြင့်မည်။ ရှမ်းလေးမို့ အသားကဖြူသည်။ ပခုန်းကျယ်ကျယ် ရင်အုပ်ကောင်းကောင်း မိုက်သားချပ်ချပ် တင်ပါးလုံးလုံး၊

ပေါင်လုံးပေါင်တန်များ ရှည်လျားတောင်တင်းသန်မာသည်။

ငယ်ငယ်နုနု မျက်နှာကလေးကလည်းချစ်စရာ။ မိမိငယ်ချစ်ဦး စိုင်းနောင်၏ ပုံပန်းသွင်ပြင်နှင့် တူလှသည်ဟု ခင်မြနိုင်ထင်မိသည်။ မိမိတို့ ငယ်ရွယ်စဉ် ချစ်ရည်လူးခဲ့စဉ်က စိုင်းနောင်၏

အသွင်အပြင်များမှာ သည်ရှမ်းကလေး၏ အသွင်အပြင်အတိုင်းပင်ဖြစ်နေသည်။

ထိုကောင်လေးရှိရာသို့ ပြေးမသွားမိအောင် ထိန်းသော်လည်း။ မျက်စိကတော့ မကြည့်ပဲမနေနိုင်။ ခင်မြနိုင်၏ ပြာလဲလဲ မျက်လုံးကြီးများသည် ထိုရှမ်းကလေးကို ကြည့်နေမိသည်။ကြည့်သည်မှ

စူးစူးစိုက်စိုက်ကို ကြည့်နေမိခြင်း။

ရှမ်းကလေးကလည်း ခင်မြနိုင်၏ အကြည့်ကို သတိပြုမိသွားသည်။ ခင်မြနိုင်၏

မျက်လုံးအကြည့်နှင့် မကြာခဏဆုံသည်။

ထိုသို့ ဆုံမိလေတိုင်း ခင်မြနိုင်၏ရင်ထဲတွင် ဒိန်းကနဲဒိန်းကနဲ လှုပ်ရှားလာသည်။ ရင်ခုန်မှုနှင့် အတူ သူမ၏ သွေးသားတို့သည်လည်း လှုပ်ရှားလာသည်။ လွန်ခဲ့သည် ဆယ်နှစ်လောက်က

သည်ရှမ်းလေးအရွယ်မျိုး သည်ရှမ်းလေး၏ရုပ်ရည်သွင်ပြင်မျိုးရှိသော ငယ်ချစ်ဦးစိုင်းနောင်နှင့် လုပ် ခဲ့ကြသည်များကို ပြန်သတိရလာသည်။ ထိုအချိန်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရသည် ရင်ဖိုမှုမျိုး

အသစ်တဖန်ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ကိုစောမင်းကတော့ သင်တန်းသားအသစ်များကို ရှေ့ပြေးလေ့ကျင့်ထိန်းသိမ်းမှုများ စတင်ပြုလုပ်နေလေပြီ။ ကိုစောမင်း၏ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံများကြားမှ ခင်မြနိုင်လည်း

ပြန်သတိဝင်လာသလိုဖြစ်ကာ မိမိလုပ်စရာရှိသည်များကို လုပ်လေတော့သည်။

သည်လိုလုပ်နေရင်း ကြားကပင် ရှမ်းလေးကလည်း သူမကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်နေရာ မကြာခဏဆိုသလိုပင် အကြည့်ချင်းဆုံနေလေသည်။

ရှေ့ပြေးလေ့ကျင့်မှုများ လေးငါးခုလုပ်ပြီးသော အခါတွင်တော့ ကောင်လေး

ကောင်မလေးများအတော်လေးစုစည်း စနစ်ကျနလာသည်။ ထိုအခါတွင် တစ်ယောက်ချင်းစီ အမည်များအော်ပြော မိတ်ဆက်မှုလုပ်ရသည်။ ခင်မြနိုင်က ထိုအမည်များကို လိုက်မှတ်ရသည်။

အပိုင်း ၄

ပထမဆုံး မိန်းကလေး (၃) ယောက်ကစ၍ မိမိတို့အမည်များကို ပြောရသည်။ ပြောရာတွင် ကိုယ်ကိုမတ်မတ်ရပ်ကာ ညာလက်ကို မြောက်၍ မိမိအမည်ကိုပြောရသည်။ ထို့နောက် ကရာတေးလောက၏ ထုံးစံအတိုင်း ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ကွေးကာ ဦးညွှတ်၍ ဆရာနှင့် အပြန်အလှန်အရိုအသေပေးရသည်။

“သူ့ဇာချန်း...”

အသက် (၁၄) နှစ်ခန့်ရှိ တရုတ်ကပြားမလေး။ အရပ်အမောင်း အလောတော်။ ကိုယ်လုံးက အနည်းငယ်ဝဖိုင့်သည်။ အသားဖြူဖြူ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ချစ်စရာလေး။

“ထူးထူးကျော်...”

အသားညိုစိမ်းစိမ်း ပိန်ပိန်သွယ်သွယ်နှင့် ကုလားကပြားမလေးဖြစ်ဟန်တူသည်။ အသက်ကတော့ (၁၅) နှစ်သာသာ။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ခပ်သွယ်သွယ်ဖြစ်နေသော်လည်း ရင်ကလေးစိုစို၊ တင်ကလေးမိုမိုနှင့် လုံးလုံးကျစ်ကျစ်တောင့်တင်းသည်။

“ဖြိုးငယ်ငယ်”

အမည်တွင် ငယ်ငယ်ပါသော်လည်း လူကောင်မငယ်ပါ။ အသက် (၁၆) နှစ်ခန့်ရှိသည်။ အရပ်ငါးပေလေးလက်မခန့်။ အသက်ငယ်သေးသော်လည်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကတော့ အတော်ထွားသည်။ ငယ်နုသော မျက်နှာလေးသာ မရှိပါက အသက် (၂၀) အရွယ် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ဟု ဆိုလျှင်ယုံမည်။ ရုပ်ကတော့ သိပ်မချော။ သနားကမားလေးသာ။ ကိုယ်လုံးကတော့ မိန်းကလေးသုံးယောက်တွင် အတောင့်ဆုံး။ ဝတ်ပုံစားပုံကတော့ အတော်ကြီး ခေတ်ဆန်သည်။ အလှထက် အပြကပိုများသည်။ ကိုစောမင်း၏ မျက်လုံးများက စပိုရှုပ် ခပ်ကြပ်ကြပ် ဝတ်ထား၍ တစ်ရစ်မို့နေသော နို့ကြီးများ၊ တင်းတင်းရင်းရင်းဝတ်ထားသော ထမီအောက်မှ တင်းအိစွင့်ကားနေလေသော တင်ပါးသားကြီးများ၊ တိုတိုဝတ်ထားသော ထမီအောက်တွင်တွင် အဖုံးအကာမရှိ အထင်းသားပေါ်နေလေသည်။ ခြေသလုံးသား ဖြူဖြူတုတ်တုတ်ကြီးများကို ခိုး၍ ကြည့်နေမိသည်။

ခိုး၍ကြည့်သည်ဆိုသော်လည်း မိန်းမတို့သဘာဝ အတိုင်း ဖြိုးငယ်ငယ်ကတော့ ရိပ်မိဟန်တူသည်။ ပြီးတော့ ထိုသို့ အကြည့်ခံရသည်ကိုလည်း ကျေနပ်ပုံရသည်။ ရင်ကို မသိမသာကော့ပြသလို တင်ကိုလည်း ပိုပေါ်လာအောင် ခါးကို ခပ်လှုပ်လှုပ် မကြာခဏလှုပ်ပြလေသည်။

ခါတိုင်း အခြေအနေမျိုးဆိုလျှင် ခင်မြနိုင်က ကိုစောမင်း၏ အကြည့်သူခိုးများကို ဖမ်းမိနိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုတော့ သူမသည် ရှမ်းလေးထံသို့ အာရုံရောက်ကာ အကြည့်ချင်း ဖလှယ်နေမိသောကြောင့် ကိုစောမင်း၏ အကြည့်သူခိုးများကို လုံးဝ သတိမပြုမိပါချေ။

ကောင်မလေး (၃) ယောက်ပြီးတော့ ကောင်လေးများ အလှည့်။

“မင်းခေါင်စိုး”

အသက်က (၁၆)နှစ်ခန့် အသားဖြူဖြူ ပုပုညက်ညက် ကောင်လေး။ တရုတ်ကပြားလေးဖြစ်ပုံရသည်။

“ရန်ပိုင်ထက်”

သည်ကောင်လေးကည်း မင်းခေါင်စိုးနှင့် ရွယ်တူ။ ဒါပေမယ့် လူချင်းကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက်။
အသားမည်းမည်း အရပ်မြင့်မြင့် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်။

ကုလားကပြားတစ်ယောက် ဖြစ်ဟန်တူသည်။

“စိုင်းမောင်...”

ဒါကတော့ ခင်မြနိုင် စိတ်ဝင်စားနေသည်။ ရှမ်းလေး။ အမည်ကလည်း စိုင်းနောင်နှင့် စိုင်းမောင်၊
ခပ်ဆင်ဆင်မို့ ခင်မြနိုင်အဖို့ ပို၍ပင် စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်ရသည်။

ပြီးတော့ တခြားလူတွေ ဆက်မိတ်ကြသည်။

အဲဒီနေ့တစ်နေ့လုံးပါပဲ။

ခင်မြနိုင်တစ်ယောက် မကြုံစဖူး ထူးထူးခြားခြားကို စိတ်လှုပ်ရှားနေခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို
စိတ်လှုပ်ရှားမှုမျိုး မဖြစ်ရတာကလည်း နှစ်ပေါင်းအတော်ကို ကြာနေခဲ့ပါပြီ။ သူ့ကိုသူလည်း
အံ့သြမိပါရဲ့။

ဒီနေ့မှ စပြီး တွေ့ဆုံရတဲ့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ကောင်လေးတစ်ယောက် အတွက်ကြောင့်
စိတ်တွေဒီလောက်လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေရတာကို ခင်မြနိုင်မတွေ့တတ်တော့ဘူး။

အကြောင်းရင်း သေသေချာချာ ရှာမရတော့ဘူး။

ရုပ်တရက် အမြင်မှာသာ စိုင်းမောင်ဟာ စိုင်းနောင်နဲ့တူသလိုလိုဖြစ်နေတာပါ။

ရှမ်းကလည်းရှမ်းချင်း၊ အရပ်အမောင်း အသက်အရွယ်ကလည်း (ဟိုးအရင်
ခင်မြနိုင်နဲ့ချစ်ခဲ့ကြချိန်က ရှိခဲ့တဲ့အသက်အရွယ်) စိုင်းမောင်ရဲ့ အသက်အရွယ်မျိုးမို့

စိုင်းမောင်နဲ့တူတယ်လို့ ခင်မြနိုင် စတင်ထင်မိတာပါ။ ဒါပေမယ့် နီးနီးကပ်ကပ်

သေသေချာချာ ကြည့်တော့ သိပ်မတူလှတော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် အဲဒီကောင်လေး စိုင်းမောင်ကြောင့် ကရာတေးနည်းပြဆရာမကလေး ခင်မြနိုင်
တစ်ယောက် အရမ်းကို ရင်ခုန်ပြီး သိပ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားရတာတော့ အမှန်ပါ။

အပိုင်း ၅

ကရာတေးသင်တန်းမှာ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးတာကို မြင်ဖူးကြမှာပေါ့။

အသေအချာအနီးကပ်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ကိုင်တွယ် သင်ပြပေးရတာ။ လက်ချင်းထိတာတို့၊
ပုခုံးချင်းထိမိတာတို့ အသာထား၊ လူချင်းတောင်အပြတ်ထိမိကြ၊ ထပ်မိကြ၊ ကပ်မိကြတည
မဟုတ်လား။

ပြီးတော့ ခင်မြနိုင် ကိုယ်နှိုက်ကလည်း စိုင်းမောင်ကို စိတ်ဝင်စားနေမိတာဆိုတော့
သည်ကောင်လေးနားကို ပိုပိုကပ်တယ်။ ပိုပြီး သင်ပြပေးတယ်။ ဒီတော့ အသားချင်း အပြတ်ကို
ထိမိတာပေါ့။

ဒီလိုထိမိတာ ဘာပြောကောင်းမလဲ။ မီးပွင့်မသွားကြတာပဲ ကံကောင်း။ ခင်မြနိုင်ဟာ

သူ့စိတ်ကိုသူနိုင်အောင်တော့ ထိန်းကြည့်ပါသေးတယ်။ ဘယ်ရနိုင်မှာလဲ။

ထိန်းလေပိုဆိုးလေပေါ့။

ခင်မြနိုင်ရဲ့ စိတ်တွေဟာ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ကာလ၊ စိုင်းနောင်နဲ့ ချိန်းတွေ့ပြီး
လိုးခဲ့ကြ၊ ဆော်ခဲ့ကြ၊ ကာမစပ်ယှက်ခဲ့ကြတာတွေကို ပြန်ပြီး သတိရနေတယ်။

အို...သတိရရုံတင်တောင် မကပါဘူး။ ရုပ်ရှင်ပြသလို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကို

ပြန်မြင်ယောင်လာတာ။

ဒီလိုမြင်ယောင်လာမှတော့ ဘယ်နေနိုင်တော့မှာလည်း ခင်မြနိုင်ရဲ့ ရမက်တွေ ဆူဆူဝေလာတော့တာပေါ့။ စောက်ဖုတ်ဖောင်းလာတယ်။ စောက်ရည်ကြည်တွေ စိုစိုစိစိဖြစ်လာတယ်။ ဝတ်ထားတဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီကလေးရဲ့ ခွကြားဟာ စိုပြီး စေးကပ်ကပ်ကို ဖြစ်လာတဲ့ အထိပဲ။ ငေါ့တောင်နေတဲ့ စောက်စေ့က အဲဒီစေးကပ်ကပ်ဖြစ်နေတဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီ ခွဆုံအသားကို ထိမိပိတ်မိနေတော့ ပိုဆိုးနေတာပေါ့။

နို့အုံတွေ တင်းမာလာတယ်။ နို့သီးတွေ တောင်တတ်၊ စူတတ်လာတယ်။ ဝတ်ထားတဲ့ ဘရာစီယာထဲမှာ နို့အုံသားတွေဟာ တင်းတင်းအိအိကြီး။ အဲ ချွန်တတ်လာတဲ့နို့သီးတွေကတော့ ဘရာစီယာကို ထိုးမိ ထိမိနေတယ်လေ။

ကရာတေး ဝတ်စုံထူထူပွပွဝတ်ထားလို့ သာတော်တော့တာပေါ့။ မဟုတ်ရင်ခက်မယ်။ အနည်းဆုံးတော့ နို့သီးတွေ တောင်တတ်နေတာကို မြင်သာသိသာနိုင်တယ်။ ဟိုး အရင်က ကြုံခဲ့ရတဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေဟာလည်း ခင်မြနိုင် စိတ်အာရုံမှာပိုပြီး ထင်ထင်ရှားရှား ထင်ဟပ်လာပါတော့တယ်။

အင်း...အပြန်အလှန်ပေါ့။ အဲဒီအကြောင်းတွေ စဉ်းစားမိတိုင်း စိတ်လှုပ်ရှားလာတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားလာတော့ အဲဒီအကြောင်းတွေကို ပိုပီပီပြင်ပြင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ယောင် သတိရလာတယ်။ ဒီလိုနဲ့ စိတ်တွေလည်း တိုးလို့ လှုပ်ရှားလာပြန်ရော။ သူ့နို့ကြီးတွေကို စိုင်းနှောင်က ဆုပ်နယ်ခဲ့တာတွေ။ နို့သီးကို ကုန်းပြီး စိုခဲ့တာတွေ။ ပြီးတော့ သူ့စောက်ဖုတ်ထဲကို လီးချောင်းကြီး ထိုးသွင်းထည့်ပြီး လှိမ်းခဲ့တာတွေ။ အို... အားလုံး... အားလုံးပါပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း အဲဒီနေ့ ညဘက်၊ သူ့အိပ်ခန်းထဲရောက်တယ်ဆိုတာနဲ့ ခင်မြနိုင် ဘယ်လိုမှ မနေနိုင်ဘူး စိတ်ကအရမ်းကိုထနေပြီ။ လှိမ်းမယ်လီးကလည်း မရှိဘူးဆိုတော့၊ ဘာပြောကောင်းမလဲ၊ ကိုယ်စောက်ဖုတ်ကို လက်နဲ့ကိုင်ပွတ်၊ စောက်ခေါင်းထဲ လက်ညှိုးနဲ့ ထိုးကလိပြီး တစ်ကိုယ်တည်းအာသာဖြေရပါတော့တယ်။ လီးနဲ့လှိမ်းတာခံရတာလောက်တော့ ဘယ်အားရမလဲ။ အာသာမပြေတပြေလောက်ပဲဖြစ်တာပေါ့။ စိုင်းမောင်ဆိုတဲ့ရှမ်းလေးနဲ့သာ လှိမ်းလိုက်ရရင် အရမ်းကို အရသာတွေမှာပဲလို့လည်း တမ်းတမ်းတတကိုတွေးနေမိတယ်။

ဘာကြောင့်များ သည်ကောင်လေးလှိမ်းတာခံချင်တဲ့ စိတ်တွေ ဒီလောက်ဖြစ်ပေါ်နေရတာလဲ ဆိုတာကိုတော့ ခင်မြနိုင်မသိတတ်တော့ပါဘူး။

ရမက်စိတ်ဆိုတာက အဆန်းသား။ ဒီလိုစိတ်မျိုး အရမ်းတက်ကြွနေရင် ဘာဆိုဘာမှ စဉ်းစားတတ်တော့တာ မဟုတ်ဘူး သိက္ခာတွေ ဂုဏ်သရေတွေ ဘေးချိတ်။ ရမက်ရဲ့ ကျေးကျွန်အဖြစ်နဲ့ ဘာကိုမဆို လုပ်ရဲတက်ကြတာပါလား။

ရမက်နွံထဲ နစ်မွန်းမိလို့ ဘဝတွေတောင် ပျက်ခဲ့ရတဲ့ ယောကျ်ားတွေ၊ မိန်းမတွေ နည်းတာမှတ်လို့။ သမိုင်းတလျှောက် အထင်အရှားကို ရှိခဲ့တာမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ခင်မြနိုင်က စိုင်းမောင်နဲ့ ကာမစပ်ယှက်ရအောင် ကြိုးစားဖန်တီးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာကို အပြစ်ပြောလို့ မရနိုင်ဘူးပေါ့။ ရမက်ဇောတက်ကြွ နိုးကြားလာရင် အရှက်အကြောက်တွေ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ဣန္ဒြေတွေ အကုန်လုံးကွယ်ပျောက်ကုန်ကြတဲ့ မဟုတ်လား။ ဘယ်လောက်ပဲ အရှက်အကြောက်ကြီးပြီး ဣန္ဒြေသိက္ခာတွေ

ပြည်ဝတဲ မိန်းမတစ်ယောက်ဖြစ်ပါစေ၊ ကာမရမက်စိတ်သာ တက်ကြွနိုးကြားလာရင် ကိုယ်တုံးလုံးချွတ်ပြီး၊ အလိုးခံဖို့ ဝန်မလေးတတ်ဘူးလေ။

အပိုင်း ၆

နောက်နေ့တွင် ခင်မြနိုင်သည်။ စိုင်းမောင်နှင့် ပို၍ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင် ဖန်တီးလုပ်ဆောင်လေတော့သည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိန်းမတစ်ယောက်နှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင်လုပ်ဖို့ထက်၊ မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့၊ ယောက်ျားနှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်အောင် လုပ်ရန်ပိုလွယ်သည်။

အထူးသဖြင့် စိုင်းမောင်ကသင်တန်းသား၊ ခင်မြနိုင်က နည်းပြဆရာမလေးဖြစ်နေရာ၊ သည်လိုအလုပ်မျိုးအတွက် ခင်မြနိုင်ထံတွင် အခွင့်သာမှုအများကြီးရှိနေသည်။

ထိုကြောင့်၊ နေ့လည်ပိုင်း၊ ထမင်းစားအတွက် သင်တန်းလေ့ကျင့်မှု ခေတ္တနားချိန်အရောက်တွင် ခင်မြနိုင်နှင့် စိုင်းမောင်တို့က အတော်ပင်ရင်းရင်းနှီးနှီးရှိနေကြလေပြီ ထို့ပြင် ခင်မြနိုင်က၊

စိုင်းမောင်ကို မျက်နှာသာပေးမှန်းလည်း ကောင်လေး၊ ကောင်မလေးတွေ ရိပ်မိကုန်ကြသည်။ ကိုစောမင်းပင် တစေ့တစောင်း အကဲခတ်မိသည်။

ခင်မြနိုင်ကတော့ ဒါတွေကို မသိ။ အကဲခတ်လည်း မအား။ စိုင်းမောင်နှင့် ရင်းနှီး ကျွမ်းဝင်လာရသည်ကိုပင် ကျေနပ်နေသည်။ စိုင်းမောင်ကို မထိတထိ(နောက်ပိုင်းတော့ထိထိမိမိ၊ သိသိသာသာ)ပုတ်လားခတ်လားလုပ်နေရတာကို အရမ်းသဘောကျနေလေသည်။

ထမင်းစားသောက်ပြီး၊ သင်တန်းပြန်မစမီ ခေတ္တနားနေချိန်ရသည်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှ ထွက်အလာ အခြားသူများ ရယ်မော စကားပြောဆိုနေခိုက် ခင်မြနိုင်က စိုင်းမောင် အနားသို့ အသာကပ်ကာ ခပ်တိုတိုးလေး နှစ်ကိုယ်ကြား စကားဆိုလိုက်သည်။

“မင်းကသိပ်တော်တာဆိုတော့၊ မင်းကို ကရာတေးလျှို့ဝှက်ကွက်တွေ သင်ပြပေးမယ်။ သင်ချင်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့... သင်... သင်ချင်ပါတယ် တီချယ်”

စိုင်းမောင်က ပြန်ဖေသည်။ အသံကတုန်ယင်နေသည်။ ဆရာမလေးကမမျှော်လင့်ပဲ သူ့နားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုးလေးပြောလာသောကြောင့် စိုင်းမောင်မှာ အတော်လေး စိတ်လှုပ်ရှားသွားဟန်တူသည်။ သူ့ပြန်ဖြေသံကလည်း ခပ်တိုးတိုးလေး ဖြစ်ရာ အခြားသူများ ကြားဖို့မလွယ်ပါ။

“အေး...ဒါဆို နေ့လည်ပိုင်းနားချိန်မှာ မနားပဲ ခြံထောင့်က ကားဂိုဒေါင်ဆီကိုလာခဲ။ အဲဒီမှာ ဆရာမစောင့်နေမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာမ...”

ခင်မြနိုင်သည် စိုင်းမောင်၏ လက်မောင်းနှင့် မိမိ၏ ညာဘက်ရင်သား ထိမိလေအောင် တမင်ပြုကာ အသာဆက်လက်လျှောက်လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။

ရန်ပိုင်ထက်ဆိုသည် ကုလားကပြားလေးက သူတို့ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်ကို ခင်မြနိုင် မသိခဲ့ပေ။

အခန်း (၂)

ကားဂိုဒေါင်က ခြံကြီးရဲ့ အနောက်ဖက် အစွန်နားမှာ ရှိတယ်။ ချောင်ကျတယ်လေ။ ပြီးတော့ လူအသွားအလာလည်း နည်းတယ်။ ပြီးတော့ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ ကားကလည်းရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ညဘက်ကျမှ လာထားတာ။ နေ့ခင်းဘက်ဆို အပြင်ထွက်သွားနေတာကများတယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ကျွန်မက စိုင်းမောင်ကို ဒီနေရာ ချိန်းလိုက်တာပေါ့။ တကယ်ကို ဆိတ်ကွယ်ရာနေရာလေ။ ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်တည်း လွပ်လွပ်လပ်လပ်ရှိမယ်။ ကောင်လေးကို အပိုင်သိမ်းသွင်းဖို့ အခွင့်အလမ်းတွေ အများကြီး ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်မဟာ အဲဒီကားဂိုဒေါင်ကို ကြိုတင်ရောက်နှင့်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီကို အလာ ကျွန်မအခန်းထဲအချိန်လုဝင်ရောက်ပြီး ကျွန်မကိုကျွန်မ ခြယ်သပြင်ဆင်မှုတွေလည်း လုပ်ခဲ့ပါသေးတယ်။

အို... ကျွန်မဟာ ရည်းစားရကာစ ဆယ်ကျော်ဆက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်လိုမျိုး ဖြစ်နေတာ။ အင်း... ရယ်ဖို့လည်းကောင်းပါရဲ့။

ဒီနေ့ ကျွန်မ အကြံအစည် အောင်မြင်မယ်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မသိနေတယ်လေ။ ဘယ်လိုကြောင့် သိတာလဲတော့ တိတိကျကျ မပြောနိုင်ဘူး။ ဘာပြောရမှာလဲ... ဟို...

မိန်းကလေးတွေမှာ ရှိတတ်တဲ့ ဗီအေသိနဲ့ သိနေတာလိုပဲ ပြောရမလားပဲ။

ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ ကွပ်ပျစ်လေးတစ်ခုလည်း အသင့်ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်မက

ဖျာတစ်ချပ်ယူလာခဲ့ပြီး အဲဒီကွပ်ပျစ်လေးပေါ်မှာ ခင်းထားလိုက်တယ်လေ။

ဒီနေ့တော့ စိုင်းမောင်အလာကို စောင့်တယ်။ သိပ်ကြာကြာ မစောင့်ရပါဘူး။ စိုင်းမောင် ရောက်လာတော့တာပါပဲ။ သူရောက်လာတာမြင်ရတာနဲ့ကို ကျွန်မရဲ့ သွေးသားတွေက စတင်လှုပ်ရှားလို့လာပါတော့တယ်။

“လာ စိုင်း...”

ကျွန်မက ပြုံးပြပြီး ခေါ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မ ပါးစပ်က အလိုလိုပဲ ‘စိုင်း’ ရယ်လို့ သုံးနှုန်းလိုက်မိတာ။ အင်း ဒီအခေါ်အဝေါ်က ဟိုးတစ်ချိန်တုန်းက စိုင်းနောင်ကို ကျွန်မခေါ်ဖူးတဲ့ အခေါ်အဝေါ်လေ။

ဒီလို ခေါ်ဝေါ် သုံးစွဲလိုက်တယ် အချိန်မှာ စိုင်းနောင်နဲ့ ကာမစပ်ယှက်ခဲ့ရပုံတွေကို ကျွန်မထင်ထင်ရှားရှား ပြန်မြင်ယောင်လာတယ်။ ကျွန်မရဲ့ နိုးကြွစ ရမက်စောတွေဟာလည်း ဟုန်းဆို အရှိန်အဟုန်ကြီးမားလာတော့တာပါပဲ။

အပိုင်း ခုနှစ်

ဒါကြောင့် စိုင်းမောင်ကို စူးစူးရဲရဲကြီးကို ကြည့်ပစ်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်မ မျက်လုံးတွေဟာ ကာမအရိပ်အရောင်တွေနဲ့ တလက်လက်တောက်ပြောင်နေမှာပါပဲ။

ဒီလို အကြည့်ခံလိုက်ရတဲ့ စိုင်းမောင်ဟာ ရှိုးတိုးရှန်တန်ကလေးဖြစ်သွားတာကို ကျွန်မ သတိပြုမိလိုက်တယ်။ အင်း ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ခေါ်တောတစ်ထောင်အားနဲ့ စူးစိုက်ကြည့်တာကို ခံလိုက်ရတဲ့ အပျိုမလေး အနေအထိုင်ရခက်သွားတဲ့ အသွင်အပြင်မျိုးပါပဲ။ စိုင်းမောင်ဆိုတဲ့ ကောင်ငယ်ကလေးလေ။ ပါးတွေဘာတွေ နီရဲလို့။ ခြေလှမ်းကလည်း

မမှန်တော့ဘူး။ ပြီးတော့ အသက်ရှူတွေကလည်း မြန်နေတာကို ကျွန်မသိလိုက်ရတယ်။

ဒါပေမယ့် ကောင်လေးကတော့ လာတော့အလာသား။ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနဲ့ လျှောက်လှမ်းဝင်လာရင်း ကျွန်မရဲ့ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်ကို ခိုးပြီး တစ်ချက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ခိုးကြည့်တယ်ဆိုပေမယ့် ကျွန်မက ရိပ်မိပါတယ်။

ကျွန်မကလည်း ဒီလိုကြည့်ချင်စရာ ဖြစ်အောင်ရပ်နေတာကိုး။ ကျွန်မရပ်နေတဲ့ကပုံက လှယဉ်ကျေးမယ်ရွေးပွဲမှာ ပြိုင်ပွဲဝင်ကောင်မလေးတွေ ရပါပြလေ့ရှိတဲ့ ကိုယ်နေဟန်ထားမျိုး။ တွေ့ဖူး မြင်ဖူးကြမှာပါ။ ခါးကလေးကို မလိန်တစ်လိန် ရင်ကိုရှေ့ကော့ကော့လေးလုပ်

တင်ပါးကိုနောက်ပစ်ထားပြီး ပေါင်နှစ်ခေါင်း မဟာတဟလေး ရုပ်နေတာ။
နောက်ပြီးတော့ ကျွန်မက အလင်းရောင်ကို ကျောပေးရက် မကျတကျဖြစ်အောင်ရုပ်နေတာလေ။
ဒီတော့ကောင်လေးအဖို့ ကျွန်မကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကို ပိုပီပီပြင်ပြင်မြင်နိုင်တာပေါ့။

စိုင်းမောင်ကားဂိုဒေါင်ထဲ လျှောက်လှမ်းဝင်လာပြီးသည်နောက် ခင်မြနိုင်က ဂိုဒေါင်တံခါးကို သွားပိတ်လိုက်သည်။

ဤတွင် စိုင်းမောင်က ခင်မြနိုင်ကိုနောက်ပိုင်းမှနေ၍ အားမနာတမ်းကြည့်လေတော့သည်။
နောက်ဖက်မှ ကြည့်ရသည်မို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လည်းကြည့်စရာမလိုတော့။
အားရပါးရပင်ကြည့်နိုင်သည်။

ခင်မြနိုင်သည် တက်ထရွန် ထဘီလေးဝတ်ထားသည်။ အရောင်ကလည်း ပန်းနုရောင်။
အသားကခပ်ပျော့ပျော့ပါးပါး။ ပြီးတော့ အတွင်းခံ ပိတ်လုံကွင်းမပါ။
အောက်ခံပင်တီဘောင်းဘီတိုကလေးသာ ဝတ်ထားသည်။ ဂိုဒေါင်တံခါးကို ပိတ်ရာတွင်
ခင်မြနိုင်က တမင်ပင်၊ တင်ပါးဆုံကြီးတွေကို နောက်သို့ ခပ်ကော့ကော့ပြုထားရာ၊
ပျော့ပါးသော ထဘီအသားတွင် အစက်တင်းရင်းလေသောဖင်သားများက အပြတ်ကို
ထိကပ်နေသည်။ အတွင်းခံဘောင်းဘီ၏ အနားသတ်များကို အထင်းသားမြင်ရသလို
တစ်၍နေလေသော ဖင်သားကြီးနှစ်ခြမ်း၏ အသွင်ကလည်း ဘဝင်တုန်စရာ။
စိုင်းမောင်မှာရင်တွေခုန်လာသည်။ အာခေါင်ချောက်သလိုလိုဖြစ်လာသည်။ နားထင်နားရင်းတွေ
ပူထူလာသည်။

မိမိသည် လျှို့ဝှက် ကရာတေးကွက်များကို သင်ယူရန် ရောက်လာခြင်းဖြစ်သည်ကိုပင်
မေ့သလိုလိုဖြစ်သွားသည်။

“အချိန်ရတယ် မဟုတ်လား၊ စိုင်း”

တံခါးပိတ်ပြီးနောက် ခင်မြနိုင်ကစိုင်းမောင်ဘက်လှည့်ကြည့်ပြီးမေးလိုက်သည်။
ခင်မြနိုင်က ကွပ်ပျစ်ရှိရာသို့ မေးငေါ့ပြလိုက်သည်။ စိုင်းမောင်သည် ချက်ချင်းပင် ကွပ်ပျစ်ပေါ်
သွားထိုင်လိုက်သည်။

ခင်မြနိုင်သည် စိုင်းမောင်ထိုင်နေရာကွပ်ပျစ်ဆီသို့ ရှေ့ရှု လျှောက်လှမ်း၍လာသည်။
စိုင်းမောင်က သူ့ထံသို့လာနေသည် ခင်မြနိုင်ကို မျက်လုံးကြီး များပြူးလျက် ကြည့်နေသည်။
ကောင်လေးသည် အလွန်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေရာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာလုပ်နေမှန်းပင် မသိတော့။

ခင်မြနိုင်ကိုယ်တိုင်မှာ လည်း ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်အောင် ပင် စိတ်လှုပ်ရှား၍နေသည်။

ခြေလှမ်းမမှားရအောင် မနည်းကြီးကို ကြိုးစားကာ ထိန်းနေရသည်။

ကွပ်ပျစ်နှင့် ခြေနှစ်လှမ်းခန့် အကွာသို့ရောက်သောအခါ ခင်မြနိုင်သည် ခေတ္တရပ်ကာ ထဘီကို
ဖြန့်ဝတ်သည်။ ထဘီကို သေသေချာချာခါ၍ ကျကျနနဖြန့်ဝတ်ခြင်းဖြစ်ရာ စိုင်းမောင်အနေဖြင့်
ဝင်းကနဲလက်ကနဲ ပြုံးပြက်ပေါ်သွားသော ဝမ်းပျဉ်သားများသာမက အတွင်းခံ ပင်တီဘောင်းဘီ
အနီရင့်ရောင်ကလေး၏ အထက်ပိုင်းကို ပင်မြင်ရသည်။

“စိုင်းတို့ အရွယ်တုန်းက ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်တွေကို တို့ပြန်သတိရတယ်သိလား။

စိုင်းကိုမြင်တဲ့အတွက် အဲဒီအကြောင်းတွေကို ပိုသတိရမိတာ။ စိုင်းကြောင့်

ပြန်သတိရခဲ့တယ်လို့တောင် ပြောလိုရတယ်”

ခင်မြနိုင်က စကားစ သည်။ မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနှင့်

ရဲတင်းပွင့်လင်းလွန်းရာတော့ကျသည်။ ဒါပေမယ့် သည်လို အခြေအနေအချိန်အခါမျိုးမှာ

သည်လိုစကားမျိုးသာ ပြောဖို့ရှိနေသည်မို့ ခင်မြနိုင်ကလည်းခပ်ရဲရဲပင် ပြောချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

အပိုင်း ၈

စိုင်းမောင်မှာ ခင်မြနိုင်၏ စကားများကို နားမလည်နိုင်ပဲရှိနေသည်။ သို့သော် ထိုစကားနောက်ကွယ်တွင် ရမက်ဇောများပါနေသည်ကိုတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ၏အသိစိတ်ဖြင့်နားလည်သည်။

ပြီးတော့ စိုင်းမောင်သည် ခင်မြနိုင်နှင့် ဆိတ်ငြိမ်သည်။ နေရာတွင် နှစ်ယောက်ထဲရှိနေသည်ကို ကြည့်နူးသာယာနေမိရာ ခင်မြနိုင်ပြောသော စကားများကို နားလည်ဖို့ လည်းမကြိုးစားတော့။ ခင်မြနိုင်က ထာဘီကို ပြင်ဝတ်လိုက်ပြီးနောက် စိုင်းမောင်ထံသို့ ဆက်လက်တိုးကပ်လာသည်။ ရေမွှေးနံ့သင်းပျံ့ပျံ့နှင့် ရောနှောနေသည်။ ခင်မြနိုင်၏ ကိုယ်သင်းနံ့ကို စိုင်းမောင်ရှုမိသည်။ “တို့နဲ့မင်းနဲ့ လိုးရအောင်ကွာ”ဟု တစ်တစ်ခွဲခွဲကြီးထုတ်ပြောဖို့ မကောင်းကြောင်း ခင်မြိုင်သိသည်။ အခြားစကားများနှင့် အစပျိုးပေးရအုံးမည်။ ပြီးမှ တဖြည်းဖြည်းလိုရင်းကို ရောက်အောင်လမ်းကြောင်းပေးရမည်။

သို့သော် ခင်မြနိုင်အနေဖြင့် အခြားစကားများကို ဘယ်လိုပြောရမှန်း

စဉ်းစား၍မရလောက်အောင်ပင် စိတ်ကလှုပ်ရှားနေသည်။

“တို့ ထိုင်မယ်နော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ခင်မြနိုင်က စိုင်းမောင်၏ ဘေးနားတွင် အသာဝင်ထိုင်သည်။ အသားချင်းတော့ မထိမိကြပဲ။ ဒါပေမယ့် လူချင်းလည်းသိပ်မဝေး။

အသားချင်းထိရုံတမယ် နီးကပ်နေကြသည်။

စိုင်းမောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောနိုင်ရန် ဆရာမလေးခင်မြနိုင်ဘက်

အသာခေါင်းလှည့်လိုက်သည်။

ထိုသို့ အလှည့်တွင် အသက်ပြင်းပြင်းရှုနေမှုကြောင့် နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် လှုပ်ရှားနေသော

ခင်မြနိုင်၏ ရင်သားဆိုင်များကို မြင်မိရာ စကားမဟနိုင်တော့။ တင်းရင်းမို့ထွားသော

ရင်သားစိုင်းများ တသိမ်သိမ် လှုပ်ရှားနေသည်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ခင်မြနိုင်က စိုင်းမောင်၏ ပေါင်ပေါ်သို့ လက်တစ်ဖက်ကို အသာလေးတင်လိုက်သည်။

စိုင်းမောင်မှာ ကြင်စက်နဲ့ အတို့ခံလိုက်သလို တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။

ခင်မြနိုင်ကို တအားဖက်ပြီး ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း နမ်းပစ်လိုစိတ်များပေါ်လာသည်။

ထိုစိတ်၏ စေ့ဆော်မှုဖြင့် ခင်မြနိုင်ကို လှမ်းဖက်မည် အပြု

“ဟေး မင်းဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲကွ”

ခင်မြနိုင်၏ စကားကြောင့် စိုင်းမောင်လန့်သွားသည်။

တကယ်တော့ ခင်မြနိုင်က ဤသို့ပြောပြီး စိုင်းမောင်၏ နဖူးလေး၊ ပါးလေးများကို ကိုင်ကာ

ပမာဏအစပျိုးမည် ကြံထားသည်။

သို့သော် စိုင်းမောင်ကတော့ ဖက်နမ်းရန်ကြံရွယ်မှုကို ခင်မြနိုင်ရိမ်မိကာ သတိပေးစကားဆိုခြင်း

ဖြစ်မည်ဟုထင်သွားသည်။

အတော်လည်း လန့်ဖြန့်သွားသည်။ ထိုင်နေရာမှ ကမန်းကတန်း ထရပ်လိုက်မိသည်။

စိုင်းမောင်၏ လီးကြီးသည် တောင်မတ်နေပြီ ဖြစ်သည်။ ထရပ်လိုက်သောအခါ

ဘောင်းဘီခွကြားရှိ တောင်မတ်နေသော လီးကြီးက ဖုဖုထစ်ထစ်နှင့် ဖောင်းကြွနေတာ ထင်ရှားလာသည်။
ခင်မြနိုင်သည် စိုင်းမောင်၏ ဘောင်းဘီခွကြားကို လှမ်းကြည့်ကာ မျက်လုံးလေး အဝိုင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်လေးလီးတောင်နေပါရောလား။
စိုင်းမောင်မှာလည်း မိမိလီးတောင်နေသည် အဖြစ်ကို ဆရာမတွေ့သိသွားသောကြောင့် ပို၍လန့်သွားသည်။
“ဟာ... ကျွန်တော်သွားမယ် ဆရာမ”
စိုင်းမောင်သည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ပြောကာ လှမ်းထွက်သွားသည်။
ခင်မြနိုင်မှာ ယခုမှတော့ စိုင်းမောင်ကို အလွတ်မခံနိုင်တော့ပါ။
“ဟေ့...မသွားနဲ့ မသွားနဲ့”
ခင်မြနိုင်သည် ပါးစပ်မှပြောရင်း ထိုင်နေရာမှ ခုန်ထကာ စိုင်းမောင်၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။
သည်မျှလောက် အလောတကြီးပြုမိသည် အတွက် ခင်မြနိုင် ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩမိသည်။
စိုင်းမောင်ထွက်သွားမည်ကို မလိုလားသည် စိတ်ဖြင့် အလိုအလျှောက်ပြုမိခြင်းပင်။
စိုင်းမောင်မသွားနိုင်တော့။ လှမ်းဆွဲမှုကြောင့် စိုင်းမောင်၏ လက်မောင်းသည် ခင်မြနိုင်၏ မိုဝင်းအိစက်သော ရင်သား တစ်ဖက်ကို အိကနဲနေအောင် ထိမိသည်။

အပိုင်း ၉

နှစ်ယောက်စလုံး၏ တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးတွေ ဖျန်းဖျန်းထသွားကြသည်။
ခင်မြနိုင်သည် စိုင်းမောင်၏ လက်မောင်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုပ်ကိုင်ကာ ကွပ်ပျစ်ရှိရာသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။ စိုင်းမောင်မှာ မရုန်းနိုင် မငြင်းနိုင် ခင်မြနိုင်ဆွဲခေါ်ရာသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။
ဤသို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား ဖျာခင်းထားသော ကွပ်ပျစ်ပေါ် ပြန်ထိုင်မိကြသည်။ ကွပ်ပျစ်သည် တစ်ထွာကျော်ကျော်မျှသာ မြင့်သည်။ ကွပ်ပျစ်ဘေးတွင် ခြေချကာ ကွပ်ပျစ်ပေါ် တင်းကိုတင်၍ ထိုင်သောအခါ ဆောင့်ကြောင့်မကျတကျ အနေအထားဖြစ်နေသည်။
သည်လို အနေအထားတွင် စိုင်းမောင်၏ ပေါင်ကကားနေရာ ပေါင်ခွကြား ဘောင်းဘီအောက်မှ ဖုထစ်မတ်ထနေသော လီးတန်ကြီး၏ အရိပ်အယောင်ကို ပို၍ ထင်ရှားစွာ မြင်သာသည်။
စိုင်းမောင်မှာလည်း ရမက်စိတ်တွေ တက်ကြွနေပေရာ လီးထိပ်မှ အရည်ကြည်တွေ စိုထွက်နေသည်။ ထို အရည်ကြည်မျှည်းသည် ဘောင်းဘီအသားစကိုပါ စိုစွတ်စေရာ လီးထိပ်ဘက်အနားတစ်ဝိုက်မှ ဘောင်းဘီမှာ စိုစွတ်သည် အပိုင်းကလေး ချက်ချင်းပေါ်လာသည်။
ကာမစပ်ယုက်မှု အတွေ့အကြုံရှိနေပြီးဖြစ်သူ ခင်မြနိုင်က ထိုသို့စိုစွတ်သော အပိုင်းလေးပေါ်လာတာ ဘာကြောင့်ဟုနားလည်သည်။
နားလည်သောကြောင့် ပိုမိုစိတ်လှုပ်ရှားရသည်။ ကတုန်ကရင်ကြီး ဖြစ်လို။
မိမိသည် ယောကျ်ားတစ်ယောက် လိုးတာကိုခံယူလိုသည် စိတ်များသေသေချာချာကို ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်း ခင်မြနိုင် နားလည်လာသည်။ ဟိုးယခင် ငယ်ချစ်ဦး စိုင်းနောင်၏ လီးကြီးဖြင့် လိုးတာကို တမ်းတမှုမျိုးများ ဖြစ်နေခြင်းပင်။

ကရာတေးနည်းပြဆရာမကလေး ခင်မြနိုင်တစ်ယောက် ကာမဆိပ်တွေ တက်လို့နေပါပြီ။ သင်တန်းသား တပည့်ကလေး စိုင်းမောင်နဲ့ လိုးချင်နေပြီလေ။

သူ့ ခေါင်းထဲမှာလဲ ဒီလို အရှက်ကင်းမဲ့စွာရမက်စောထန်တာ မသင့်တော်ဘူးလို့ သတိပေးနေတာကလည်းရှိနေသေးတယ်။
ဒီသတိပေးမှုနဲ့ ရမက်စိတ်တို့ အားပြိုင်နေကြတယ်။ အားပြိုင်တယ်လို့ သာပြောရတာပါ။
တကယ်တော့ ဘက်မမျှပါဘူး
ရမက်ဆန္ဒဟာ တောမီးပမာလျှင်မြန်မြန်ကြီးကို ပြန်နဲ့လွှမ်းမိုးလာတာ။ သိစိတ်က
ဘယ်လိုမှမထိန်းနိုင်တော့ဘူး
သိက္ခာတွေ၊ ဣန္ဒြေတွေ အားလုံးကို ဘေးဖယ်ထားလိုက်။
“မင်း...တို့ကို သဘောကျတယ် မဟုတ်လားဟင်”
ကာမဆိပ်တွေ အရမ်းတက်နေတဲ့ ခင်မြနိုင်ဟာ မရှက်မကြောက်နိုင်တော့ပဲ
ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းကို မေးလိုက်ပါတယ်။
စိုင်းမောင်ဟာ ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိဘူး။ သူစိတ်သိပ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ ပြီးတော့
ကြောက်လည်းကြောက်နေတာ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်ဆရာမကို ပြန်ပြီးပြစ်မှားသလိုမျိုးကြီး
ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။
ဒါပေမယ့် ခင်မြနိုင်ပြောတာကို မဟုတ်ဘူးလို့လည်း မငြင်းချင်ဘူး။ ဟုတ်တယ်လို့လည်း
ပြောဖို့ မဝံ့ရဲဘူး။ ဒါကြောင့် ခင်မြနိုင်ကိုသာ ရမက်ခိုးရီဝေနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့
ကြည့်နေမိတယ်။
ပါးစပ်က မပြောပေမယ့် ဒီအကြည့်က ကောင်လေးရဲ့ သွေးသားဆန္ဒ ဘယ်လိုရှိနေပြီဆိုတာ
ပြနေတယ်လေ။
ခင်မြနိုင်က မတ်တပ်ထရပ်တယ်။ ပြီးတော့ စိုင်းမောင်ကိုလည်း
မတ်တပ်ရပ်လျှက်သားဖြစ်အောင် ဆွဲထူမတယ်။
စိုင်းမောင်ဟာ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ပဲ ထရပ်လာတယ်။
နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်းဆိုင်ရက် ရပ်မိနေကြပြီ။
ခင်မြနိုင်နဲ့ စိုင်းမောင်က အရပ်ချင်း မတိမ်းမယိမ်း။ ဒီလိုရပ်မိကြတော့ မျက်နှာချင်းက
တန်းနေတာပဲ။ ခင်မြနိုင်က အသာရှေ့တိုးလိုက်တော့ ရင်ချင်းအပ်မိသွားကြပါလေရော။
ခင်မြနိုင်က မျက်နှာကိုပါ အသာရှေ့ တိုးလာတယ်။ သူ့ပါးစပ်ကို စုပ်နမ်းတော့မယ် ဆိုတာ
စိုင်းမောင်သိတာပေါ့။ သူကလည်း ဒီလို အနမ်းခံချင်နေတာ။
စိုင်းမောင်က မျက်စေ့တွေကို အသာပိတ်ထားလိုက်တယ်။ ဟော၊ သူ့နှုတ်ခမ်းတွေပေါ်ကို
ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးကလေးတွေ ဖိကပ်ကျရောက်လာပြီ။ ပြီးတော့
အားရပါးရ စုပ်နမ်းတာကို ခံလိုက်ရတယ်။
စိုင်းမောင်ရဲ့ လက်တွေက ခင်မြနိုင်ခါးကို ခပ်တင်းတင်း သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ ဒီအခါ ခင်မြနိုင်ရဲ့
ရင်ကကော့တက်လာတယ်။ မို့မို့ဝန်းဝန်းရင်သားဆိုင်ကြီးတွေဆိုတာ စိုင်းမောင်ရဲ့ ရင်ဘတ်မှာ
အိကနဲတင်းကနဲနေအောင်ကို ထိမိလာတာပေါ့။ စိုင်းမောင်ကလည်း တုံ့ပြန်စုပ်နမ်းတယ်။
တဖြုတ်ဖြုတ်နှုတ်ခမ်းချင်း စုပ်နမ်းသံတွေဟာ တိတ်ဆိတ်တဲ့ ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ
ပျံ့လွင့်သွားလေရဲ့။

အပိုင်း ၁၀
အခန်း (၂)
“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ကောင်းလား”

ခပ်ကြမ်းကြမ်း စုပ်နမ်းကြပြီးနောက်၊ ခင်မြနိုင်ကမေးသည်။
စိုင်းမောင်မှာ နှုတ်မှ စကားမဆိုနိုင်သေး။ ခေါင်းကိုသာ ညိမ်ပြသည်။ ခင်မြနိုင် အတော်လေး
သဘောတွေ သွားသည်။
“အေး...ဒီလိုမှပေါ့ကွယ်။ စိုင်းကို တို့က ကရာတေးလျှို့ဝှက်အကွက်တွေထက်ကောင်းတာတွေကို
သင်ပေးမယ်။ ဟုတ်လား
“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ”
ယခုမှပင်၊ စိုင်းမောင်၏ ပါးစပ်မှ စကားသံထွက်လာနိုင်၏ အသံမှန်တော့ မဟုတ်သေး။
သိသိသာသာကြီးပင်တုန်ယင်နေသည်။
“အေး...ဟုတ်ပြီ။ တို့ကိုတော့ တလွဲမထင်နဲ့နော်။ တို့က စိုင်းကို ချစ်လွန်းလို့ သင်ပြပေးမှာ။
ပြီးတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောရဘူး”
“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”
စိုင်းမောင်မှာ ယခုတွေ့ကြုံနေရသော်ကို ယုံပင်မယုံနိုင်။ အိပ်မက် မက်နေတာလားဟုပင်
ထင်နေမိသည်။
ခင်မြနိုင်က စိုင်းမောင်၏ ခါးပတ်ကို အသာဖြုတ်သည်။ ခါးပတ်ပြုတ်သွား၍ ခပ်လျှော့လျှော့
ဖြစ်သွားသည်။ ဘောင်းဘီခါးကြားထဲသို့ လက်ကို အသာထိုးသွင်းလိုက်သည်။
စိုင်းမောင်တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။
ခင်မြနိုင်သည် စိုင်းမောင်၏ တင်ပါးလုံးလုံးကျစ်ကျစ်များကို အရင်စမ်းသည်။ စိုင်းမောင်သည်
အတွင်းခံဘောင်းဘီတိုလေးဝတ်ထားရာ ဂျင်းဘောင်းဘီအောက်သို့
လက်ထိုးနှိုက်ထားသော်လည်း တင်ပါးသားများကို ပကတိအတိုင်းကိုင်ရခြင်း မဟုတ်သေးပါ။
အတွင်းခံဘောင်းဘီပေါ်မှ ကိုင်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ခင်မြနိုင်၏လက်များက
အတွင်းခံဘောင်းဘီအောက်သို့ ပင်တိုးဝင်လာပြန်သည်။ တင်းရင်းအိချောနေလေသော စိုင်းမောင်
တင်ပါးသားများကို စမ်းသည်။ ပွတ်သည်။ ဖျစ်ညှစ်ကိုင်ကြည့်သည်။
စိုင်းမောင်မှာတော့ သူ့တင်ပါးကို ခင်မြနိုင်ကိုင်တွယ်ဖျစ်ညှစ်နေတာခံရင်း ရင်ထဲတွင်
ဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည်။ ငါးပြေမအရှင်တစ်ကောင်ကို မြို့ချထားရသလိုလိုကြီး။
ထို့နောက် ထိုးသွင်းထားသော လက်ပြန်ထုတ်သွားရာ၊ စိုင်းမောင်ရင်ထဲ ဟာတာတာကြီး
ဖြစ်ရသည်။
သို့သော် ခင်မြနိုင်က စိုင်းမောင်၏ ဘောင်းဘီခွကြား နေရာကို
အပေါ်မှလက်ဖြင့်အသာအုပ်ကိုင်လိုက်ရာ ရှမ်းလေးမှာ ဆက်ကနဲဆက်ကနဲပင်
တွန့်သွားရလေသည်။
စိုင်းမောင်သည် ခင်မြနိုင်ကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ခင်မြနိုင်ကချိုမြသော အပြုံးလေးပြုံးပြကာ
စိုင်းမောင်၏ နှုတ်ခမ်းပေါ်သို့ သူမ၏နှုတ်ခမ်းပါးလေးများ ထိကပ်ကာ စုပ်ယူနမ်းလိုက်ခြင်းဖြင့်
ကောင်လေး၏စိတ်လှုပ်ရှား လန့်ဖြန့်သွားမှုကို ပြေပျောက်အောင် ပြုလုပ်ပေးလိုက်သည်။
ခင်မြနိုင်၏ သွယ်လျသော လက်ချောင်းများက စောမောင် ၏
ဘောင်းဘီခွကြားတွင်ကောင်းကောင်းကြီးကို အလုပ်များနေသည်။ ဘောင်းဘီအောက်ရှိ
ဖုဖုထစ်ထစ်ဖြစ်နေသော လီးချောင်းကြီးကို သေသေချာချာစမ်းကြည့်သည်။ အရှည်နှင့်
လုံးပတ်ကို လက်လေးဖြင့်စမ်းကာတိုင်းထွာကြည့်သည်။ စိုင်းမောင်လီးက သိပ်တော့
မဆိုလှပါ။ ခင်မြနိုင်၏ ခန့်မှန်းချက်အရတော့ အရှည် ခုနှစ်လက်မခန့် နှင့်လုံးပတ်
ငါးမူးလုံးလောက်တော့ရှိမည်။

ထို့နောက် ခင်မြနိုင်သည် စိုင်းမောင်၏ ဂျင်းဘောင်းဘီခွကြားမှ ဇစ်ကိုအသာဆွဲဖြုတ်သည်။
ပြီးတော့ ထို ဇစ်ကွဲဟသွားသော ဘောင်းဘီခွကြားမှ လက်ထိုးထည့်ကာ အတွင်းခံ
ဘောင်းဘီတိုကလေးကို အသာဘေးသို့ တွန်းဖယ်လျက် ငပဲကြီးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“အားဟားဟား”

လီးကို လက်နဲ့ကျကျနန အကိုင်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုရင်နဲ့ ရှမ်းလေး စိုင်းမောင်ရဲ့ ပါးစပ်က
ရေရွတ်ညည်းတွားသံပေါ်လာတယ်။ ဒီအတွေ့အထိက အပြတ်ကို ခိုက်တာပါပဲလား။ စိုင်းမောင်ရဲ့
တစ်ကိုယ်လုံးဆံဆံကိုတုန်သွားတာပဲ။

ကောင်လေးဟာ အပြတ်ကို ဖီးလ်တတ်လာပြီ။

“စိုင်းကို ကောင်းကောင်းအရသာတွေ့ရအောင် လုပ်ပေးမှာပါကွ...”

ခင်မြနိုင်က လေသံတိုးတိုးကလေးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ အသံတိုးတိုးလေးဟာ စိုင်းမောင်ရဲ့ ရင်ကို
သိမ်သိမ်တုန်ခါသွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်ပါတယ်။

ခင်မြနိုင်က ဆုပ်ကိုင်မိတဲ့ လီးတန်ကြီးကို လက်နဲ့ အသာအယာထက်အောက်

ပွတ်သပ်ပေးတယ်။ လီးကြီးက ငေါ့ကနဲငေါ့ကနဲ လှုပ်ရှားနေသလို ရှမ်းကလေးကလည်း

ဆတ်ကနဲဆတ်ကနဲတွန့်တွန့်သွားတယ်။ ခင်မြနိုင်ကောဘာထူးလို့လဲ။

ရင်ထဲဒိန်းကနဲဒိန်းကနဲခနဲလို့။ စောက်ဖုတ်ကလည်း သိမ်ကနဲသိမ်ကနဲ လှုပ်ရှားလို့။

“ပက်လက်အိပ်လိုက်နော် စိုင်း”

ခင်မြနိုင်က စိုင်းမောင်ရဲ့နား နားမှာအသာကပ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးကလေးပြောလိုက်တယ်။

ပြောရင်းက စိုင်းမောင်ရဲ့ နားရွက်များကို လျှာလေးနဲ့ အသာထိုး ကလိလိုက်သေးတယ်။

လီးကိုလည်း လက်နဲ့ခပ်တင်းတင်း တစ်ချက်ဆုပ်အပြီး လွတ်ပေးလိုက်တယ်။

လီးအကိုင်ခံရတာ အရသာတွေ့နေတဲ့ စိုင်းမောင်ရင်ထဲမှာတော့ လီးပေါ်က

လက်ဖယ်ရှားသွားတဲ့ အခါ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဟာတာတာနဲ့။ ဒါပေမယ့် သူကဘာမှမပြောပါဘူး။

ခင်မြနိုင်က ဆရာမ။

သူက တပည့်လေးပဲ။

ဒီတော့ ဆရာမပြောတာကို တပည့်လေးက လိုက်နာလုပ်ဆောင်ရမှာပေါ့။ ဆရာမလေး

ခင်မြနိုင်ကသူ့ကို ကောင်းကောင်း စည်းစိမ် ချမ်းသာခံစားရအောင်၊ သူလုပ်ချင်ပေမယ့်

ပြောဖို့မဝံ့မရဲဖြစ်နေတာတွေ လုပ်နိုင်အောင်လို့၊ ကျကျနန သင်ပြပေးမယ်ဆိုတာကိုလည်း

သူသိနေပါတယ်လေ။

အပိုင်း ၁၁

ဒီတော့ ဘာမှပြောမနေနဲ့။ ခင်မြနိုင်ခိုင်းတဲ့အတိုင်းသာလုပ်လိုက်။ မကြာခင် အားလုံးအိုကေမှာ
စိုပြေသွားမယ်။

စိုင်းမောင်မှာလည်း မဆိုင်းမတွဲပဲ ကွပ်ပျစ်ပေါ် ပက်လက်လှန် အိပ်လိုက်ပါတော့တယ်။

ခင်မြနိုင်မှာလည်း အတော်လေးကို သူ့ကိုယ်သူထိန်းနေရတယ်။ ဘယ်နှယ်၊ စိုင်းမောင်ရဲ့

လီးကြီးကို လက်နဲ့ ကျကျနန ဆုပ်ကိုင်ကြည့်မိတယ်ဆိုတာနဲ့ သူကအဖုတ်ထဲ ဒီလီးကြီး

ထိုးသွင်းပြီး လိုးတာခံချင်တဲ့ စိတ်တွေ အပြတ်ကို ပေါ်လာတာ။ ဒါပေမယ့် အလောတကြီး

လုပ်ရင်ကောင်လေးလည်း လန့်သွားမယ်။ သူ့အပေါ်မှာလည်း

တစ်မျိုးတမည်အထင်သေးသွားမှာစိုးလို့ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်လုပ်ဖို့ အတွက် မနည်းကြီးကို

စိတ်ထိန်းထားရတာ။ စိတ်ကိုသာ လွှတ်ပေးလိုက်စမ်းပါလား။ အိုးဘာပြောကောင်းမလဲ။ ခင်မြနိုင်ဟာ ပက်လက်ကလေးအိပ်နေတဲ့ စိုင်းမောင်ရဲ့ ဘေးနားမှာ ထိုင်ချလိုက်တယ်။ စိုင်းမောင်က ခင်မြနိုင်ကို အသာလှည့်ကြည့်တယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ခင်မြနိုင်ရဲ့ ရင်သားတွေ တင်ပါးတွေ ပေါင်လုံးတွေကို အားမနာတမ်းကို ကျကျနနကြည့်နေပြီ။ အခုအချိန်ဟာ အားနာနေရမယ် အချိန်မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ပြီးတော့ ပြောရမယ်ဆိုရင် စိုင်းမောင်ဟာ အရမ်းကို နှာထန်နေတာဆိုတော့ အားနာရဖို့လည်း မသိတော့ဘူး။

ခင်မြနိုင်က အသာခူးတုတ်ပြီး ဘယ်လက်ကလေးကို ထောက်ကိုင်နေတာဆိုတော့ ကိုယ်နေဟန်ထားကလည်း အပြတ်ကို ကြော့ရှင်း ပီပြင်နေတယ်။ ကိုယ် ခပ်စောင်းစောင်းလေးဖြစ်နေတာမို့ တင်ပါးဆုံကြီးတစ်ဘက်က စွင့်စွင့်ကြီး တင်းရင်းနေတယ်။ ခင်မြနိုင်က ဘောင်းဘီစစ် အကွဲကြားက ထိုးထိုးထောင်ထောင်ကြီးပေါ်နေတဲ့ စိုင်းမောင်ရဲ့ လီးတန်ကြီးကို ညာဘက်လက်နဲ့ အသာကိုင်ပြီး ပွတ်သပ်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့ခန့်မှန်းထားတာ သိပ်မဆိုးပါဘူး။ စိုင်းမောင်ရဲ့ လီးက (၇)လက်မသာသာလောက်ရှည်ပြီး ငါးမူးလုံးလောက်တုတ်တယ်။ လီးထိပ်က ပြုလန်မနေဘူး။ အင့်။ ဘယ်စောက်ဖုတ်ထဲမှ မသွင်းဘူးသေးတဲ့ လူပျိုစစ်စစ်လီးများ ဖြစ်နေမလားလို့ ခင်မြနိုင်တွေးမိတယ်။

အခုမေတ် ကောင်လေးတွေက အတော်တိုးတတ်ကြတာဆိုတော့ စိုင်းမောင်ဟာ မိန်းမ မလိုဖူးသေးတဲ့ လူပျိုစစ်စစ်တစ်ယောက် ဖြစ်မဖြစ်တော့ ခင်မြနိုင် အတတ်မပြောနိုင်ဘူး။ အဲ။ မိန်းမနဲ့ ပတ်သက်လာရင် အတွေ့အကြုံ သိပ်မရှိသေးတာတော့ သေချာတယ်။

ကြည့်လေ အခုဒီနေရာမှာ နှစ်ယောက်တည်းရှိပြီး သူကလိုက်လိုက်လျော့လျော့ပြုပေးနေတာတောင် စိုင်းမောင်က ကြမ်းပတမ်း ဖက်လားရမ်းလား ကိုင်လားတွယ်လား မလုပ်ဘူး။ အင်း... သူက ဆရာမဆိုတော့ ရှိန်နေတာလဲ ပါချင်ပါမှာပေါ့။ မင်းလူပျိုအစစ်လားဆိုပြီး မေးကြည့်မလို့ကြိုပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုအခြေအနေမှာ ဒီမေးခွန်းမျိုးမေးရင် အလားပဲဖြစ်တော့မှာမို့ မမေးတော့ပါဘူး။

ခင်မြနိုင်က လီးတန်ကြီးကို အသာအယာဆုပ်နယ်ပွတ်ပေးရင်း အောက်ဘက်က ရွေးဥတွေကိုလည်း လှမ်းပွတ်ပေး၊ ကလိပေးလိုက်သေးတယ်။ ကောင်လေးရဲ့ရွေးဥတွေက တွဲတွဲကြီးလဲ ဖြစ်မနေဘူး လီးတန်အရင်းမှ ဖုဖုကလေးကပ်နေတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး မတွဲတတွဲ မကပ်တကပ်နဲ့။ အနေတော်ကလေး ကိုင်ပေးပွတ်ပေးလို့ကောင်းတယ်။ စိုင်းနောင်ရဲ့ ရွေးဥတွေ အတိုင်းပဲ

ခဏကြာတော့ ခင်မြနိုင်က စိုင်းမောင်ရဲ့ လီးကို ဆုပ်ကိုင်ပွတ်ပေးမှုကို ရပ်လိုက်တယ်။ လီးပေါ်ကလက်ကို ဖယ်လိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ ဘောင်းဘီခွဲကြားက ထိုးထိုးထောင်ထောင်ထွက်နေတဲ့ လီတန်ကြီးဟာ မတ်မတ်တန်းတန်းကြီးကို ပေါ်လွင်လာတယ်။ လေယာဉ်ပစ် စက်သေနတ်ကြီး တစ်ခုအတိုင်းပဲ။ လီးထိပ်မှာ အရည်ကြည်တွေ စိုစိုစွတ်စွတ်ဖြစ်နေတာကိုလည်း အပြတ်မြင်ရတယ်။

“တို့...တို့ရဲ့ အဝတ်တွေကို ထပြီးလာချွတ်ပေးပါလားဟင်”

ခင်မြနိုင်က အသံတုန်တုန်လေးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ သူလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေတာဆိုတော့ လေသံမူမမှန်တော့ဘူးလေ။

ရှမ်းလေးက ခင်မြနိုင်ကို အတန်ကြာအောင်စူးစိုက် ကြည့်နေတယ်။ သူ့ဆရာမကို ထပြီး အဝတ်ချွတ်ပေးရမယ်အလုပ်အတွက် ဝန်လေးနေဟန်တူရဲ့။ ပြီးတော့ ချွတ်လည်းချွတ်ပေးချင်စိတ်တွေ အရမ်းဖြစ်ပေါ်နေတာလည်း ထင်ရှားပါတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ရမက်စိတ်က အသိစိတ်ကို အနိုင်ရသွားတယ်။ ဆရာမရယ်လို့
ရိုသေလေးစားနေတဲ့ စိတ်တွေကို အသာခေါက်ထားလိုက်ပြီပေါ့။
“တို့ကို ကြည့်စမ်းပါ စိုင်းရ။ မင်းသဘောမကျဘူးလား”
ခင်မြနိုင်က ထပ်ပြောပြန်တယ်။ ကောင်လေးကခေါင်းညိတ်တယ်။
“တို့ကို နစ်ကတ် မမြင်ချင်ဘူးလား။”
ကောင်လေးက တံတွေးတစ်ချက်ကို မျိုချပြီး ခေါင်းညိတ်ပြန်တယ်။
“ဒါဆို လာ...တို့ကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေကို ချွတ်ပေး။တို့တစ်ကိုယ်လုံးကို မင်းစိတ်ကြိုက်
ကြည့်ချင်သလိုကြည့်...ပြီးတော့... ပြီးတော့... ချချင်တယ်ဆိုရင်လည်း... ချ”
ဤစကားများကို ပြောလိုက်ပြီးမှ ခင်မြနိုင်သည် ရှက်သလိုလို ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်လေး
ငယ်ငယ်တစ်ယောက်ကို သည်စကားမျိုး ပြောတာကောင်းမှကောင်းပါ့မလားဟု လည်း
တွေးမိသည်။ သို့သော်ထိုအတွေးများသည် ရုတ်တရက်ပေါ်လာပြီး
ချက်ချင်းပြန်ပျောက်သွားသည်။ ရမက်စိတ်များက အရာရာကို လွှမ်းမိုးထားပြီလေ။
ယခုဆိုရင် စိုင်းမောင်လည်း အခြေအနေမှန်ကို ပြည်ပြည်၀၀ နားလည်သွားပြီပေါ့။ သူ့ဆရာမ
လှလှကလေးက သူ့ကြိတ်ပြီး တမ်းတခဲရတဲ့ ရမက်ဆန္ဒတွေကို ဖြည့်ဆည်းပေးတော့မှာပါလား။
သူမိန်းမလိုးရတော့မှာပါလား။
စိုင်းမောင်ဟာ ရည်းစားတော့ရှိပါတယ် ရည်းစားမှ တစ်ယောက်တောင်မဟုတ်ဘူး
သုံးယောက်တောင်ရှိတာ။ အခု ကရာတေးသင်တန်းလာတတ်တဲ့ အထဲက ဖြိုးငယ်ငယ်ဆိုတဲ့
ကောင်မလေးဟာလည်း စိုင်းမောင်ရဲ့ အဆက်ထဲကတစ်ယောက်ပေါ့။
ရည်းစားသာများတာ။ စိုင်းမောင်က သိပ်လက်မသွက်ဘူး။ တကယ်တမ်းနဖူးတွေ ခူးတွေ
တွေ့ရရင်ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ဟိုဘက်မိန်းကလေးဘက်က အခွင့်အရေးလေးတွေ
ပေးတာတောင် နင်းမဝင်တတ်ဘူး။ ဖြိုးငယ်ငယ်နဲ့ဆိုရင် လေးငါးခါလောက် ချိန်းတွေ့ကြပြီးပြီ။
ကောင်မလေးက တက်လိုးရင် ခံမယ်အနေအထားမှာ ရှိတယ်။ လိုက်လိုက်လျောလျောနေတယ်။

အပိုင်း ၁၂

ဒါပေမယ့် ငနဲသားက မဝံ့မရဲဖြစ်နေတော့ အလုပ်မဖြစ်ဘူး။ ဖြိုးငယ်ငယ်အနေနဲ့ကလည်း
ကျွန်မကို တက်လုပ်ပါလို့ ပြောင်မပြောသာဘူးလေ။ အခုဒီမှာ စခန်းချရက်တို
ကရာတေးသင်တန်းလာတက်တာမှာ ဖြိုးငယ်ငယ်က အကြံနဲ့။ စိုင်းမောင်နဲ့
အလုပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ဖြိုးငယ်ငယ်ထက် အရင်
ခင်မြနိုင်ကလက်ဦးသွားပြီ။ ခင်မြနိုင်က ခပ်ရဲရဲပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောဆို သိမ်းသွင်းလိုက်တာ
စိုင်းမောင်တစ်ယောက် ရမကနွံထဲ နစ်ဆင်းဝင်သွားပြီပေါ့။

စိုင်းမောင်တစ်ယောက် ဇောင်းထဲလွတ်ပေးလိုက်တဲ့ မြင်းလိုဖြစ်သွားပါပြီ။ ကြိုးပြတ်သွားတဲ့
နှားသိုးလို ဖြစ်သွားပြီ။
စိုင်းမောင်ဆိုတဲ့ အကောင်။ ရဲမဲ့ရဲတော့လည်း အပြတ်ကိုလုပ်လိုက်ပြီ။
ပက်လက်အိပ်နေရာက ဆက်ကနဲထတယ်။ ပြီးတော့ ခင်မြနိုင်ကို တအားဖက်၊ တအားဖျစ်ညှစ်ပြီး
ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း နမ်းလိုက်တယ်။
နဖူး၊ ပါးပြင် နှုတ်ခမ်း မျက်ခွံ အို မျက်နှာပေါ်မှာတော့ နေရာအနံ့ပဲ။ လည်တိုင်ကိုလည်း
ချန်မထားဘူး။ အားရပါးရ စုပ်နမ်းလိုက်သေးတယ်။

ပြီးတော့မှ ခင်မြနိုင်ရဲ့ အကျီကို ချွတ်တယ်။
ခင်မြနိုင်က တီရှပ်လေးဝတ်ထားတော့။ ဒီတော့ချွတ်ရတာ ဘာမှမခက်ဘူး။ လွယ်လွယ်လေး။
ဆက်ကနဲဆွဲကိုင်ပြီး ချွတ်ချလိုက်ရုံပဲ။ ခင်မြနိုင်ကလည်း အချွတ်ရလွယ်အောင်
လက်ကလေးနှစ်ဘက်ထောင်ပေးတယ်လေ။ ဒီတော့ တီရှပ်ကလေးဟာ
ကျွတ်ကွာကျသွားတော့ကတာပေါ့။

ပြီးတော့ ထဘီကို ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်ပြန်တယ်။
အခုဆိုရင် ခင်မြနိုင်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ယိုးဒယား ဘရာစီယာ အညိုနုရောင်လေးရယ်။
အတွင်းခံပင်တီဘောင်းဘီ အနီရင့်ရောင်ကလေးရယ်ပဲ ကျန်တော့တယ်။ ခင်မြနိုင်က
ဒီဘရာစီယာနဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီတွေကို တမင်ကိုရွေးပြီး ဝတ်လာတာ။ အဲဒီ အတွင်းခံတွေက
ဘာမှလုံလုံခြုံခြုံဖြစ်အောင် ဖုံးနိုင်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ မဖုံးနိုင်တဲ့ အပြင် မပေါ်တပေါ်အဖြစ်မျိုးနဲ့
မြင်ရတဲ့ ယောက်ျားသားတွေ အသက်ရှုမှားပြီး ရမက်စိတ်တွေ ပွားရအောင်ကို ဖန်တီးနိုင်တာ။
လက်တစ်လုံးသာသာလောက် ကြိုးလေးတွေနဲ့ ဆိုင်းထားပြီး သေးသေးပါးပါး

ပျော့ပျော့လေးဖြစ်တဲ့ ယိုးဒယား ဘရာစီယာလေးဟာ ခင်မြနိုင်ရဲ့ ထွားအိမ့်ဝင်းပြီး
(၃၆)လက်မလောက် အတိုင်းအထွာရှိမယ် နို့အုံကြီးတွေကို ဘယ်မှာ လုံအောင်ဖုံးနိုင်မှာလဲ။

ပြီးတော့ ပင်တီဘောင်းဘီကလေးဆိုတာကလည်း ရှေ့ဘက်ခွဆုံမှာ
ကလတစ်ဝါးစာသာသာလောက် နောက်ဘက်မှာ လက်တစ်ဝါးစာသာသာလောက် သုံးမြှောက်ပုံ
အဖုံးအကာလေးနှစ်ခုပဲပါတာ။ ဒီတော့ စောက်ဖုတ်ကိုတောင် အနိုင်နိုင်လုံအောင်ဖုံးထားရတာ။
နောက်ဘက်ကတင်ပါးဆုံကြီးတွေဆိုတာကတော့ ပေါ်တင်ပဲ။ တစ်လို့၊ အစ်လို့၊ ဖွေးလို့။
စိုင်းမောင်ကတော့ ဒီမလုံတစ်လုံ ဘရာစီယာလေး ကျန်နေသေးတာကိုတောင် လိုလားတာ
မဟုတ်ဘူး။ ဘရာစီယာရဲ့ နောက်ကျောချိတ်ကို လမ်းဖြုတ်တယ်။ စိတ်ကလေးနေတဲ့ အပြင်
မိန်းမသားတွေ ဝတ်တဲ့ ဘရာစီယာတို့ ဘာတို့ကို ဖြုတ်ပေးနေကျ မဟုတ်တာကြောင့် ချိတ်ကို
ချင်ချင်ဖြုတ်လို့ မရဘူး။ ကပ်နေတယ်။ အခက်တွေ့နေတယ်။

တကယ်တော့ ဘရာစီယာရဲ့ နောက်ကြောချိတ်ဖြုတ်တယ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်လေး။
ဘာမှခက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကိစ္စ ကျွမ်းကျင်တဲ့လူများဆိုရင် လက်ညှိုးနဲ့ လက်ခလယ်
လက်နှစ်ချောင်းကို ညှပ်သုံးရုံနဲ့ ထောက်ဆို ပြုတ်ကျသွားတာ။
စိုင်းမောင် ဘရာစီယာချိတ် ဖြုတ်ရခက်နေတာကို သိပေမယ် ခင်မြနိုင်က ကူဖြုတ်မပေးပါဘူး။
ကောင်လေးဖြုတ်ရပိုလွယ်အောင်သာ ခါးကို ခပ်ကော့ကော့လေး
အလိုက်သင့်လေးလုပ်ပေးထားတယ်။

ဒီလိုဂမူးရငေးထိုးနဲ့ အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြစ်နေကိုက ခင်မြနိုင်အတွက်
စိတ်လှုပ်ရှားစရာတစ်မျိုးပဲလေ။ ပြီးတော့ဒီအတွက်ကြောင့် စိုင်းမောင်လည်း တစ်နည်းတစ်ဖုံ
စိတ်လှုပ်ရှားနေမယ်ဆိုတာကိုလည်း သိတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ဘရာစီယာရဲ့ ချိတ်ပြုတ်သွားတယ်။ စိုင်းမောင်က ဘရာစီယာကို ဆက်ကနဲ
ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်တာ မို့ဝန်းတဲ့ ရင်သားစိုင့်တွေဟာ တုန်တုန်လှုပ်ခါပြီး
အရှင်းသားပေါ်လာပါတော့တာပဲ။

စိုင်းမောင်က ကိုယ်ကိုနောက် အသာခွာပြီး ခင်မြနိုင်ရဲ့ နို့အုံကြီးနှစ်ခုကို
သေသေချာချာစူးစိုက်ကြည့်တယ်။ ခင်မြနိုင်ကလည်း အောင်မြင်မှုအပြုံးနဲ့ ရင်သားတွေကို
ကျကျနနအကြည့်ခံနေတယ်။

စိုင်းမောင်အဖို့ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နို့အုံတွေကို အာအကွယ် အစည်းအနှောင် မပါပဲ

ဟာလာဟင်းလင်းမြင်ရတာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပဲ။ ဒါကြောင့် သေသေချာချာကို ကြည့်နေမိတာ။

ခင်မြနိုင်ရဲ့ နို့အုံတွေကလည်း တစ်ကယ်လှတာပဲ ကရာတေးနည်းပြ ဆရာမလေးဆိုတော့၊ လေ့ကျင့်ခန်းက မပြတ်ယူသလို ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။ နို့အုံတွေဟာ တင်းရင်းမို့ မောက်နေတာပဲ။ နို့သီးက ရှည်တယ်။ လက်တစ်ဆစ်သာသာလောက်ရှိမလားပဲ။ ကာမစိတ် ထက်သန်နိုးကြွနေချိန်ဆိုတော့ နို့သီးခေါင်းတွေဟာလည်း ချွန်ကော့တောင်တက်နေတယ်။ လှပတဲ့ နို့အုံတွေပေါ်မှာ နို့သီးခေါင်းလေးနှစ်ခုက ဦးထုပ်ချွန်လေးတွေ ဆောင်းပေးထားသလိုမျိုး ဖြစ်နေတာ။

“ရွှီး ရွှီး”

စိုင်းမောင်က ကျေနပ်အားရစွာလေတစ်ချက်ချွန်လိုက်ပြီး ညာဘက် နို့သီးကို ကုန်းစို့တယ်။ သူကတစ်ခါမှ နို့စို့ပေးဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ အထာမကျွမ်းဘူးလေ။ ပြီးတော့ ရမက်စိတ်ထန်ပြီး အလောတကြီးလည်း ဖြစ်နေသေးတယ်။ ဒီတော့ နို့သီးကို ကုန်းစို့လိုက်ရာမှာ သွားနဲ့ ကိုက်မိသွားတယ်။ သွားနဲ့ ကိုက်မိမှတော့ နာတာပေါ့။ ခင်မြနိုင်ဆက်ကနဲ တွန့်သွားတယ်။ နို့အုံသားဆိုတာကလည်း အသားနု မဟုတ်လား။ အကိုက်ခံရတာ အတော်ကိုနာတယ်။

အပိုင်း ၁၃

ခင်မြနိုင်ဟာ လန်သွားပြီး ရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားမိသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် စိုင်းမောင်က နို့သီးကို ကုန်းစို့ရင်းက ခင်မြနိုင်ကို အားရပါးရ ပွေ့ဖက်ပြီး ဖင်ပွတ် ပေါင်ကိုင်လုပ်နေတာဆိုတော့ ရုတ်တရက် ရုန်းထွက်လို့မရဘူး။

ပြီးတော့ အစမို့ အလုပ်မကျွမ်းလို့ သွားနဲ့နို့သီးကိုက်မိပေမယ့် နောက်ပိုင်းတော့ ကျကျနန စို့ပေးတတ်လာတာမို့ ခင်မြနိုင်အဖို့ နို့သီးထိပ်တွေ နာကြင်ကျိန်းစပ်နေသေးပေမယ့် အရသာတွေ့လာပြီလေ။

မကြာပါဘူး။ လန်ဖြန့်သွားတဲ့ စိတ်တွေလည်းပျောက်ကုန်တယ်။

“အား... ဟင့်ဟင့်... စိုင်းရယ်... အို... အို...တို့ရဲ့ နို့သီးတွေကို စို့ပေး နို့အုံကြီးတွေကို ကိုင်ပေးရတာ ကောင်းရဲ့လားဟင် စိုင်း၊ နို့စို့ရတာ ကောင်းသလား”

ခင်မြနိုင်သည်မိန်းမိန်းမူးမူးနှင့်လွန်လူးရင်း မောသံကလေးနဲ့ ပြောလိုက်သည်။ ပါးစပါက ပြောရင်း လက်ကလည်းစိုင်းမောင်၏ လီးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ လီးထိပ်ဖျား

မဟာတဟနေရာကလေးကို လက်မကလေးဖြင့် အသာပွတ်ပေးသည်။

“မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ နို့ကို အရင်က ဒီလိုမျိုးစို့ပေးဖူးသလားဟင်... စိုင်းရဲ့လီးကိုကော အခုတို့လုပ်ပေးနေသလို အခြားမိန်းမတစ်ယောက်က ဆုပ်ကိုင်ပြီး ပွတ်ပေးဖူးသလား”

ခင်မြနိုင်က မေးလိုက်ပြန်သည်။

တမင်ပင် ပွင့်လင်းရဲတင်းစွာ ပြောသည်။ ထိုသို့ ပြောလိုက်သည် စကားများသည် စိုင်းမောင်၏ ကာမရမက်မီးတောက်တွင်းသို့ ရေနံဆီများ ထပ်ဆင့်ပက်ဖြန်းထည့်လိုက်သလို ဖြစ်သည်။

ရှမ်းလေးတစ်ယောက် ရမက်စောတွေ ပိထန်လို့လာရပြီ။ ခင်မြနိုင်၏ နို့သီးများကို တိုးလို့သာ စို့ပေးရက်ပေးသည်။ ဖင်တွေ ပေါင်တွေကို အရမ်းပင်ကိုင်သည်။

“တို့မေးတာ ဖြေစမ်းပါအုံးကွ”

ခင်မြနိုင်က ထပ်မေးတော့မှပင် စိုင်းမောင်သည် နို့စို့ပေးနေရာမှ ပါးစပ်ကိုခွာကာ

မကြုံဖူးသေးကြောင်း ဗလုံးဗထွေး ပြန်အဖြေပေးလိုက်သည်။
သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ခင်မြနိုင်၏ နို့အုံကြီး နှစ်လုံးကို စုံကိုင်ကာ အားရပါးရ ဖျစ်ညှစ်သည်။
စိတ်ထနေပြီး နို့ကိုလည်းမကျွမ်းသေးတာကြောင့် ဖျစ်ညှစ်မှုတွေက တော်တော်ကြမ်းတမ်း
သည်။ လက်ချောင်းများကို ဖြူနေသော နို့အုံသားများထဲသို့ နှစ်ဝင်သွားအောင်
ဖျစ်ညှစ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ၏လက်ချောင်းများကြားမှ နို့အုံသားများ တစ်ရစ်ထွက်နေသည်ကို
ကဗျာနပ်စွာ ကြည့်သည်။
“စိုင်းကလဲ ကျန်နေသေးတဲ့ ပင်တီကို ဆက်ချွတ်အုံးလေ။ ဘာလဲ တို့ကိုတစ်ကိုယ်လုံး
ဗလာကျင်းနေအောင်ချွတ်ပြီး မကြည့်ချင်ဘူးလား”
ခင်မြနိုင်က ခပ်ညုတုတုကလေး ပြောလိုက်ပြန်သည်။
ကောင်လေးမှာ ပို၍ပင် ဂမူးရှူးထိုး ဖြစ်လာသည်။ စိတ်တွေလည်း ထသည်ထက်ထာပြီ။
“ချွတ်မယ်... ချွတ်မယ်”
စိုင်းမောင်သည် စိတ်ညှို့ခံထားရသူ တစ်ယောက်လို ပါးစပ်မှ ဗလုံးဗထွေးပြောရင်း နို့အုံများကို
တအားကိုင်တွယ် ဖျစ်ညှစ်နေသည်။ နို့တွေက ကိုင်ကောင်း၍ ဆုပ်နယ်၍ မတင်းတိမ်နိုင်။
ပါးစပ်က ချွတ်မယ်ဟု ပြောနေသော်လည်း လက်ကတော့ ခင်မြနိုင်၏ အတွင်းခံ
ပင်တီဘောင်းဘီဆီ မရောက်နိုင်။
ဤတွင် ခင်မြနိုင်က ဝင်ရောက် ကူညီ လမ်းကြောင်းပြပေးရလေတော့သည်။
ခင်မြနိုင်က နို့နယ်နေသော စိုင်းမောင်၏လက်များကို ညင်သာစွာ ဆွဲဖယ်ကာ အောက်ဖက်ဆီသို့
ပို့ပေးလိုက်သည်။ ဤအခါတွင်မှ ငနဲသားလေးသည် ခင်မြနိုင်၏
အတွင်းခံပင်တီဘောင်းဘီကလေးကို ချွတ်ခွာပစ်ဖို့ လုပ်ငန်းစလေတော့သည်။
အရင်ဆုံး ပင်တီဘောင်းဘီကလေး၏ ခါးစည်းမျှောကြိုးနေရာကို မရဲတရဲကိုင်သည်။
ပီတိ၍များပင်ကြည့်သေးသည်။ ခင်မြနိုင်၏ ရင်ထဲမှာတော့ ယားကျိကျိနှင့်။
ထို့နောက် ဘယ်ညာလက်မနှစ်ခုကို ပင်တီအတွင်းခံဘောင်းဘီကလေး၏
ခါးစည်းမျှောကြိုးအောက် ထိုးသွင်းသည်။ ပြီးတော့မှ အံကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ
ဘောင်းဘီကလေးကို ဖြူစွေးတောင့်တင်းသော ပေါင်တံတုတ်တုတ်ဖြိုးဖြိုးကြီးများ
တစ်လျှောက်အသာဆွဲချွတ်ချသည်။
ပင်တီကလေး လိပ်၍ကျွတ်ကျသွားသောအခါ အထင်းသားပေါ်လာလေသည်။ ခင်မြနိုင်၏
ဆီးခုံမို့မို့၊ စောက်မွှေးလိမ်ကောက်ကောက်များနှင့် စောက်ဖုတ်မို့မို့ဖောင်းဖောင်းကြီးကို
စူးစိုက်ကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာ လေချွန်လိုက်ပြန်သည်။
“ဆ... ဆရာမရယ်... ဟို...ဟို... ကျွန်တော်... အရမ်းလိုးချင်နေပြီဗျာ... ဆရာမကို... လိုး...
လိုးရမလားဟင်... လိုးပါရစေနော်... ဆရာမ”
စောက်ဖုတ်၏ ညှို့အားကြောင့် ထင်သည်။ စိုင်းမောင် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နှင့်
လိုးခွင့်တောင်းနေရှာသည်။
“လိုးရမှာပေါ့ကွယ်... ကဲ...ကဲ... လိုးမယ်ဆိုရင် စိုင်းမောင်ရဲ့ အဝတ်တွေ ချွတ်ပစ်လိုက်အုံးလေ။
မြန်မြန်ချွတ်ကွာ... တို့သိပ်စောင့်မနေနိုင်တော့ဘူး။ စိုင်းနဲ့ လိုးချင်လှပြီ”
ခင်မြနိုင်ကလည်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။
နှစ်ယောက်သား တစ်တစ်ခွခွ စကားလုံးများကို သုံးနှုန်းပြောဆိုကြရာ ပြောရသည်ရော
ကြားရသည်ပါ အရမ်းကို ရမက်ကြွစရာ ဖြစ်နေပေတော့သည်။
စိုင်းမောင်သည် ဆရာမလေး၏စကားကို ချက်ချင်းနားထောင်သည်။ သူဝတ်ထားသော ရှုပ်အင်္ကျီ၊

စွပ်ကျယ် စသည်တို့ကို ချွတ်သည်။ ခင်မြနိုင်ကလည်း ဝိုင်းကူပေးသည်။ နောက်ဆုံးတော့ စိုင်းမောင်လည်း ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်သွားလေပြီ။

အပိုင်း ၁၄

စိုင်းမောင်ရော ကျွန်မပါ နှစ်ယောက်လုံး ကိုယ်လုံးတီးချွတ်ပြီးကြပြီ။ ကိုယ်လုံးတီး ဖြစ်ကုန်ကြပြီဆိုတော့ ဆက်ရရင် လိုးခန်းဖွင့်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

“တို့ကို မင်းလိုးချင်တယ် မဟုတ်လား စိုင်း”

ကျွန်မက ကောင်လေးကို စချင်လို့ မေးလိုက်တာ။

“အင်း အင်း”

စိုင်းမောင်လေ။ မုန့်စားချင်သလားလို့ မေးတာကို ပြန်ဖြေတဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ကျနေတာပဲ။ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြပြီး မဆိုင်းမတွ ပြန်ဖြေတယ်။

“ဒါဆိုလာ လိုးတော့လေကွာ...”

“ဟို... ဟို... ဟိုဒင်း”

“ဘာများလဲ စိုင်းရ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ လိုးချင်တယ်ဆို လာလိုးလေ”

“ဟိုဒင်း... ကျွန်... ကျွန်တော်... တစ်ခါမှ မလိုးဖူးသေးဘူး။ အဲဒါ ဘယ်လို လိုးရမယ်ဆိုတာလည်း မသိ... မသိလို့။ အဲဒါ... ဆရာမက... ပြ... ပြ... ပြ... ပေးပါနော်”

စိုင်းမောင်က အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့နဲ့ ပြောရှာတယ်။

ကြောက်စိတ်ကြောင့် စကားထစ်နေတာလား။ ရမက်စောကြောင့် စကား အဆင်မချောတာလား ကျွန်မ မသိပါ။ သိဖို့လည်း မကြိုးစားချင်ပါဘူး။

သူဟာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ မလိုးဘူးသေးတဲ့ လူပျိုစစ်စစ် တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သူ့လီးဟာလည်း ကျွန်မစောက်ဖုတ်ကို ပထမဆုံးလိုးဖူးတာ ဖြစ်သွားမယ်ဆိုတာကို

သေသေချာချာသိလိုက်ရတာကြောင့် ကျွန်မအရမ်းကို ပျော်သွားတယ်။

စိုင်းမောင်ဆိုတဲ့ ရှမ်းချာတိတ်ဖြူဖြူချောချောကလေးကို ကျွန်မက လူပျိုရည် ဖျက်ရတော့မယ်လေ။ သူ့ရဲ့ ဦးဦးဖျားဖျား သုတ်ရည်တွေကို ကျွန်မစောက်ဖုတ်က သောက်သုံးရတော့မယ်။

ဘယ်လောက်များ အားရစရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ အရှက်အကြောက်နဲ့ သိက္ခာတွေ ဘေးချိတ်ပြီး သူ့ကို ကာမရမက်ကွန်ယက်ထဲ တိုးဝင်ကျရောက်လာအောင် သိမ်းသွင်းရကျိုးနပ်ပြီပေါ့ရှင်။

“ဘာမှပူမနေပါနဲ့ကွာ... ဘယ်လိုလိုးရမယ်ဆိုတာ တို့သင်ပြပေးမှာပေါ့။ ဟုတ်လား”

ကောင်လေးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြန်တယ်။

အင်း... သူ့ရဲ့ကရာတေး နည်းပြဆရာမလေး ကျွန်မဟာ အခုတော့ လိုးနည်းပါ သင်ပေးရတဲ့ နည်းပြဆရာမကလေး ဖြစ်လာခဲ့ပြန်တာပေါ့။

ကျွန်မဖြင့် တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို လိုးနည်းပြပေးရတဲ့

အခြေအနေမျိုးနဲ့ တွေ့ရမယ်လို့ ထင်ကို မထင်ခဲ့ပါဘူး။ အခုတော့ ကြုံရပြီလေ။

ပြီးတော့ ဒီလိုသင်ပြပေးရတာကိုကပဲ ကျွန်မအဖို့ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ကျေနပ်စရာ ဖြစ်နေပါတယ်။

ဘယ်လို ပုံစံမျိုးနဲ့ လိုးခိုင်းရင် ကောင်းမလဲ။ ကျွန်မကတော့ ဒူးတုတ်

ဖင်ထောင်ပေးပြီးနောက်ကနေတက်လိုးခိုင်းချင်တာ။ နွားတက် လို့ခေါ်မလား၊ ဖင်ထောင်လိုးနည်း ခေါ်မလားတော့ မသိဘူး။ ဒီလိုလေးဘက်ကုန်းပြီး အလိုးခံရတာကို ကျွန်မ အကြိုက်ဆုံးပဲ။

ဒါပေမယ့် တစ်ခါမှ မလှိုးဖူးသေးပဲ အခုမှ စပြီးလှိုးနည်း သင်ပြပေးရမယ်။
စိုင်းမောင်အနေနဲ့ကတော့ ဒီလိုလေးဘက်ကုန်းပြီး ဖင်ထောင်ပေးထားတာကို
နောက်ကနေတက်လိုတတ် အုံးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတော့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း လှေကြီးထိုးနည်းနဲ့ပဲ
လက်ဦး သင်ခန်းစာပေးလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်လေ။
ပြီးတော့ သူနဲ့ကျွန်မနဲ့ ကာမစပ်ယှက်မှု ဇာတ်လမ်းက အခုမှ စလုံးရေစ တာမဟုတ်လား။
နောက်ဆက်လိုးကြရမယ်။ ပွဲတွေ အများကြီးရှိသေးတာပဲ။
နောက်လာမယ် လှိုးပွဲတွေကျမှ ကျွန်မစိတ်ကြိုက် ပုံစံနဲ့ လှိုးကြတာပေါ့။ ဒူးကိုထောင် ပေါင်ကို
ခပ်ကားကားလုပ်ပေးလိုက်တယ်။

“ကဲလာ တက်လေ”

“ဆရာမပေါ်ကို တက်ရမှာလား”

တကယ်ရိုးတဲ ရှမ်းလေးပဲ။ ဘယ်ပေါ်တက်ရမလဲ ဆိုတာကိုမေးနေရသေးတယ်။ ရယ်လည်း
ရယ်ချင်ပါရဲ့။

“ဟုတ်တယ်... တက်... တက်...”

အင်း၊ တက်မဲတက်တော့လည်း တကယ်ကို ဂမူးရှူးထိုးနဲ့။ ကြည့်လေ။ သူတက်လာပုံကို။
ဒူးထောင်ပေါင်ကားလုပ်ပေးထားတဲ့ ကျွန်မအပေါ်ကို ခွတယ်။ ခွပြီးတာနဲ့ ခါးတလှုပ်လှုပ်
လုပ်ပြီး သူ့လီးကို အဖုတ်ထဲ ထိုးသွင်းတော့တာပါပဲ။

သူက တက်ခွတာဆိုပေမယ့် အနေအထားက မမှန်ဘူးလေ။ ဒီတော့ ခါးတလှုပ်လှုပ်နဲ့
ထိုးသွင်းနေတဲ့ လီးကြီးက စောက်ဖုတ်နဲ့ ချိန်သား မကိုက်ဘူး ဒီတော့ ထိုးသွင်းလိုက်တာ
စောက်ဖုတ်ထဲ ဘယ်လိုဝင်မှာလဲ။ ဘေးချော်နေတာပေါ့။ လုံးလုံးကြီးချော်နေတာလားတော့လည်း
မဟုတ်သေးဘူး။

စောက်ဖုတ်ဘေးနှုတ်ခမ်းသားတွေကို ထိုးမိလိုက် စောက်စေ့ကို ထိမိလိုက်ဖြစ်နေတာ။
သိကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ဒီလိုမျိုးက အဖုတ်ကို လီးနဲ့ ထိုးကလိတာမျိုး ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား။
ကျွန်မလေ ရင်ထဲကို ရှိန်းကနဲ ရှိန်းကနဲ ဖြစ်သွားရတာပဲ။ အဖုတ်ထဲကလည်း
စောက်ရည်ကြည်တွေ စိုစိုထွက်ကျလာနေတယ်။ သူ့လီးထိပ်ပိုင်းက စိုစိုစိစိဖြစ်နေတဲ့
အရည်ကြည်တွေဟာလည်း ကျွန်မ အဖုတ်ကို ထိတွေ့ ပေကျန်ကုန်တယ်။
ဒီလိုချော်ထိုးရင်း သုတ်ရည်တွေ ပန်းထွက်ကုန်ရင် အခက်လို ကျွန်မတွေးမိတော့မှ
မနေနိုင်တော့ဘူး။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဒီကောင်လေးက အရိုင်း။ သုတ်ထွက်မြန်မယ်။ သုတ်တွေ
မထွက်ခင်လှိုင်းခိုင်းခိုင်းမှ တော်ကာကျမှာ။

“ဟေ့... ဘေးချော်နေပြီလေ။ ခဏနေ။ တို့သေသေချာချာတော့ပြီး ပြပေးမယ်”

“ဟုတ်ကဲဆရာမ... ပြပေးပါ။ ကျွန်တော်တော့ ဘာမှနည်းမလည်ဘူး။ တက်ဆိုလိုသာတက်ပြီး
ထိုးနေရတာ”

အပိုင်း ၁၅

စိုင်းမောင်က ခါးတလှုပ်လှုပ်လုပ်နေတာကို ရပ်လိုက်တယ်။
ကျွန်မကလည်း သူ့ကို ကျွန်မကိုယ်ပေါ်ကတက်ခွရက် ဖြစ်နေတာ အနေအထားမှန်သွားအောင်
ပြုပြင်ပေးရတယ်။ သူကလည်း ကျွန်မပြင်ပေးတဲ့ အနေအထားအတိုင်း လိုက်နေတယ်။
အပေါ်ကတက်ခွနေတာတော့ အနေအထားမှန်သွားပြီ။ ကျွန်မက သူ့cပဲကို ညာလက်နဲ့
ဆုပ်ကိုင်ပြီး ကျွန်မရဲ့ စောက်ဖုတ်ဝမှာ ဆွဲကပ်ပေးလိုက်တယ်။

အဖတ်ဝမှာ လီးထိပ်ဖျားတေမိပြီလေ။
အို လီးအထိအတွေ့ကလည်း ကောင်းလိုက်တာ။ ကျွန်မလေ တစ်ကိုယ်လုံး ဖိန်းကနဲ ရှိန်းကနဲကို ဖြစ်သွားတာပဲရှင်။
ကောင်လေးလည်း ကျွန်မလိုပဲ ဖြစ်မှာပါ။ အသက်ရှူပြင်းလာတာကို ကျွန်မသိလိုက်ရတယ်။
သူ့ကိုယ်လည်း အဖျားတတ်သလို ဆတ်ဆတ်တုန်လို။
ကျွန်မက သူ့တင်ပါးလုံးလုံးကျစ်ကျစ်လေးတွေ အပေါ် ဘယ်လက်ကိုတင်လိုက်တယ်။
ဖင်ကိုခပ်ကော့ကော့ ဖြစ်သွားအောင် အသာဆွဲပင့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ
သူ့လီးထိပ်အဖျားပိုင်းလက်တစ်ဆစ်သာသာလောက် ကျွန်မအဖတ်ထဲ တစ်ဝင်လာတယ်။
ကျွန်မကလည်း အောက်ကနေ တင်ပါးကို မကြွတကြွလေးလုပ်ပေးထားပြီး သူ့လီးကြီး
အဖတ်ထဲတိုးဝင်လာမယ် အချိန်ကို ရင်တဖိုဖိုနဲ့ စောင့်လင့်နေတယ်။
ဒါပေမယ့် သူကလီးကို ထိုးမသွင်းဘူး။ ကျွန်မကိုယ်ပေါ်မှာ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေတယ်။
ဓာသတ် ဟုတ်သားပဲ။ လီးအထိအတွေ့ကြောင့် မိန်းမူးပြီး မေ့နေလိုက်တာ။
ကျွန်မက သူ့ရဲ့ လိုးနည်းပြ ဆရာမလေးလေ။ ကျွန်မက ထိုးသွင်းခိုင်းမှသာ သူက
တေ့မိသားဖြစ်တဲ့ လီးကို ထိုးသွင်းမှာပေါ့။
“လုပ်လေစိုင်းရယ်... ဟင်းဟင်း... မင်းလီးကြီးကို တိုအဖတ်ထဲ ထိုးသာသွင်းလိုက်ပါတော့ကွာ...
ဟင်းဟင်းဟင်း”
ကျွန်မက အံကြိတ်ပြီး ပြောလိုက်ပါတော့တယ်။

ခင်မြနိုင်ရဲ့ တောင်းတောင်းတတနဲ့ လီးထိုးအသွင်းခိုင်းသံကလေးက စိုင်းမောင်ရဲ့
ရမက်ယမ်းအိုးကို ပေါက်ကွဲသွားအောင်တိုပေးလိုက်တဲ့ မီးပွားကလေးပါပဲ။
မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ပါးစပ်က သည်လို တမ်းတတဲ့ စကားမျိုးကို စိုင်းမောင်တစ်ခါမှ
မကြားဖူးခဲ့ပါလူး။ ပြီးတော့ အခုကြားရတဲ့အသံမှာ ခယမူ၊ တောင်းပန်မှု အရိပ်အငွေ့တွေလည်း
ပြည့်လျှံနေတာကို စိုင်းမောင်သိတယ်။
သူ့ကို လိုးဖို့ တမ်းတမ်းတတနဲ့ ခယပြောဆိုနေတဲ့ ဒီစကားသံလေးက စိုင်းမောင်အဖို့
ပိုင်စိုးနိုင်တဲ့ စွမ်းအားတစ်ခုခုကို ဖန်တီးလိုက်သလိုပါပဲ။ သူဟာ ခင်မြနိုင်ရဲ့
တပည့်လေးဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အားငယ်စိတ်ကလေးလည်း ပျောက်သွားပြီ။
အခုဆိုရင် သူဟာ ခင်မြနိုင်ကို ပိုင်စိုးနိုင်သူ ဖြစ်နေပြီလေ။
အနေအထားကလည်း ခင်မြနိုင်ကအောက်က ပက်လက်ကလေး သူက အပေါ်ကတက်ခွလို။
သူ့လီးထိုးသွင်းမှာသာ ခင်မြနိုင်အနေနဲ့ အလိုးခံရမယ်ဘဝ။
ကဲ... မပိုင်လား။
စိုင်းမောင်ဟာ စိုးပိုင်မှု အပြည့်ပါတဲ့ အပြုံးတစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီး အဖတ်ဝမှာတေ့မိထားတဲ့
လီးချောင်းကို စိုက်ထိုးသွင်းလိုက်တယ်။ ပူနွေးပျစ်ချွဲတဲ့ အရည်ကြည်တွေ စိုနေလေတဲ့
စောက်ခေါင်းထဲ လီးကြီးက လျှာကနဲဝင်သွားတာကို ရင်သိမ်တုန်အောင်
အရသာခံစားလိုက်ရသလို ခင်မြနိုင်ရဲ့ အားရကျေနပ်စွာ ရေရွတ်မြည်တမ်းသံလေးကိုလည်း
နားနှင့် ကြားလိုက်ရပြန်ရာ စိုင်းမောင်အရမ်းကို ကျေနပ် သဘောကျသွားရလေတော့သည်။
“အား ကျွတ်ကျွတ် စိုင်းရယ်... ဟင့်”
စိုင်းမောင်သည် ခင်မြနိုင်၏ စောက်ဖတ်ထဲ သူ့လီးကြီး တိုးဝင်နေသည်ကို
ငုံကြည့်လိုက်သေးသည်။ သိပ်ကြာကြာတော့ မမြင်ရပါ။ လီးကြီးက စောက်ဖတ်ထဲ

အဆုံးမြုပ်ဝင်သွားကာ ဆီးစပ်နှစ်ခု ထိကပ်မိသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“ဟင့်ဟင့်ဟင့်... ရှီး... အ... အ...”

ခင်မြနိုင်သည် ပါးစပ်မှ မြည်တမ်းရင်း စိုင်းမောင်ကို လှမ်းဖက်သည်။ စိုင်းမောင်မှာ ကိုယ်ဟန်ကို မထိန်းနိုင်ပဲ ခင်မြနိုင်အပေါ် ရင်ချင်းကပ်ရက်သားကျသည်။ ခင်မြနိုင်၏ အိထွားသော နို့များမှာ စိုင်းမောင်၏ ရင်ဘတ်နှင့် တင်းကနဲနေအောင် ဖိမိသည်။

လီးကိုလည်း စောက်ဖုတ်ထဲ ထပ်သိပ်လိုက်သလို ဖြစ်ကာ ခင်မြနိုင် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ရင်သွားသည်။

ခင်မြနိုင်သည် စောက်ခေါင်းထဲ တိုးဝင်နေပြီ ဖြစ်သည်။လီးတန်ကြီးကို ဖျစ်ညှစ်စုပ်ယူသည်။

တင်ပါးကြီးများကို ဝေ့ယမ်းလှုပ်ရှားသည်။ ကော့ပင့်လိုက် ပြန်ချလိုက်လုပ်သည်။

စိုင်းမောင်ကတော့ ခင်မြနိုင်ကိုယ်ပေါ်တွင် မှောက်လျှက်သား ငြိမ်၍နေသည်။ ခင်မြနိုင်အောက်မှ လှုပ်ရှားပေးနေမှုကြောင့် အဖုတ်ထဲရှိ လီးနှင့် အဖုတ်မအတွင်းသားများသည် တရွရွထိတွေ့ ပီတိတိုက်မိနေသည်။

စိုင်းမောင်ခမြော ကြက်သီးတွေ ဖျန်းကနဲဖျန်းကနဲပင်ထသွားသည်။ သူ့လီးသည်လည်း

တင်းကြပ်စွာ ရစ်ပတ်ခံထားရသလို ဖြစ်နေသည်။

“ကောင်းလိုက်တာ စိုင်းရယ်။ မင်းလီးကြီးက တိုအဖုတ်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်နေတာပဲ။ တိုဖင်ကြီး လှုပ်လှုပ်ပေးတော့ မင်းလီးကြီးက အဖုတ်အတွင်းသားတွေကို ဟိုတိုးဒီတိုးနဲ့...”

ခင်မြနိုင်က ခပ်တိုးတိုးလေး ပြောသည်။

တစ်တစ်ခွခွနှင့် နှုတ်ရဲရဲပြောသော စကားများသည် ကြားရသော စိုင်းမောင်ကို ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်လာစေသည်။

ကာမအရသာတစ်မျိုး ခံစားရစေပါသည်။

အပိုင်း ၁၆

ကဲ စိုင်းရေ။ မင်းလီးကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက် ပြန်ထိုးသွင်းလိုက်လုပ်ပြီး တအားသား ဆောင့်လိုးပေတော့။ ကြိုက်သလောက်သာ ဆောင့် ဟုတ်လား။ မင်းစိတ်ကြိုက် မင်းသဘော။

ခင်မြနိုင်က ဤသို့ပြောပြီး စိုင်းမောင်၏ ခါးကို သူမ၏ခြေထောက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ကြက်ခြေခတ်လိုက်သည်။ သိုင်းဖက်ထားသည်လက်ကိုလည်း ဖြေလျှော့လိုက်သည်။

မိမိအနေဖြင့် အပေါ်မှနေ၍ စိတ်တိုင်းကျ လှုပ်ရှားဆောင့်လိုးနိုင်ပြီ ဖြစ်ကြောင်းစိုင်းမောင်သိသည်။

စိုင်းမောင်သည် အစပျိုး စမ်းကြည့်သည်အနေဖြင့် ခါးကို လှုပ်၍ တစ်ချက်ညှောင့်လိုက်သည်။ ဤသို့လုပ်ကြည့်သည်နှင့် ခင်မြနိုင်ကိုယ်ပေါ်တွင် ရင်ချင်းအပ်အိပ်နေရက်က ဆောင့်လိုး၍

သိပ်မကောင်းကြောင်း နားလည်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် လက်နှစ်ဘက်ကို ဆန့်ထုတ်ကာ ကိုယ်အထက်ပိုင်းကို ကြွတင်လိုက်သည်။ ပြီးမှ စောက်ဖုတ်ထဲ မြုပ်ဝင်နေသည်။ လီးကို ဆွဲထုတ်သည်။ အသာခေါင်းငုံကြည့်လိုက်ရာ

စောက်ခေါင်းထဲမှ လီးတန်ကြီးထွက်လာသည်ကို မြင်သည်။ ခင်မြနိုင် အဖုတ်နှုတ်ခမ်းသားများက ဆွဲထုတ်သော လီးတန်တွင် ကပ်ကာ ပြုလန်ပါလာသည်။

တစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက် ဆွဲထုတ်ပြီးသည်နောက် ခါးအားနှင့် ပေါင်လုံးအားများကို သုံးကာ တအားပြန်ဆောင့်ချသည်။

“ဘွပ်... ဗျိ...”

လီးတန်ကြီးက စောက်ခေါင်းပေါက်လေးထဲ တရှိန်ထိုး ဝင်သွားသည်။

“အမလေး စိုင်းရဲ့ အား”

ဆောင့်ချက်ပြင်း၍ အောင့်သွားသောကြောင့် ခင်မြနိုင်အော်လိုက်မိသည်။

သို့သော် ဆောင့်ဝင်လာသော လီတန်လုံးပတ်ကြီးက စောက်စေ့တစ်လျှောက်လုံး ပွတ်တိုက်သွားသည်။ အပြင် သားအိမ်ကိုပါ လီးထောက်မိရာ ရှိန်းမြမြကာမအရသာက တစ်ကိုယ်လုံးပြန်နဲ့ အိမ်သွားရာ နာကြင်မှုကို အရေးမမူနိုင်တော့။

တင်ပါးဆုံကြီးကိုပင် ကော့ပင့် လှုပ်ခါပေးလိုက်သေး၏။

ခင်မြနိုင် မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ကာ အော်ဟစ်ညည်းညူလိုက်သောအခါ မိမိတအားဆောင့်လှိုးလိုက်၍ နာနာကြင်ကြင်ဖြစ်သွားလေသလားဟု စိုင်းမောင် စိုးရိမ်မိသေးသည်။

သို့သော် ခင်မြနိုင်က ဘာမှပြောဆိုတောင်းပန်ခြင်း မပြုသည်။ အပြင် တင်ပါးဆုံကြီးပင် ကော့ပင်လှုပ်ရှားပေးလာသောအခါ စိုင်းမောင်လည်း ဘာမျှ စဉ်းစားမနေတော့ပဲ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ဆက်၍ဆောင့်လှိုးပေးလိုက်လေတော့သည်။

“ဘွပ် ဘွပ် ဘွပ်”

“အား အိ အား”

“ဘွပ် ဘွပ်”

“အမလေး ကောင်းလိုက်တာ စိုင်းရယ် ကောင်းလိုက်တာ”

“ဘွပ် အား ဘွပ် အိ ဘွပ်ဘွပ်ဘွပ်”

“ဖြိုလှိုးစမ်းပါ တအားဆောင့်လှိုးစမ်းပါ။ တို့ရဲ့စောက်ဖုတ်ထဲကို မင်းရဲ့လီးကြီး တအား ဆောင့်ဆောင့်ပြီး လှိုးပေးစမ်းပါ”

အပေါ်က ဆောင့်သည့် ရှမ်းလေးက တအားကျိုး၍ လှိုးနေသလို အောက်မှ အလှိုးခံနေသူ ဆရာမကလေးကလည်း ပါးစပ်မှ တဏှာရမက် လွှမ်းသည်။ မြည်တမ်း ပြောဆိုသံများ ပြုရင်း အားရပါးရကို အလှိုးခံနေသည်။

စိုင်းမောင်၏ ဆောင့်လှိုးချက်များနှင့် အံ့ကိုက်ဖြစ်ရလေအောင် တင်ပါးဆုံကြီးကို ကော့ကော့ပေးသည်။ ဆီးစပ်ချင်းကျနစွာ ရိုက်မိစေရန်လည်း ဆီးခုံကို

ကော့ကော့မို့မို့လေးဖြစ်အောင် ချိန်ကိုက်ပေးလိုက်သေးသည်။

စိုင်းမောင်မှာ ယခုမှ စလှိုးဖူးသည်။ အရိုင်းကလေးဖြစ်ရာ ဆောင့်နည်းများတော့ မကျွမ်းသေးပါ။ ဆောင့်နည်းမျိုးစုံကိုလည်း တတ်သိခြင်းမရှိသေးပါ။

သို့သော် သူသည်ကရာတေးသမားတစ်ယောက်မို့ အားအင်များကိုတော့ လိုအပ်သည်။ နေရာတွင် ကျကျနန စုစည်းကာသုံးတတ်သည်။ ပြီးတော့ အမောလည်းခံနိုင်သည်။

ယခုဆိုရင် စိုင်းမောင်သည် အားအင်များကို ခါး၊တင်ပါးနှင့် ပေါင်ရင်းတစ်ဝိုက်တွင် စုစည်းထားကာ အားပြင်းပြင်းနှင့် ထိထိမိမိ မမောတမ်းပင် ဆောင့်၍လှိုးနေသည်။

ခင်မြနိုင်တစ်ယောက် စိုင်းမောင်ရင်ခွင်အောက်တွင် လွန်ကာလူးကာ ကော့ကာပျံကာနှင့် အရမ်းကိုဖြစ်နေပြီ။

စိုင်းမောင်က လီးတစ်ဝက်ခန့်သာ ဆွဲထုတ်ပြန်ဆောင့်လုပ်နေရာ

ဆောင့်ချက်အရမ်းပြင်းသော်လည်း လီးဝင်မနက်လှသောကြောင့် ထိမိသော

ဆောင့်လှိုးချက်များဖြစ်လာစေရန် ခင်မြနိုင်က ပြောဆိုသင်ပြပေးနေရပြန်သည်။

“ဘွပ်ဘွပ်ဘွပ်... ဘွပ်ဘွပ်ဘွပ်...”

“စိုင်းရယ် ဒစ်ပေါ်တဲအထိဆွဲထုတ်ပြီးမှ တအားဆောင့်သွင်းပေးကွာ”

“ဘွပ် အား ဘွပ်... အီး... ဘွပ်... အမလေး ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ... ဘွပ်... အဲဒီလိုမျိုးပြောတာ”
“ဘွပ်... အင့်...”

ဒီလို ကိစ္စမျိုးက လက်တွေ့တွင် သင်လွယ်တတ်လွယ်သည်မို့ တစ်ခါပြောရုံနှင့် စိုင်းမောင်သည် လီးဝင်နက်အောင် ဆောင့်လိုနည်းကို နားလည်တတ်သိသွားသည်။

စိုင်းမောင်သည် လုံးကျစ်သော ဖင်ပြောင်လေးကိုကြွ၍ လီးကို ဆွဲထုတ်ရာတွင် လီးဒစ်အနားရစ် အဖုတ်ဝတွင်ပေါ်လာသည်။ အထိဆွဲထုတ်သည်။ ထို့နောက် လှစ်ကနဲ သွက်လက်မြန်ဆန်အားပြင်းစွာ စောက်ခေါင်းထဲ ပြန်ဆောင့်သွင်းသည်။

ဤအခါ ခုနစ်လက်မလောက်ရှည်သည်။ လီးတန်တစ်ချောင်းလုံး အဖုတ်ဝ၊ စောက်ခေါင်းအတွင်းသား၊ စောက်စေ့တို့နှင့် ပွတ်တိုက်ထိမိကာ စောက်ခေါင်းထဲ တိုးဝင်သွားသည်။

ထိတွေ့သည်။ အလျားကစောစောကထက် တစ်ဆပိုလာရာ စိုင်းမောင်နှင့် ခင်မြနိုင်တို့ အဖို့လည်း ကာမအရသာကို တစ်ဆတိုးကာ တမေ့တမောကြီး ခံစားနေရလေတော့သည်။

အပိုင်း ၁၇
အခန်း (၃)

ကရာတေးနည်းပြဆရာမလေး ခင်မြနိုင်နှင့် စိုင်းမောင်တို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကုတစ်ယောက် အကြည့်ချင်း မရိုးကြောင်းကို ရန်ပိုင်ထက် ကောင်းကောင်းကြီးအကဲခတ်မိသည်။

ရန်ပိုင်ထက်မှာ အသက်ကသာ ငယ်သေးသည်။ တကယ်ကို ဖျံကျသည်။ ကောင်လေး ဖြစ်သည်။ မိန်းမတော်တော် များများကို လိုးဖူးပြီးပြီ။ ပြီးတော့ အလိုကလည်း အတော်ကို ကျွမ်းကျင်သည်။ လီးကလည်း ကြီးသလားမမေးနဲ့ ရှစ်လက်မကျော်ရှည်ပြီး ဟဲနီကင် ဘီယာဘူးခွန်လောက်ကို တုတ်တာ။

မိန်းမတွေကို ကောင်းကောင်းလိုးနေတဲ့ ကောင်ဆိုတော့ မိန်းမတွေရဲ့ အထာကိုလည်း နောကြေအောင်သိတယ်လေ။

ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်ဟာ ကာမအလိုရမက်ကြီးတဲ့ မိန်းမ အမျိုးစားဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ အကဲခတ်မိတယ်။ စိုင်းမောင်ဆိုတဲ့ ရှမ်းလေးကို ခင်မြနိုင်က ‘ဖန်’ နေတယ်လို့လည်း တွေးမိတယ်။

ရန်ပိုင်ထက် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ခင်မြနိုင်ကို ‘ကိုင်’ ကြည့်ချင်နေတာလေ။ အကွက်ကောင်းကို စောင့်နေတုန်း အခုတော့ ပါးပါးနပ်နပ် လှုပ်ရှားနိုင်ရင် ခင်မြနိုင်ကို ‘စား’ ရမယ်။ အခြေအနေကို ရန်ပိုင်ထက် မြင်တယ်။

သေသေသပ်သပ်လေးတော့ လုပ်ရမယ်။

ထမင်းစားပြီး ထွက်လာတော့ ရန်ပိုင်ထက်က စိုင်းမောင်ကို လိုက်ရှာကြည့်တယ်။ သူတို့

အနားယူရတဲ့ နေရာမှာ စိုင်းမောင်ကို မတွေ့ဘူး။ တစ်နေရာရာမှာ ချိန်းတွေ့

အလုပ်ဖြစ်နေကြမှယ အမှန်ပဲ။

ဒါကြောင့် ခင်မြနိုင်နဲ့ စိုင်းမောင်တို့ အတွဲကို လိုက်ရှာဖို့ အသာလေး ဒိုင်ရှိုထွက်လာခဲ့တယ်။

သူက စိတ်လေနေလို့လား မသိဘူး။ အထွက်က မပီရီဘူး ဖြစ်သွားတယ်။ ရန်ပိုင်ထက်

မောင်မလည်နဲ့ ထွက်သွားတာကို မင်းခေါင်စိုးဆိုတဲ့ တရုတ်ကပြားကောင်ညှက်ညှက်ကလေးက တွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့သွားသေးတယ်။

မင်းခေါင်စိုးနဲ့ ရန်ပိုင်ထက်က တစ်ရပ်တည်းသားတွေ တစ်တန်းထဲသား ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ။
ရန်ပိုင်ထက် ဘယ်လိုဖျံကျတယ်ဆိုတာ မင်းခေါင်စိုးက အထာပေါက်ပြီးသား။
ဒါကြောင့် မင်းခေါင်စိုးလည်း ဘယ်နေမလဲ။ မယောင်မလည်ထွက်သွားတဲ့
ရန်ပိုင်ထက်နောက်ကနေ အသာလေးလိုက်သွားတော့တာပေါ့။
“ဟေ့ကောင် ဖိုးထက်၊ မင်းဘာအကြံအဖန်လုပ်အုံး မလို့လဲ”
လိုက်လို့ မှီတော့ မင်းခေါင်စိုးက မေးလိုက်တယ်။
“ဟာ... ဖိုးစိုး မင်းကတော့ ကွိုင်ပဲ။”
“ဟေ့ကောင်။ ဒီဟာတွေ ခေါက်စမ်း။ မင်းအခု ဘယ်ကို ဒိုးမှာလဲ ဆိုတာသာပြော”
ရန်ပိုင်ထက် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ မင်းခေါင်စိုးကို ရှိလို့ မဖြစ်မှန်းလည်း သိတယ်လေ။
ဘော်ဒါချင်းတွေကိုး။
ဒါကြောင့် သူ့အကြံကို ပြောပြလိုက်တယ်။
“ဟေး ဒါဆို အပိုင်ပဲ။ ငါလည်း မင်းနဲ့အတူလိုက်ခဲမယ်။ ပြေလည်ရင် ငါ့ပါ
ရှယ်ယာခွဲပေးကွာနော်”
အကြောင်းစုံသိရတော့ မင်းခေါင်စိုးက သွားအဖွီးသားနဲ့က ပြောတယ်။ သူလည်းလီးပါတဲ့
ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲလေ။ ဒါမျိုး ဝါသနာပါပေါ့။
“စောက်တရုပ်ပုတ်။ တယ်လည်းကြိုက်တတ်တယ်။ ကဲလာ။ သူတို့ကို အရင်တွေ့အောင်
ရှာပါအုံး။”
“တွေ့မှာပါကွာ။ အပိုင်သာကိုင်ဖို့ စဉ်းစားထား”
သည်လိုနဲ့ မင်းခေါင်စိုးနှင့် ရန်ပိုင်ထက်တို့ နှစ်ယောက်သား စိုင်းမောင်နှင့် ခင်မြနိုင်တို့
စုံတွဲရှိမည့် နေရာကို လိုက်ရှာကြပါတော့တယ်။ ရှာရတာ သိပ်တော့ မလွယ်ဘူး။ ခြံကြီးက
အကျယ်ကြီးလေ။ ပုန်းလို့ ခိုလို့ရမယ် နေရာကောင်းတွေက အများကြီးပဲ။
သူတို့နှစ်ယောက်ခြံထဲမှာ ဟိုတိုး သည်ဝင်နဲ့ ရှာပုံတော် ကျကျနနဖွင့်နေတာ၊ မင်းခေါင်စိုးနဲ့
ရန်ပိုင်ထက်တို့နှစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ နောက်ထက်တစ်ယောက်ရှိနေသေးတယ်။
ဖြိုးငယ်ငယ်လေ။

ကြိုကြိုလို၊ ဖြိုးငယ်ငယ်ဆိုတဲ့ကောင်မလေး အကြောင်းပြောရအုံးမယ်။
ဖြိုးငယ်ငယ်က အသက်(၁၆)နှစ်ပဲရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် အထင်မသေးနဲ့။ ‘ဇ’ကလေးက
ကောင်းကောင်းရှိတယ်။ ပြီးတော့ နာမည်ကသာ ငယ်တာ။ လူကောင်ကမငယ်ဘူး။ ဆိုက်ကြီး။
အပျံစား။ အရပ်ငါးပေလေးလက်မ။ ရင်အုံကြီးတွေ၊ တင်ဆုံကြီးတွေက ဟီးနေတာပဲ။
နို့ မကြီးပဲနေမလား။ ကောင်းကောင်းအဆွဲခံရဖူးတာကိုး။ ဖင်မကြီးပဲနေမလား။ ကောင်းကောင်း
အကိုင်ခံ၊ အပွတ်ခံရပြီးပြီကိုး။
ဖြိုးငယ်ငယ်က အသက်သာငယ်သေးတာ။ ဟိုကိစ္စ ဒီကိစ္စတွေမှာတော့ ကောင်းကောင်း
အထာပေါက်နေပြီ။ သူက ဘဲ လည်းပွေတယ်။ ရည်းစားလည်း များတယ်။ ပြောရမယ်ဆိုရင်
အလိုးဆင်ခံဖူးပြီးပြီ။ အပျိုတော့ အပျိုလေးပါပဲ။ ယင်ဖိုတောင် မသန်းဖူးသေးတဲ့
အပျိုစစ်စစ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ရေရောပြီးသား။

အပိုင်း ၁၈

တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ဖြိုးငယ်ငယ်အနေနဲ့ ကာမစပ်ယှက်တာ ခံဖူးတာ အကြိမ်ပေါင်း

မနည်းတော့ပေမယ့် ရေရေလည်လည်တော့ အလိုးခံဖူးတာတော့ မဟုတ်ဘူး။
ရှုပ်သွား သလားတော့မသိဘူး။ ဒီလိုပါ။ ဖြိုးငယ်ငယ်က သူ့ရည်းစားကောင်လေးတွေဆိုတာ
တဏှာထန်တယ်။ လောကြီးတယ်။ တက်လိုးဖို့လောက်သာ အဓိကထားတာ။ တစ်ဖက်
မိန်းမသားကို နူးဖို့ နပ်ဖို့ စိတ်မရှည်ဘူး။ ပြီးတော့ ကြာကြာလည်း ဆွဲ မလိုးတတ်ဘူး။
အပေါ်ကတက်ခွာ လေးငါးဆယ်ချက် တအားဆောင့်လိုး။ ပြီးတော့ သုတ်ရည်ထွက်သွားရော။
စခန်းပြတ်ကရော။

ဒီတော့ ဘာဖြစ်သလဲ။ အလိုးခံရတဲ့ ဖြိုးငယ်ငယ်အဖို့ တစ်ခါမှ မ 'ပြီး' လိုက်ရဘူး။ ဖီလင်
စတက်လာတယ်ဆိုတာနဲ့ သူ့ကိုတက်လိုးနေတဲ့ ငနဲသားက လရည်တွေ ထွက်ကုန်ရော။
ဖြိုးငယ်ငယ်မှာတော့ ဆန့်တင်ငံနဲ့။

ပြီးတော့ လိုးကြတဲ့နေရာတွေကလည်း အေးအေးချမ်းချမ်း ဆိတ်ဆိတ်ငြိမ်ငြိမ်
လွပ်လွပ်လပ်လပ်ရှိတဲ့နေရာတွေ မဟုတ်ဘူးလေ။
ပန်းခြံထဲက ခြံကွယ်တို့၊ အိမ်နောက်ဖက် ခြံစည်းရိုးနားတို့ဆိုတဲ့နေရာတွေ။ ဒီတော့ ဘယ်မှာ
အချိန်ဆွဲပြီး လုပ်နိုင်မှာလဲ။ ခပ်သွက်သွက် ခပ်မြန်မြန် ရနိုင်သမျှအချိန်လေးမှာ အလုပ်ဖြစ်အောင်
လုပ်ကြရတာပေါ့။

ဒီလို (ဆယ်ခြောက်နှစ်) ဆိုတဲ့ အရွယ်ဆိုတာမျိုးက သွေးသားဆူဖြိုးစ၊ ကာမစိတ်ထိန်တတ်တဲ့
အရွယ်မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဖြိုးငယ်ငယ်ရဲ့ ဗီကိုယ်၌ကလည်း ရာဂစိတ်ကြွယ်တယ်။
ရမက်ထန်တယ်။ သူ့အဖေဆိုရင် မယားငယ်တွေ၊ အပျော်မယားတွေ အများကြီး။
သူ့အမေကလည်း တိတ်တိတ်ပုန်းကခြင်းနေတာ။ သူ့အဒေါ်တွေ ဆိုရင်လည်း
လင်သာမယူကြတာ။ ကြိုက်ကုန်းတွေ။

ဒီတော့ မစို့မပို့လေးလိုးနေရတာကို ဖြိုးငယ်ငယ်က အားမရ နိုင်ဘူး။ အခု ဒီ စခန်းချ
ရက်တိုသင်တန်းကို လာတတ်တာကလည်း၊ ကရာတေးသင်ဖို့ကတော်တော်၊
သူ့အဆက်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ စိုင်းမောင်နဲ့ လွပ်လွပ်လပ်လပ်တွေ့နိုင်ပြီး ကောင်းကောင်းကြီး
အလိုးခံလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးက အဓိက။

ဒါကြောင့် ဒီစခန်းချ နေရာခြံကြီးထဲကို ရောက်တယ်ဆိုတာနဲ့ ဖြိုးငယ်ငယ်ကတော့ စိုင်းမောင်နဲ့
အတူတူနှစ်ကိုယ်တည်း တွေ့နိုင်ဖို့ အချိန်ပဲ စောင့်နေတော့တယ်။ ခြံက အကျယ်ကြီး။
နေရာအတွက် ဘာမှ မပူရဘူး။ ဘယ်သူမှ မမြင်နိုင်တဲ့ အေးချမ်းဆိတ်ငြိမ်တဲ့ နေရာတွေမှ
ပြည်လို့။ အချိန်သာ စကားပြောတာ။

အချိန်ကောင်းကို စောင့်နေတဲ့ ဖြိုးငယ်ငယ်ဟာ နေ့လည်ထမင်းစားပြီး နားနေချိန်မှာ
စိုင်းမောင်ကို လိုက်ရှာကြည့်မိတယ်။ စိုင်းမောင်တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတာကို
သူမြင်လိုက်သား။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ သူနဲ့အတူတူ ချိန်းတွေ့နိုင်မယ် နေရာကောင်းကို
လိုက်ရှာတာလို ထင်နေတာ။

ဒါကြောင့်လည်း ခြံကြီးထဲမှာ ဖြိုးငယ်တစ်ယောက် စိုင်းမောင်ကို လိုက်ရှာပုံတော်
ဖွင့်နေမိတာပေါ့။

ကံကြမ္မာက တွန်းပို့လိုက်တာလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဒီလိုလိုက်ရှာရင်းနဲ့
ကားဂိုဒေါင်ဘက်ကို ဖြိုးငယ်ငယ်ရောက်လာပါတော့တယ်။

အဲဒီကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ စိုင်းမောင်နဲ့ ကရာတေးနည်းပြ ဆရာမကလေး ခင်မြနိုင်တို့
အလုပ်ဖြစ်နေကြတယ်လေ။ ဖြိုးငယ်ငယ်ရောက်သွားတာ တကယ်အချိန်ကောင်း။

ကားဂိုဒေါင်တံခါးက ပိတ်ထားတာမို့ အစတော့ဖြိုးငယ်ငယ် အခြေအနေမှန်ကို မသိသေးပါဘူး။

အသာ ခပ်မှန်မှန်ပဲ လျှောက်လာနေတာ။
အဲ ကားဂိုဒေါင်နဲ့လည်းနီးလာရော အသံတွေ စကြားရတော့တာပဲ။ လှုပ်ရှားသံတွေ။
လူးလွန်သံတွေ၊ အသက်ပြင်းပြင်းရှူသံတွေ။

ပြီးတော့...

“ဆရာမ နို့ကြီးတွေကို ဆွဲပြီး လှီးချင်တယ်။”

“ဆွဲပါ စိုင်းရယ်... သဘောရှိဆွဲ... ကြိုက်သလိုဆောင့်”

“ဘွပ် ပလစ် ဘွပ်ဘွပ်”

“အမလေး... ကောင်းလိုက်တာ စိုင်းရဲ့ အား”

ဖြိုးငယ်ငယ်ခြေလှမ်း တုန်သွားတယ်။ အတွေ့အကြုံရှိနေတဲ့ကောင်မလေးဆိုတော့၊
တံခါးပိတ်ထားတဲ့ ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေလဲဆိုတာ ဒတ်ကနဲသိတယ်။ စိုင်းမောင်နဲ့
ခင်မြနိုင်တို့ရဲ့ အသံတွေကိုလည်း ကျက်မိတယ်။

“ဆရာမ လေးဘက်ကုန်းပေးမယ်။ နောက်ကနေ တက်လှီးပေး ဟုတ်လား”

“အင်း အင်း ကောင်းတယ်”

ဖြိုးငယ်ငယ် ရင် တဒိန်းဒိန်း ခုန်လာရပြီ။

ကျွန်မ ဖီလင်တွေ အရမ်းတက်လာပြီ။ ပက်လက်အလှိုင်းခံရတာ အားမရတာဘူး။ ဒါကြောင့်
ကျွန်မအကြိုက်ဆုံးလည်းဖြစ် ဆောင့်အားသန်ပြီး လီးဝင်အနက်ဆုံးလည်း ဖြစ်တဲ့
ဖင်ထောင်လှီးနည်းပုံစံနဲ့ အလှိုင်းခံချင်စိတ်တွေ ထိန်းမရအောင် ဖြစ်လာတယ်။ စိုင်းမောင်ကို
ကြည့်ရတာကလည်း ကျွန်မဘာ ခိုင်းခိုင်းလုပ်ပေးမယ် အနေအထားမို့ လှိုင်းနည်း
ပုံစံပြောင်းဖို့ ပြောလိုက်တယ်။

ကျွန်မ အရင်ကအလှိုင်းခံခဲ့ရတဲ့ အချိန်တွေတုန်းက ဒီလိုမျိုးလှိုင်းနည်းပုံစံအနေအထားပြောင်းဖို့
ကျွန်မကထုတ်မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး။ ကျွန်မကို လှိုင်းကြတဲ့ ယောက်ျားတွေသာ သူတို့လိုချင်တဲ့
အနေအထားကို ပြောင်းလေ့ရှိကြတာ။ များသောအားဖြင့်တော့ ကျွန်မကို ဖင်ထောင်ကုန်းခိုင်းပြီး
နို့ဆွဲလှိုင်းကြတာ များပါတယ်။

မိန်းမကို လေးဘက်ကုန်းခိုင်းပြီး နောက်ကနေ တက်လှိုင်းရတာကို ယောက်ျားတွေက
သဘောကျကြသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ ဟုတ်မှာပါ။ ကျွန်မတောင် ဒီလိုလှိုင်းနည်းပုံစံကို
အပြတ်ခိုက်နေတာ။ သူတို့လည်း ကျွန်မလို ရှိမှာပေါ့။

အခု စိုင်းမောင်နဲ့ လှိုင်းတဲ အခါမှတော့ ကျွန်မအနေနဲ့က လှိုင်းနည်းပုံစံပြောင်းဖို့ ထုတ်မပြောပဲ
မရဘူးလေ။ သူက အစိမ်းသက်သက်လေ။ လူပျိုရိုင်းလေး။ ကျွန်မက သူ့ရဲ့ နည်းပြဆရာမလေ။
နည်းပေးလမ်းပြလုပ်ပေးရမှာပေါ့။

အပိုင်း ၁၉

ဒါကြောင့်လည်း လေးဘက်ကုန်းပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်ရတာ။ အင်း။

ဒီလိုပြောလိုက်ရတာကလည်း အရသာတော့ တစ်မျိုးရှိသား။ မကြုံဖူးသေးတဲ့

ထူးထူးခြားခြားအတွေ့အကြုံလေး တစ်မျိုးပေါ့လေ။

ကောင်လေးကဆောင့်လှိုင်းရတာ အတော် သဘောကျနေပုံရတယ်။ ကျွန်မရဲ့ နို့အုံကြီးတွေကို
စုံကိုင်ဆွဲညှစ်ပြီး လေးငါးဆယ်ချက်လောက် တအားဆက်ဆောင့်နေသေးတာ။ ကျွန်မဖြင့်
အင့်ကနဲအင့်ကနဲ ကိုဖြစ်လို့ ။

ပြီးမှ အဖတ်ထဲက လီးဆွဲထုတ်ပြီး ဘေးကို ဆင်းပေးလိုက်တာ။ လီးဆွဲထုတ်လိုက်တဲ့ အသံက ပြတ် ဆိုမြည်တယ်။ ကျွန်မက သူ့လီးကြီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ အို... အရည်တွေ စိုရွဲပြောင်လက်ပြီး တဆတ်ဆတ်ကို တုန်နေတာပဲ။ မြင်ရုံနဲ့ အသည်းယားလိုက်တာ။ တုန်တာမှ ဆွဲလှုပ်ခါပေးနေ သလိုလို တုန်ခါနေတာ။

ကျွန်မလည်း ဒီလီးကြီး အဖတ်ထဲ ပြန်တိုးဝင် ဆောင့်တာခံချင်စိတ်တွေ သိပ်ပြင်းပြနေတာကြောင့် ဘာကြောင့်သူ့လီးကြီး ဒီလိုတယမ်းယမ်း လှုပ်ခါနေရသလဲဆိုတာတောင် စူးစမ်းမကြည့်နိုင်တော့ပါဘူး။ ချက်ချင်းပဲ ခူးတုန်ပြီး ဖင်ဘူးတောင်း ထောင်ကုန်းပေးလိုက်ပါတော့တယ်။

“နောက်ကနေပြီး သွင်း။ တအားဆောင့်လိုးနော်”

ကုန်းပေးနေရင်းက နည်းပေးလမ်းပြလုပ်လိုက်ရသေးတယ်။

x x

ဆရာမ ခင်မြနိုင်ရဲ့ စောက်ဖုတ်က သိပ်လိုးလို့ ကောင်းတဲ့ဗျာ။ အင်း ကောင်းတယ်သာပြောရတယ်။ ကျွန်တော်မှာ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်စရာ အတွေ့အကြုံတော့ မရှိပါဘူး။ သူ့ကို ပထမဆုံးလိုးဖူးတာ မဟုတ်လား။

အဖတ်က ကျဉ်းတယ်။ ညှစ်အားကောင်းတယ်။ ဖင်ဆုံကြီးကလည်း ကားအိနေတော့ အောက်ခံကောင်းတယ်ဆိုရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ဆရာမက ကာမစပ်ယှက်မှုလည်း အပြတ်ကျွမ်းတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တော့ တအားကိုဆောင့်လိုးပစ်လိုက်တာ။

တစ်ကိုယ်လုံးပူထူဖိန်းရိန်းပြီး လရည်တွေထွက်လှလှဖြစ်လာရော။ လေးငါးဆယ်ချက်လောက် ဆက်တိုက်ဆောင့်လိုးပစ်လိုက်မိတယ်။ ပြီးမှ အရှိန်သတ်လို့ရတာ ရပ်ခိုင်းတဲ့အချိန်မှာ မရပ်ပဲဆက်တိုက်ဆောင့်လိုးနေလို့ ဆရာမများ စိတ်ဆိုးမလားတော့ မသိဘူး။ မတတ်နိုင်ဘူးဗျာ။ ကြည့်တောင်းပန်ရမှာပဲ။ အရှိန်က ချက်ချင်းသတ်လို့မှ မရပဲကိုး။

ဒါပေမယ့် ဆရာမက စိတ်ဆိုးပုံမရပါဘူး။ ကျွန်တော်ဆောင့်လိုးပစ်တာ အင့်ကနဲ အင့်ကနဲနဲ့ ခံတယ်။ အဲ အရှိန်သတ်လို့ရလို့ သူ့စောက်ဖုတ်ထဲက လီးကြီး ဆွဲထုတ်တော့ ကျွန်တော်ဘာသာ ကျွန်တော်တောင် ကိုယ်လီးကိုယ်ပြန်ကြည့်ပြီး လန့်သလို ဖြစ်သွားတယ်။

ဘယ်နှယ်၊ ကျွန်တော် ငပဲကြိုက အပြတ်ကိုကြီးနေတာကိုး။ အရည်ကြည်တွေ စိုရွဲပြီးပြောင်လက်နေသေးတယ်။ ဒါတင်ဘယ်ဟုတ်မှာလဲ။ သုတ်လွှတ်တော့မယ်ဆဲဆဲ ဆွဲထုတ်လိုက်ရတာကြောင့် လီးကြီးက တလှုပ်လှုပ်ယမ်းခါလို့။ ကျွန်တော် လီကို ဖြတ်ကနဲ ကြည့်လိုက်တဲ့ ဆရာမရဲ့ မျက်လုံး အဝိုင်းသားဖြစ်သွားတာကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိတယ်။

ကျွန်တော်ဟာကြီး ကြည့်ပြီး လန့်သွားသလားတော့ မပြောတတ်ဘူး။ လန့်သွားပြီး ဆက်အလိုးမခံတော့ဘူးဆိုရင် အခက်။

အင်း တော်သေးတယ်။

ဆရာမက ဘာမှ မပြောပဲ ခူးတုန်ပြီး ဖင်ဘူးတောင်းထောင်ပေးတယ်။ ဒါဆို အိုကေပေါ့။ ဆက်ပြီးလိုးနိုင်ပြီပေါ့။

အခုလိုးရမယ် အနေအထားကလည်း အတော်ကို ကောင်းပါတယ်။ ကြည့်စမ်းပါအုံး။ ဆရာမက ဖင်ထောင်ပြီး ကုန်းထားတာကို။ ဖင်ဆုံကြီးက ကားအိပြီး တင်းပြောင်နေတာပဲ။ ပေါင်ကြားက အဖတ်ကြီးကတော့ ပြူးလို့။ ဖောင်းလို့။ ပြီးတော့ စောစောကလိုးထားတဲ့ အရှိန်နဲ့

အရည်ကြည်တွေ ရွမ်းစိုလို့။ စိုရုံတောင် မကပါဘူးလေ။ အပြင်ကို တောင် လျှံထွက်ပြီး အောက်ကို တောက်တောက်ကျနေတာ။

ပြီးတော့ ဖင်ကုန်းပေးထားတာမို့ တင်ပါးသားကြီးနှစ်ခု အကြားက စအိုဝလေးကလည်း အတင်းသား။ ကျွန်တော် တကယ်ပြောတာပါ။ မိန်းမစောက်ဖုတ်ကို ဒီနေ့မှ စမြင်ဖူးလို့ပေးသလို မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဖင်ဝကိုလည်း အခုမှပဲ ကျကျနနမြင်ဖူးတာ။ စောစောတုန်းက ဆရာမကိုယ်လုံးတီးချွတ်ပြီး အလိုးခံတုန်းက တက်ဆော်နေရပေမယ့် ဖင်ပေါက်ကို ကျကျနန မမြင်ရဘူး။ အဖုတ်သာ ပေါင်ဖြူပြထားလို့ မြင်ခဲဖူးတာ။ စအိုလေးစုနေတာကလည်း ချစ်စရာလေးပါ။ စုတူတူ စအိုဝကလေးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် စိတ်ထဲစိတ်မျိုးကြီးဖြစ်လာတယ်။ ဘယ်လိုမှန်းတော့ မသိပါဘူး။ (အဲဒီအချိန်တုန်းက မိန်းမစောက်ဖုတ်သာမက ဖင်ကိုပါလိုးလို့ ရတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိသေးဘူးလေ။ စောက်ဖုတ်ပဲ လိုးစရာမှတ်နေတာ။ ဒါကြောင့် ဖင်ဝကို မြင်ပြီး ကျွန်တော် သွေးသားတွေက ဖင်ကို လိုးချင်တဲ့ အာသီသဖြစ်လို့ စိတ်လှုပ်ရှားရတာကို မသိဘူးပေါ့။ စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးပဲ ဖြစ်တယ်လို့ပဲ ထင်နေတာ။)

အပိုင်း ၂၀

ဒီလို ဖင်ဘူးတောင်းထောင်ပြီး ကုန်းပေးထားတဲ့ အနေအထားကိုကို မြင်ရသူ ရမက်ကြွစရာ မဟုတ်လား။ လိုးလို့ အရှိန်တက်နေတုန်း လီးပြန်ဖြုတ်ပြီး ခဏနားလိုက်ရတဲ့ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့က ကောင်ဘယ်နေနိုင်တော့မှာလဲ။

ဒါကြောင့် ဆရာမရဲ့ ဖင်ဆုံကြီးနားကို ဝင်ကပ် နောက်ကိုပြူးပြူးထွက်နေတဲ့ စောက်ဖုတ်ဝမှာ လီးတေ့ထောက်ပြီး ဖင်ကုန်းပေးထားလို့ သိမ်သိမ်ကျင်ကျင်ကလေး ဖြစ်နေတဲ့ ခါးကလေးကို ဘယ်ညာ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ညှပ်ကိုင် အားယူထိန်းပြီး တအားဖိဆောင့် ထိုးချလိုက်တာ။ 'ဘွပ် ဗျစ်ဗျစ်' ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ကျွန်တော်လီးကြီးလည်း စောက်ဖုတ်ထဲကို လျှောက်ကန် ဝင်သွားတော့တာပါပဲ။

ကောင်းလိုက်တာဗျာ။ တကယ်။

ရမက်စော အလွန်ထန်နေသော စိုင်းမောင်က ခပ်ကြမ်းကြမ်း ဖိဆောင့်သွင်းလိုက်ရာ လီးတန်ကြီးသည် တစ်ချက်တည်းနှင့် အဆုံးပင် ဝင်သွားသည်။ ဖင်ကုန်းပေးထားသည်ကို နောက်မှနေ၍လိုးရသည်မို့ ဆောင့်အသွင်းအား အလွန်ရှိသည် လီးဝင်ချက် ထိမိသည်။

”အမလေး... စိုင်းရဲ့ အား ကျွတ်ကျွတ်”

ခင်မြနိုင်တစ်ယောက် ခေါင်းလေးမော့၊ ခါးလေးကော့ပြီး ဖင်ဆုံကြီး လှုပ်ယမ်းလို့သွားသည်။ အောင့်လည်းအောင့်သည်။ ကောင်းလည်းကောင်းသည်။

စိုင်းမောင် အဖို့ ခင်မြနိုင် သည်လို ရေရွတ်သည်းတွားတာ ရိုးသလို ဖြစ်နေပြီ။ ထို့ကြောင့် ဘာမျှတုံ့ဆိုင်းမနေတော့ပဲ လီးအဆုံးဝင်အောင် ထိုးသွင်းပြီးသည်နှင့် တအားဆောင့်ကာလိုးပါလေတော့သည်။

“ဘွပ်ဗျစ်... အင့်”

“ဘွပ်ဗျစ်... အားလားလား”

“ဘွပ်ဘွပ် ဗျစ်ဘွပ်”

“အိုး အမေ... ဟင့်”

လိုးနေသည် အနေအထားကလည်း ယောက်ျားဖြစ်သူဖို့ အလွန်သန်စေသည်။ အနေအထားဖြစ်သည် အပြင် စိုင်းမောင်ကလည်း ကရာတေးသမားလေးတစ်ယောက်ပီပီ ခါးအား ပေါင်အား ခြေသလုံးအားတို့ ကလည်း သန်လှပေရာ ဆောင့်ချက်လိုးချက်တွေက

အပြတ်ကိုအားပါသည်။ ထိမိသည်။
ဆောင့်ချက်ဖြင့် ခင်မြနိုင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးလှုပ်ခါနေသည်။ လေးဘက်ကုန်းပေးထားရ၍
တွဲလွဲကြီးကျနေသော နို့အုံများမှာ ဘယ်ညာယိမ်းခါနေသည်။ စိုင်းမောင်က ခါးကို အသာဆွဲ၍
ဆောင့်လိုးနေရာ နို့အုံများက လစ်ဟာနေသည်။ ခင်မြနိုင် အားမရ။
“စိုင်းမောင် နို့တွေ ကုန်းဆွဲပေးစမ်းပါ ဟင်း ဟင်း”
ခင်မြနိုင်က ပြောလိုက်ရာ စိုင်းမောင်လည်း ကိုယ်ကို ကိုင်းကာ ခင်မြနိုင်၏ ချိုင်းအောက်မှ
လက်လျှို၍ နို့အုံကြီး နှစ်လုံးကို ဘယ်ညာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် စုံကိုင်ကာ ဆွဲလိုက်သည်။
ထို့နောက် နို့ဆွဲကာ အပြတ်ကိုဆောင့်လိုးလေတော့သည်။
“ဘွပ်ဘွပ်... ဘွပ်ဗျစ်ဘွပ်ဗျစ်”
“အမလေး... ကောင်းလိုက်တာ စိုင်းရဲ့”
“ဘွပ်ဘွပ်... ဆောင့်... ဆောင့် အား”
သုတ်ထွက်လုနီးနေသည်မို့ စိုင်းမောင်က ပိုဇောသန်နေသည်။ ဆောင့်အား ပိုပြင်းကာ
ဆောင့်လိုးချက်တွေကလည်း ပို၍မြန်ဆန်နေသည်။
ဆရာမကလေး ခင်မြနိုင်မှာလည်း တအင့်အင့် တဟင့်ဟင့် ရေရွတ်မြည်တမ်းရင်း အရမ်းကို
ဖြစ်လာသည်။ သူမ၏ မျက်တောင်များ မှေးစင်းကျကာ ပါးစပ်က မဟတဟ ပွင့်လျက်ရှိ၏။
လှပသော မျက်နှာကလေးမှာ သွေးရောင်များ လျှမ်းကာ ရမက်ခိုးများ ဝေလျှက်
တက်ကြွနေလေသော ကာမစိတ်ဆန္ဒကို အပြည်အဝှော်ကျူးနေသည်။ ကောင်လေး၏
ဆောင့်ချက်များ ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းလာလေလေ ခင်မြနိုင်မှာလည်း အရသာအတွေ့ကြီး တွေ့ကာ
ရမက်ဆန္ဒတွေ အထန်ကြီး ထန်လာလေလေဖြစ်နေသည်။
ဘယ်လိုကနေ ဘယ်သို့ တတ်မြောက်သွားလေသည် မသိ(သဘာဝ အသိစိတ်ဖြင့်
လုပ်တာဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်) စိုင်းမောင်သည် ခင်မြနိုင်၏ နို့အုံကြီးများကို
တအားဆုပ်နယ်ဖျစ်ညှစ်ရင်း ကော့ချွန်တတ်နေသည်။ နို့သီးများကို လက်ညှိုးဖြင့် ဖိကာဖိကာ
ပွတ်ပေးနေသည်။
ထို့ပြင် ခူးကို ခပ်ကွကွပြုကာ အားယူလျှက် လီးတန်ကြီးကို အပေါ်သို့
ထိုးတင်ဆောင့်သွင်းပြန်ရာ အောက်ပင့်ဆောင့်နည်းမျိုး ဖြစ်ကာ အဝသံကောင်းလှသောကြောင့်
ခင်မြနိုင်တစ်ယောက် ဖင်ကြီး တယမ်းယမ်း ခါးတနွဲ့နွဲ့ဖြစ်နေရသည်။
စိုင်းမောင်၏ ဆီးစပ်နှင့် ကုန်းပေးထားသော ခင်မြနိုင်၏ တင်ပါးဆုံကြီးသည် မပြတ်ရိုက်မိနေရာ
ထိုအရှိန်ကြောင့် တင်းရင်းသော ဖင်သားများ တသိမ်သိမ် တုန်ကာ လှုပ်၍ နေပြန်သေးသည်။
ထိုကနောက် ဆောင့်လိုးနေသော လီးတန်ကြီးသည် စောက်ခေါင်းထဲတွင် ပွတက်လာသလိုလို
ခင်မြနိုင်ခံစားရသည်။ လီးတန်တစ်ဝိုက်ရှိအကြောများ ထောင်တက်လာမှု၏ အကျိုးဆက်
ဖြစ်သည်။
လီးတန်လုံးပတ် တစ်ဝိုက်ရှိ အကြောများဖုထစ်ကာ အပြိုင်းပြိုင်းထ၍လာရာ
အထစ်အထစ်များပါသည်။ လီးစွပ် စွပ်ပေးထားသလိုဖြစ်သည်။ လုံးချောချော မဟုတ်တော့ပဲ
အရစ်အထစ်များ၏ ထိတွေ့မှုပါ ခံစားရလေရာ အရသာတစ်မူထူး၏
ကောင်လေး သုတ်ရည်ပန်းထုတ်ပေးတော့မည်မှန်း ခင်မြနိုင်သိသည်။ ဤအသိသည်
ဆရာမလေးကို အလွန်ပီတိဖြစ်စေကာ ရမက်လည်း ပိုထန်လာစေသည်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း
သွေးသားတွေ အရမ်းလှုပ်ရှားကာ ‘ပြီး’ လုလုဖြစ်နေပေပြီ။
ခင်မြနိုင်မှာ လက်ကို ဆန့်၍ပင် ထောက်မထားနိုင်တော့။ ကွေးညွတ်ကျကာ

တတောင်ဆစ်ကိုသာ အားပြုထောက်နေရသည်။ ဤတွင် ဖင်ဆုံကြီးက ပိုကော့ထောင်တက်သွားရာ စိုင်းမောင်အဖို့ ဆောင့်သွင်းရတာ ပို စီးစီးပိုင်ပိုင်ရှိလာသည်။

အပိုင်း ၂၁

ဖီလင်တွေ အရမ်းတတ်လွန်းလာသောကြောင့် ခင်မြနိုင်မှာ သည်အတိုင်းကုန်း၍ အလိုးခံ မနေနိုင်တော့။ ဖင်ကြီးကို အပြတ်ကို လှုပ်ရှားယမ်းခါပေး၏ ပါးစပ်မှလည်း အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံရေရွတ်မြည်တမ်းနေသည်။ ထို့ပြင် ညာလက်ဖြင့်သာ အားပြုထောက်ထားပြီး ဘယ်လက်ကို နောက်ပစ်လျှက် ဆောင့်လိုးနေသူစိုင်းမောင်၏ တင်ပါးကျစ်ကျစ်များကို လှမ်းကိုင်ဆွဲနေလိုက်သေးသည်။

စောက်ဖုတ်ကြီးကလည်း ပွစိပွစိနှင့်လှုပ်ရှားနေပြီ။ ဆောင့်လိုးနေသော လီးကို အပြတ်ကို ရစ်ပတ်ဖျစ်ညှစ်စုပ်ယူနေသည်။ အရည်တွေ ထွက်ကျလာသည်ကလည်း ပြောမနေနဲ့တော့။ ရွဲစိုလို။ တောက်တောက်ကို ယိုလို။

မကြာပါဘူး။ ခင်မြနိုင်တစ်ကိုယ်လုံး ဓါတ်လိုက်ခံရသလိုတွန့်တွန့်လူးသွားတယ်။

အကြောပေါင်းတစ်ထောင်စိမ် သွားတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာထင်ပါရဲ့။

“အောင်မလေးလေး ထွက်ကုန်ပြီ စိုင်းရဲ့အားပါးပါး ရှိုး ထွက်ကုန်ပြီ။ ကောင်းလိုက်တာ ကောင်းလိုက်တာ အားအားအား”

ခင်မြနိုင်တစ်ယောက် စိုင်းမောင်ရဲ့ ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းတဲ့ ဆောင့်လိုးချက်တွေကြောင့် တစ်ချီ ‘ပြီး’သွားရပါပြီ။

ဝစ်လစ်စလစ် ကိုယ်လုံးကြီး တစ်ခုလုံးဟာ တဆက်ဆက်ကိုတုန်လို။ ကြက်သီးတွေ

ဖျန်းဖျန်းထလို။ စောက်ဖုတ်အတွင်းသားတွေက လဲ အပြတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။

စောက်ရည်ကြည်တွေ ထွက်လာကြတာ အဖုတ်ထဲမှာ မဆန့်ပဲ (လီးတန်ကြီးကလည်း တိုးဝင်ပြန်ထွက်ဆောင့်နေတာကိုး) အပြင်ဘက်ကို ဘွပ်ကနဲဘွပ်ကနဲ အံထွက်ကျနေတယ်။

တင်ပါးဆုံကြီး ဘယလောက်များ ဝေ့ဝိုက်ယမ်းခါ လှုပ်ရှားနေမယ်ဆိုတာ

စဉ်းစားသာကြည့်ကြပါတော့။

ခင်မြနိုင်ရဲ့ အတင်း အံကြိတ်ပြီး ရေရွတ်မြည်တမ်းသံနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး

ထူးထူးခြားခြားတွန့်လိမ်ကော့ပျံ လှုပ်ရှားသွားမှုကြောင့် စိုင်းမောင်မှာ ရုတ်တရက်လန့်သလို ဖြစ်သွားကာ ဆောင့်ချက်များကို ရပ်လိုက်မိသည်။

လီးကို စောက်ဖုတ်ထဲထိုးထည့်ထားကာ ညှိမ်နေလိုက်မိသည်။

စိုင်းမောင်က ငြိမ်နေလှက်သော်လည်း ခင်မြနိုင်ကတော့ မငြိမ်ပါ။ တီ ဆားထိသည်နယ် ထွန်ထွန်လူးနေသည်။ စောက်ဖုတ်ကလည်း အထဲတိုးဝင်နေသော လီးတန်ကြီးကို အပြတ်ကို ဖျစ်ညှစ်စုပ်ဆွဲနေသည်။ စစ်ကနဲစစ်ကနဲ ညှစ်ယူနေသည်။ ဒဏ်ကို စိုင်းမောင် ၏လီးက

မခံနိုင်တော့။ ငေါ့ကနဲငေါ့ကနဲ လှုပ်ခါလျှက် လရည်တွေ ပန်းထွက်ကုန်လေတော့သည်။

“အား... အား... ကျွန်တော်လည်း ထွက်ကုန်ပြီ ဆရာမရဲ့ ထွက်ကုန်ပြီဗျ အားဟားဟား”

စိုင်းမောင်ရဲ့ ပါးစပ်က အောဟစ်တဲ့ သံတွေ ပေါ်လာတယ်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးဟာလည်း

အကြောဆွဲခံရသလို ထိုးကနဲ တွန့်ကနဲ ဖြစ်လာတယ်။ ဆုပ်နယ်နေတဲ့ နို့အုံကြီးတွေကို တအားကို ချစ်ညှစ်လိုက်တာ ပြတ်ထွက်မတတ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကာမစည်းစိမ်ရဲ့ အမြင့်ဆုံး

အခြေအနေကိုရောက်နေလေပြီ ဖြစ်တဲ့ ခင်မြနိုင်ကတော့ နို့နာတာကြင်တာတွေကို

မသိတော့ပါဘူး။ နို့ကအုံကြီး ပြုတ်ထွက်သွားအုံးတော့ အခုအခြေအနေမှာ အရေးမစိုက်နိုင်ဘူး။

ဖြိုးငယ်ငယ်သည် ဗီဒီယို အပြာကား တစ်ကားစ နှစ်ကားစ ကြည့်ဖူးသည်။ အပြာခါတ်ပုံစာအုပ် အချို့လည်းကြည့်ဖူးသည်။ အပြာစာအုပ်တော်တော်များများဖတ်ဖူးသည်။ သို့သော် ယောက်ျားနှင့် မိန်းမလိုးကြဆော်ကြပုံကို သည်လို အကောင်လိုက် အကွင်း အရှင်းသား သေသေချာချာ မမြင်ဖူးသေးပါ။

မြင်မဲမြင်တော့လည်း အဝတ်မပါ ဗလာကိုယ်လုံးတီး ဒူးတုန်ဖင်ထောင် အနေအထားဖြင့် ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း ရမက်ပြင်းပြင်းနှင့် လိုးနေ ခံနေကြတာကိုမှ မြင်ရသည်။ မျက်စိနှင့် မြင်ရရုံသာမဟုတ်။ အာသာရမက်ပြင်းပြင်းနှင့် ညစ်ညမ်းသောစကားများကိုပါ ကျကျနနကြားရသည်။

အို... အခုမြင်ရကြားရတာတွေက ဗီဒီယို ကြည့်ရတာ၊ ခါတ်ပုံမြင်ရတာ၊ စာအုပ်ဖတ်ရတာတွေနဲ့ တခြားစီ။

မိုက်မိုက် ထိမှထိ ရှင်းမှရှင်း။

ဖြိုးငယ်ငယ်တစ်ယောက် ရင်ဖို မောဟိုက်ကာ ဖီလင်တွေ အပြတ်တတ်လာသည်။

အခြား မိန်းမတစ်ယောက်ကို တတ်လိုးနေသော သူ၏ အဆက် စိုင်းမောင်ကို စိတ်ဆိုးဒေါပွရသမည်ကို လည်းမသိ။ ဒေါသစိတ်ထက်၊ ရမက်စိတ်က ပိုလို့နေသည်။ ကိုယ်ထက် ငယ်ရွယ်သော သင်တန်းသားတစ်ယောက်နှင့် လိုးနေသည်။ သင်တန်းဆရာနည်းပြ ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်ကို ရန်တွေ့ဖို့လည်း မစဉ်းစားနိုင်။ ရန်တွေ့လိုစိတ်ထက် ကာမစိတ် ပိုနိုးကြားနေသည်။

ဖြိုးငယ်ငယ်သည်။ အသည်းတုန်အူတုန်၊ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေ အေးလျက် ခင်မြနိုင်နှင့် စိုင်းမောင်တို့၏ လိုးခန်းကို မျက်တောင် မခတ်တမ်းပင် ကြည့်နေခဲ့သည်။

သေသေချာချာကို မြင်ရသည်။ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်းကို တွေ့ရသည်။ ထင်ထင်ရှားရှားကို ကြားရသည်။

ချာတိတ်မလေး၏ ရမက်ဆန္ဒများသည်လည်း နိုးကြွလာသည်။ စိုင်းမောင်တို့

လိုးခန်းကလည်းသိပ်မကြာ။ ကြည့်လို့မှ အားမရသေး။ ပြီးသွားကြသည်။

နှစ်ယောက်သား ထပ်ရက်သားဖြင့် ငြိမ်ကျကုန်ကြသည်။ ကားဂိုဒေါင်အတွင်းမှ စုံတွဲ ငြိမ်ကြသွားသော်လည်း အပြင်ဘက်မှ ချောင်းကြည့်နေသော ဖြိုးငယ်ငယ်၏ စိတ်မှာမူ မငြိမ်သက်နိုင်ပဲရှိနေသည်။ သူမ၏ သွေးသားများက တစ်စုံတစ်ရာကို တမ်းတမ်းတတကြီး တောင်းဆိုနေကြသည်။ ထိုသို့ တမ်းတနေသော အရာကို ရမှ ဖြစ်မည်။

ဆယ်ကျော်သက် အရွယ် ထင်ရာကို စွတ်ရွတ်လုပ်တတ်သည်။ အလေ့ကလည်း ရှိနေသည်မို့

ဖြိုးငယ်ငယ်သည် သင့်မတင့် တော်မတော် စဉ်းစားမနေတော့။ လက်ရှိအခြေအနေကို ကောင်းကောင်း အသုံးချပြီး မိမိ၏ လိုအပ်ဆန္ဒပြည့်ဝအောင်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။ စိတ်ကို ယတိပြတ်ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီမို့ လူကလည်း ဖြတ်လတ်ရဲဖို့လာသည်။ ကြောက်လန့်သည်။ စိတ်များ စိုးစိမှ မရှိတော့။

ဖြိုးငယ်ငယ်သည် ပိတ်နေသော ကားဂိုဒေါင်တံခါးဝ အနားသို့ သွားသည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်မှ ခပ်ကျယ်ကျယ်ပြောရင်း ဂိုဒေါင်တံခါးကို ခတ်ဆတ်ဆတ်ခေါက်လိုက်သည်။

”အထဲက နှစ်ယောက် တံခါးကို မြန်မြန်လာဖွင့်ပေးပါ။ ရှင်တို့ဘာလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ သိပြီးပြီ”

တံခါးခေါက်သံနှင့် စကားသံကို ကြားရသောအခါ ထပ်လျှက်သား မိုန်းနေကြသည်။

စိုင်းမောင်နှင့် ခင်မြနိုင်တို့မှာ လန့်ဖြန့်သွားကြသည်။ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။

“ဖွင့်လေ မြန်မြန် ဒုက္ခတွေ့ သွားချင်သလား”

ဖြိုးငယ်ငယ်က ထပ်ပြောပြန်သည်။ စကားသံတွင် ခြိမ်းခြောက်မှုလည်း ပါနေသည်။
စိုင်းမောင်တို့ ငြိမ်မနေရဲတော့။ ကမန်းကတမ်းခုန်ထသည်။ ခင်မြနိုင်က ထဘီကို ကောက်ယူ
ရင်လျား ဝတ်ကာ ဂိုဒေါင်တခါးကို သွားဖွင့်သည်။ စိုင်းမောင်ကတော့ ဂျင်းဘောင်းဘီကို
ကောက်စွပ်နေရသောကြောင့် နည်းနည်း နောက်ကျကျန်နေခဲ့သည်။

x x

စိုင်းမောင်နှင့် ဆရာမ ခင်မြနိုင်တို့ အတွဲကို ချောင်းဖမ်းရန် ခြံထဲနေရာ အနံ့ လိုက်ရှာနေကြသော
မင်းခေါင်စိုးနှင့် ရန်ပိုင်ထက်တို့ နှစ်ယောက် ကားဂိုဒေါင်ရှိရာဖက်သို့ ရောက်လာကြသည်။

အပိုင်း ၂၃

ကားဂိုဒေါင်တံခါးဝရှေ့တွင် ရပ်လျှက်သားရှိနေသော ဖြိုးငယ်ငယ်ကို လှမ်းတွေ့ရသောကြောင့်
သူတို့နှစ်ယောက် ခြေလှမ်းတုံ့ရပ်သွားကြသည်။ သစ်ပင်ကြီးတစ်ခု နောက်တွင်
အသာဝင်ကပ်ကာ အခြေအနေကို လှမ်းအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြသည်။
သူတို့လှမ်းကြည့်လိုက်ချိန်မှာပင် ဂိုဒေါင်တံခါးဖွင့်သွားသည်။ တံခါးဖွင့်ပေးသူမှာ
ခင်မြနိုင်ဖြစ်ပြီး ထဘီရင်လျားသာ ဝတ်ထားကြောင်းကို တွေ့ရသည်။
ထိုနောက် ဖြိုးငယ်ငယ်သည် ဂိုဒေါင်ထဲ လျှောက်လှမ်းဝင်သွားသည်ကို
သူတို့မြင်လိုက်ကြရပြန်သည်။

“ဟေ့ ဘယ်လိုလဲကွ ”

မင်းခေါင်စိုးက ရန်ပိုင်ထက်ကို တီးတိုးပြောသည်။

“ဖိုးစိုးကလဲ။ တုံးပါကွာ။ ဆရာမ ထဘီရင်လျားကြီးနဲ့ လာဖွင့်ပေးတာ မမြင်ဘူးလား။”

“အေး... မြင်သားပဲ။ အဲဒါဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွ။ ဆရာမနဲ့ စိုင်းမောင် ကားဂိုဒေါင်ထဲမှာ ပြေလည်နေကြတာပေါ့ကွ ”

“အေး... အဲဒါက ဟုတ်ပါပြီ။ ဖြိုးငယ်ကရော ဘာဝင်လုပ်တာလဲ”

“အဆင်ကြည့်ရတာ၊ ဆရာမနဲ့ စိုင်းမောင် ဖြုတ်နေကြတာကို ဖြိုးငယ်ငယ် ဖမ်းမိသွားတာပဲ
ဖြစ်ရမယ်ကွ ”

“ဒါဆို ကျွင့်တက် ကုန်မှာပေါ့။”

“ကျွင့်တက်မတတ်၊ အသာစောင့်ကြည့်တာပေါ့။”

“ကောင်းတယ်... ကောင်းတယ်”

“မင်းနဲ့ ငါတို့အတွက် စားပေါက်ရချင်ရမှာ”

“အေး အေး”

ကောင်လေးနှစ်ယောက်သည် ဂိုဒေါင်နားတွင်အသာပုန်းအောင်းရင်း အခြေအနေကို
စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

x x

ဂိုဒေါင်တံခါးဖွင့်သွားသည်နှင့် ဖြိုးငယ်ငယ်သည် ဂိုဒေါင်ထဲသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့်
လျှောက်လှမ်း ဝင်လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ စိုင်း။ နင်က ဒီလာပြီး ကောင်းကောင်းအကြည့်ဆိုက်နေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ဖြိုးငယ်ငယ်က ဂျင်းဘောင်းဘီဝတ်ထားလျှက် အပေါ်ပိုင်း ဗလာကျင်းနေသော စိုင်းမောင်နှင့်
ထဘီရင်လျားသာ ဝတ်ထားသည်။ ခင်မြနိုင်တို့ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း

လှောင်ပြိုးပြိုးကာပြောလိုက်သည်။
ခိုးထုတ်ခိုးထည်နှင့် အမိခံလိုက်ရသော စိုင်းမောင်နှင့် ခင်မြနိုင်တို့မှာ ဘာပြန်ပြောရမည် မသိ။
ခေါင်းတွေသာ ငုံနေကြသည်။
သူတို့ကနှစ်ယောက် ရှက်လည်းရှက်နေကြသည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်နေကြသည်။ ဤကိစ္စ
ဟိုးလေးတကျော်ကျော်ဖြစ်ကုန်လျှင် အခက်။
“ကဲပါ။ အခုမှ ခေါင်းကြီးတွေ ငုံမနေကြပါနဲ့။ ဒီအကြောင်း လူမသိအောင်
လျှို့ဝှက်ပေးထားပါ့မယ်။”
ဤအခါတွင်မှ စိုင်းမောင်နှင့် ခင်မြနိုင် ခေါင်းပြန်မော့လာနိုင်ကြသည်။
“ဟာ ကျေးဇူးပါပဲ။”
နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူပင် ပြောမိကြသည်။
“ဒီအတွက် ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တဲ့က အနေနဲ့ တစ်ခုလုပ်ပေးရမယ်”
“ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ ဖြိုးငယ်။ ပြောပါ။ နင်လုပ်ခိုင်းတာကို ငါဖြစ်အောင် လုပ်ပေးပါ့မယ်”
စိုင်းမောင်က အားတတ်သရော ပြောသည်။
“ဆရာမကို နင်လုပ်သလိုမျိုး ငါ့ကိုလုပ်ပေးရမယ်”
ဖြိုးငယ်ငယ်က ထိုသို့ ပြောချလိုက်ရာ စိုင်းမောင် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။
“ဘာ.. ဘာ... ဘယ်လို”
စိုင်းမောင်မှာ ကြားလိုက်ရသည်ကို မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်လျှက် ရေရွတ်မြည်တမ်းလိုက်မိသည်။
ဖြိုးငယ်ငယ် ပြောတာကို နားမလည်သောကြောင့်တော့ မဟုတ်။ ကြားလိုက်ရသည် တစ်တစ်ခွခွ
စကားကြောင့် အံ့ဩ ထိတ်လန့်သွားရခြင်းပင်။
ဖြိုးငယ်ငယ်မှာလည်း သည်လို ရုန်ရင်းသော စကားများကို ပြောထွက်သွားသည်။ အတွက်
မိမိကိုယ်မိမိအံ့ဩမိသည်။ ဖြိုးငယ်ငယ်သည် ဘဲပွေသော ကောင်မဆိုးဆိုးကလေး
တစ်ယောက်ဖြစ်သော်လည်း စကားကိုတော့ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်းတော့ မပြောတတ်ပါ။
စောစောက စိုင်းမောင်နှင့် ခင်မြနိုင်တို့နှစ်ယောက်လိုးကြခံကြရင်း တစ်တစ်ခွခွစကားများ
အပြန်အလှန် ပြောဆိုခဲ့ကြသည်ကို နားထောင်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားတက်ကြွနေခဲ့သည်။ အရှိန်နှင့်
စွန့်စားကာ ပြောလိုက်မိခြင်းဖြစ်သည်။ ပြောလိုက်ပြီးမှ ရှက်သလိုလို ဖြစ်ရသလို
သည်လိုတစ်တစ်ခွခွ စကားမျိုး ပြောလိုက်ရတာကိုလည်း ဖြိုးငယ်ငယ် သဘောကျသလို
ဖြစ်နေမိပါသည်။
“နင်ကလဲ ဘာမသိသလို ယောင်တောင်ပေါင်တောင် ဖြစ်နေတာလဲ။ ဆရာမ ခင်မြနိုင်ကို နင်
တက်လုပ်သလိုမျိုး ငါ့ကို လုပ်ပေးရမယ်လို့ပြောတာဟဲ့။ ကဲ အချိန်သိပ်မရှိဘူး နင့်
ဘောင်းဘီကို ချွတ်လိုက်...”

အပိုင်း ၂၄
စကားစမိပြီမို့ ဖြိုးငယ်ငယ်လည်း အရှိန်ရသွားပြီ။ ဆက်၍ ရဲရဲတင်းတင်း
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင်ပြောချလိုက်၏။ စကားသာ ရဲရဲပြောချလိုက်သည်မဟုတ်။ ဝတ်ထားသော
အဝတ်အစားများကို လည်းစချွတ်နေလေပြီ။
စိုင်းမောင်တစ်ယောက်သာ အပြတ်ဒုက္ခတွေ့ နေရသည်။
သူက ယောက်ျားလေးဖြစ်သော်လည်း မိန်းကလေးဖြစ်သော ဖြိုးငယ်ငယ်လောက်
အတွေ့အကြုံမရင့်သေး။ ပြီးတော့ ရှက်တက်ကြောက်တတ်သေးသည်။

ဖြိုးငယ်ငယ် အပေါ်ဝတ်အကျီနဲ့ ထဘီတို့ကို ချွတ်ပစ်ပြီး အတွင်းခံ ဘရာစီယာလေးနဲ့ ဘောင်းဘီတိုလေးပဲကျန်တော့တဲ့က အချိန်မှာ စိုင်းမောင်ကတော့ ငေးငေးငူငူနဲ့ ရုပ်နေတုန်းဖြစ်သည်။ သူ၏ ဂျင်းဘောင်ဘီရှည်ကို မချွတ်ရသေး။

“ဟေ့ စိုင်းမောင် ဘာငိုငိုနေတာလဲ။ ချွတ်လိုက်လေ”

ဖြိုးငယ်ငယ်က ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးပြောလိုက်တော့မှပဲ စိုင်းမောင်ဟာ ယောင်တောင်ပေါင်တောင် လုပ်မသလိုနဲ့ သူဝတ်ထားတဲ့ ဂျင်းဘောင်ဘီရှည်ကို ချွတ်ချလိုက်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဖြိုးငယ်ငယ်ကတော့ ဘရာစီယာနဲ့ အတွင်းခံ ပင်တီဘောင်းဘီတိုကလေးကို ချွတ်ပစ်လိုက်လို့ တစ်ကိုယ်လုံး ဘလာကျင်းနေပြီ။

အချိန်ကတော့ ကိုက်တယ်လို့ ဆိုရမယ်။

စိုင်းမောင်က ကမန်းကတမ်းဝတ်ထားတာ။ အတွင်းခံဘောင်းဘီတောင်ပါတာ မဟုတ်ဘူး။

အပေါ်ပိုင်းမှာလည်း ဘာအဝတ်အစားမှရှိမနေဘူး။

ဒီတော့ ဂျင်းဘောင်းဘီရှည်ချွတ်ချလိုက်တယ်ဆိုတာနဲ့ စိုင်းမောင်လည်း

ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်သွားပြီ။ ဖြိုးငယ်ငယ်ဝတ်လစ်စလစ်ချွတ်ပြီးသွားချိန်နဲ့

စိုင်းမောင်ကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်သွားချိန်ကတော့ အံ့ကိုက်ပါပဲ။

ကာမစပ်ယုက်မှု အတွေ့အကြုံအသင့်အတင့်ရှိထားတဲ့ ဖြိုးငယ်ငယ်က စိုင်းမောင်နဲ့ စာရင် ရဲနေတယ်။ အကွက်ကို သိနေတယ်။ ကိုယ်လုံးတီးချွတ်ပြီးတာနဲ့ ဖြိုးငယ်ငယ်က ကွပ်ပျစ်ပေါ် ပက်လက်လှန်အိပ်ပေးလိုက်တယ်။ ခူးထောင်ပြီး ပေါင်ကားပေးလိုက်တယ်။ တက်လိုးဖို့ အသင့်လုပ်ပေးလိုက်တဲ့ သဘောပေါ့။

စောစောကပဲ ခင်မြနိုင် နည်းပြပေးထားတာကြောင့် ဒီလို ပက်လက်လှန်ပေးထားတဲ့ မိန်းမပေါ်တက်ခွဲပြီး အဖုတ်ထဲလီးထိုးသွင်း လိုးရတယ်ဆိုတာလောက်ကိုတော့

စိုင်းမောင်သိနေပါတယ်။

ပြီးတော့ပြောရမယ်ဆိုရင် ဖြိုးငယ်ငယ်က သူ့ရည်းစားပဲ။ သူတက်လိုးချင်နေတာကြာပြီ။

နမ်းလိုက် ကိုင်လိုက် နှိုက်လိုက်လှက်ဖူးပြီးသား။ အခြေအနေမပေးလို့သာ မလိုးခဲရသေးတာ။

ဟော ဒီနေ့တော့ အခြေအနေက အပြတ်ဖန်နေပြီ။ တက်လိုးလိုက်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပဲ။ လိုးလည်း အရမ်းလိုးချင်နေပါတယ်။ တကယ်ပြောတာ။

ဒါပေမယ့် စိုင်းမောင်အတွက် ပြဿနာ တစ်ခုပေါ်နေတယ်။

သူက ခင်မြနိုင်နဲ့ လိုးပြီးကာစ။ သုတ်ရည်တွေ အရမ်းကာရော ပန်းထုတ်ပေးပြီးကာစ။ ပြီးတော့ မမျှော်လင့်တဲ့ အခြေမနေတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာတာဆိုတော့ စိုင်းမောင်ဟာ စိတ်လည်း

အရမ်းကို လှုပ်ရှားနေပါတယ်။

ဒီတော့စဉ်းစားသာ ကြည့်ပါတော့။ ဒီလိုအခြေအနေမှာ စိုင်းမောင် လီးတောင် နိုင်ပါ့မလား ဆိုတာ။ သူ့လီက မတ်မလာဘူး။ ခွေခွေပျော့ပျော့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကောင်မလေးက

ကိုယ်တုံးလုံးတွေ ချွတ်ပြီး ပက်လက်လှန်ထားပေမယ့် လီးက မတောင်တော့ ဘယ်လိုတက်လိုးနိုင်မှာလဲ။

“လာ တက်လုပ်တော့လေဟာ။ နင်က ဘာကြောင့်နေတာလဲ”

စိတ်မချည်နိုင်တဲ့ ဖြိုးငယ်ငယ်က လှမ်းပြောပြန်တယ်။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူကလည်း သိပ်ကို ခံချင်နေပြီ။

“ဟို... ဟို... ငါ... ငါ တက်လုပ်လို့ မ... မရဘူး”

စိုင်းမောင်အတော်ကို ခွကျနေတယ်။ လိုးချင်ပေမယ့် လီးကမတောင်ပဲဖြစ်နေတာကို

ဘယ်လိုပြောရမှာလဲ။

“ဘာလဲ နင်က ငါလုပ်ခိုင်းနေတာကို မလုပ်ဘူးလား”

ရောဂါပဲ။ ဖြိုးငယ်ငယ်က ဟောက်ပြီ။ လေသံမာလာပြီ။ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့ အမိခံထားရတဲ့ စိုင်းမောင်ဟာ ဖြိုးငယ်ငယ် ဒေါပွသွားမှာကိုတော့ မလိုလားဘူး။ ဖြိုးငယ်ငယ် အကြောင်း စိုင်းမောင်ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။ ဒီကောင်မလေးက မလွယ်ဘူး။ ဒေါသဖြစ်လာရင် လျှောက်လုပ်တတ်တာ။

“မဟုတ်ပါဘူး။ ငါ့လီး မတောင်လို့ပါ”

မတတ်နိုင်ဘူးလေ။

မျက်နှာပူပူနဲ့ပဲ အမှန်ကို ပြောလိုက်ရပါတော့တယ်။

ဖြိုးငယ်ငယ်လည်း အခုမှ သတိရပြီး စိုင်းမောင်ရဲ့ ပေါင်ခွကြားကို လှမ်းကြည့်တယ်။

ဟယ် ဟုတ်ပါရဲ့။ သူ့လီးက မတောင်ဘူး။ ခွေခွေပျော့ပျော့နဲ့။ ခက်တော့တာပါပဲ။

“ဟာ... ဒါဆို ခက်ပြီ”

သိပ် အလိုးခံချင်နေတဲ့ ဖြိုးငယ်ငယ်လေ။ သူ့ကို လိုးမယ် စိုင်းမောင်ရဲ့ လီးမတောင်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေတာတွေ့ရတာကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ညည်းလိုက်မိတာ။ ရေရွတ်မိတာ။

x x

“ဟေ... ဖိုးထက်။ ဘာမှ မထူးပါလားကွ”

ဂိုဒေါင်ထဲက ဘာသံမှ မကြားရပဲ ဖြစ်နေတာကြောင့် မင်းခေါင်စိုးက ရန်ပိုင်ထက်ကို လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

ရန်ပိုင်ထက်လည်း အတွေးရခက်နေတယ်။ စိုင်းမောင်နဲ့ ခင်မြနိုင်တို့ကိုတွေ့ ရရင် ဖြိုးငယ်ငယ်က ဒေါကန်ပြီး ဆူဆူပူပူတွေ ဖြစ်ကုန်မလားလို့ သူတို့ စောင့်ကြည့်နေတာ။ အခုဘာသံမှ မကြားတော့ စဉ်းစားစရာပါပဲ။

အပိုင်း ၂၅

“လာကွာ... အနီးကပ်သွားကြည့်ကြရအောင်”

ဒီလိုနဲ့ ရန်ပိုင်ထက်နှင့်မင်းခေါင်စိုးတို့နှစ်ယောက် ကားဂိုဒေါင်နားကို နီးကပ်သွားကြတယ်။

အပေါက် တစ်ခုထဲကနေ အထဲကို ချောင်းကြည့်လိုက်ကြတယ်။ ဒီတော့ ဂိုဒေါင်ထဲမှာ

ဖြစ်နေကြတဲ့ အခြေအနေအားလုံးကို တွေ့ ကုန်ကြတာပေါ့။ သိကုန်ကြတာပေါ့။

သူတို့စိတ်ထဲမှာ စိုင်းမောင်က ဖြိုးငယ်ငယ်ကို တက်လိုးတော့မှာ ထင်ပြီး ရင်တဖိုဖိုနဲ့

ဆက်ချောင်းနေကြတာ။ ဒါပေမယ့် ငနဲသားလီးမတောင်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေတာ မြင်တော့ သူတို့

လည်း စိတ်မရှည်ကြတော့ဘူး။

ဒါကြောင့် မူလက အကြံအစည်ကို ပဲဆက်အကောင်အထည်ဖော်ကြဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။

သူတို့အတွက် လွယ်ကူသွားစေတာက ဂိုဒေါင်တံခါးပိတ်မထားတာပဲ။

ဖြိုးငယ်ငယ်ရောက်လာတာကို ဂိုဒေါင်တံခါးဖွင့်ပေးပြီးတဲ့နောက် ခင်မြနိုင်ဟာ လူမိခံလိုက်ရတဲ့

အဖြစ်ကြောင့် အရမ်းထိန်းလန့်တုန်လှုပ်ပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ်ဖို့မေ့နေခဲ့တာလေ။

ရန်ပိုင်ထက်နဲ့က မင်းခေါင်စိုးတို့ နှစ်ယောက် ခပ်ဟဟဖြစ်နေတဲ့ တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး

ဂိုဒေါင်ထဲ လျှောက်လှမ်းဝင်သွားကြတယ်။

အဲဒီလိုဝင်သွားကြတဲ့ အချိန်ဟာ ဖြိုးငယ်ငယ်က ‘ဟော ဒါဆိုခက်ပြီ’ လို့

ညည်းညူရေရွတ်လိုက်တဲ့အချိန်ပါပဲ။

x x x x x x x x x x x x x x x x x x x

“မခက်ပါဘူးဟာ ဒီကောင်က ဆရာမလေးကို အပြတ်ဖိုက်ထားပြီးကာစမှာ စိတ်ကလည်း လှုပ်ရှားနေလို့ လီးမတောင်နိုင် ဖြစ်နေတာပါ။ စိတ်ကိုအေးအေးလေးထားပြီး နားလိုက်မယ်ဆိုရင် လီးက ပြန်တောင်လာပါလိမ့်မယ်။ အေး... ဒီလို အနားယူနေတဲ့ အချိန်ပိုင်းလေးမှာ ငါတို့က သူ့အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာအဖြစ်လေးတွေ ဖန်တီးပေးလိုက်မယ်လေ။ ဒါဆို ဒီကောင်လီးမြန်မြန်တောင်မတ်လာမှာပေါ့ဟ”

ကားဂိုဒေါင်ထဲ လျှောက်လှမ်းဝင်လာရင်း ရန်ပိုင်ထက်က ပြောလိုက်သည်။ ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ် စိတ်စောနေကြလေသော စိုင်းမောင်တို့မှာ ရန်ပိုင်ထက်တို့ ဝင်လာသည်ကို မသိ။ စကားသံကြားရမှ အလန့်တကြားဖြစ်ကုန်ကြသည်။

“အို...”

ဖြိုးငယ်ငယ် အလန့်တကြား ရေရွတ်ကာ ပက်လက်အိပ်နေရာမှ ထဘီကို လှမ်းဆွဲကာ ကိုယ်ပေါ်လွှမ်းဖုံးလိုက်၏ ထဘီရင်လျားနှင့် ဖြစ်နေသော ခင်မြနိုင်မှာလည်း ရင်ဘတ်ပေါ်လက်ယှက်ကာ အုပ်ကာထားလိုက်မိသည်။

စိုင်းမောင်တစ်ယောက်တည်းယောင်လည်လည်နဲ့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဖင်အပြောင်သားနှင့်သည်အတိုင်းရှိနေသည်။

“နင်တို့ ငါ့ကိုဘာလုပ်ကြမလို့လဲ ဟင်”

ဖြိုးငယ်ငယ်က မျက်လုံးကလေးပြူးလျှက် ရန်ပိုင်ထက်တို့အားလှမ်းကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။ သူမသည် အတော်လည်းကြောက်နေသည်။ ရည်းစားဖြစ်သူ စိုင်းမောင်လိုတော့ ခံချင်သော်လည်း အခြားယောက်ျားလေးများက အတင်းမုဒိန်းကျင့်တာခံရမှာကိုတော့ ဖြိုးငယ်ငယ်ကြောက်ပါသည်။ ရန်ပိုင်ထက်က ရုပ်ရှင်လူကြမ်းတစ်ယောက်လို ခပ်အက်က် ရယ်မောလိုပဲကာ...။

“သိပ်ကြောက်မနေပါနဲ့။ ဖြိုးငယ်ရာ... ငါတို့က နင့်ကို အခုလောလောဆယ်မှာ မလုပ်သေးပါဘူး။ နင့်အကောင် စိုင်းမောင်ကသာ သူ့လီးတောင်လာရင် နင့်ကိုလုပ်မှာ။ ငါနဲ့ဖိုးစိုးက ဟောဒီဆရာမလေးကိုပဲဖိုက်ကြမှာဟ”

ဤစကားကြောင့် မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြစ်သွားရသူက ခင်မြနိုင်။

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း”

ခင်မြနိုင်သည် ခေါင်းကိုခါယမ်းကာ ငြင်းဆန်စကားဆိုလိုက်မိသည်။

“လိမ်မာစမ်းပါ ဆရာမလေးရာ။ စိုင်းမောင်နဲ့ဆရာမလေးတို့ ဘယ်လိုအခြေဆိုက်ခံကြပြီးပြီဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ ဒီတော့ စိုင်းမောင်ကို ပေးလိုးသလို ကျွန်တော်တို့ လိုးတာကိုလည်းခံပေါ့။ ဒါဆို အားလုံးပြေလည်သွားမယ်။ မဟုတ်ရင်တော့ ဆရာမလေးနဲ့ စိုင်းမောင် ဖြစ်ကြတဲ့ အကြောင်းတွေ လူသိကုန်အောင်လုပ်ပစ်လိုက်မယ် ဘာမှတ်သလဲ။ ခင်မြနိုင် ထိတ်လန့်သွားရပြီ။

မိမိအနေဖြင့် သည်ကောင်လေးနှစ်ယောက်၏ဆန္ဒကို ငြင်းဆန်လို့ မရနိုင်တော့ပြီမှန်း ခင်မြနိုင်ကောင်းကောင်းနားလည်သွားရပြီ။ သူတို့ အပိုင်ကွက်ကိုင်မိကြပြီကိုး။ ကြောက်လန့်စိုးထိတ်နေသည်ကြားမှပင် နုပျိုသန်မာသော ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် ကောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့် ကာမစပ်ယှက်ရတော့မည် အဖြစ်ကို မှန်းဆတွေးကာ ခင်မြနိုင်၏ သွေးသားများ လှုပ်ရှားနိုးကြားစ ပြုလာသည်။ စိတ်ထဲက မသင့်တော်မှန်းသိသော်လည်း သွေးသားတွေကတော့ သူကသဘာဝအတိုင်း ဆူဝေလာကြပြီ။

ခင်မြနိုင်သည် စိုင်းမောင်နှင့် တစ်ချီတစ်မောင်းလိုးခဲပြီးပြီဖြစ်သော်လည်း ရမက်စိတ်က

မပြေသေး။ ထိုသို့လိုးခဲမှုသည် ခင်မြနိုင် ငြိမ်သက်နေခဲသော ကာမရမက်စိတ်ကို တိုးကြွ အရှိန်တက်လာအောင်ပြုပေးသလိုမျိုးပင် ဖြစ်နေသည်။ သူမ၏ သွေးသားများက ကာမအရသာကို ထပ်မံတောင်းတနေကြသည်။
သည်လို တမ်းတနေချိန်တွင် အားကောင်းမောင်းသန် ညိုညိုထွားထွားဖြစ်သော ရန်ပိုင်ထက်က လိုးမည်ဟု ဆိုလာတော့ ခင်မြနိုင်တစ်ယောက် ရမက်စောထန်လာသည်ကို အပြစ်ဆို၍ မရနိုင်ပါ။ လူ့သဘာဝက သည်လိုဖြစ်တတ်သည်ပဲလေ။
ရန်ပိုင်ထက်ကလည်းလျှင်သည်။ ဖျံကျသည်။ ခင်မြနိုင်၏ မျက်နှာရိပ်ကို အကဲခတ်မိသည်။ အမျိုးသမီးသည် ရှက်စိတ်ရှိနေသော်လည်း ရမက်နိုးထလာပြီဟု အကဲခတ်မိသည်။

အပိုင်း ၂၆

ထို့ကြောင့် လက်မြန်ခြေမြန်ပင် ခင်မြနိုင်အနားသို့ တိုးကပ်သွားကာ ရင်သားကြီးတစ်ဖက်ကို လက်နှင့်အုပ်ကိုင်၍ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်နယ်လိုက်သည်။ ထာဘီရင်လျားသာ ဝတ်ထားသောကြောင့် ကိုင်ရတာအိအိထွေးထွေးရှိသည်။

“ဟင့်”

ခင်မြနိုင်၏ ပါးစပ်မှ ရေရွတ်မြည်တမ်းသံကလေးပေါ်လာသည်။ ရန်ပိုင်ထက်က နို့အုံကို ဆုပ်နယ်ရုံသာမက နို့သီးခေါင်းကိုပါ အသာပွတ်သည်။ ထို့နောက် ဆိတ်ဆွဲလိုက်ရာ ခင်မြနိုင်တွန့်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။ အဖုတ်ထဲက စိုစိုစိုစိုနဲ့ အရည်ထွက်လာပြီ။
“ဖြိုးငယ်ငယ်။ နင့်အကောင်လီးမတောင်လို့ နင်တို့မလိုးကြသေးဘူးဆိုရင် အဲဒီကွပ်ပျစ်ပေါ်က ခဏဖယ်ပေး။ ငါတို့ ဆရာမလေးကို အဲဒီပေါ်တင်ပြီး လိုးမလို့။”

ခင်မြနိုင်ကို နို့ကိုင်ဆုပ်နယ်ဆိတ်ဆွဲနေရာမှ ရန်ပိုင်ထက်က ဖြိုးငယ်ငယ်ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

ဖြိုးငယ်ငယ်ကလည်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ဆင်းပေးလိုက်သည်။ ရန်ပိုင်ထက်တို့ကို ကျောပေးကာ ထာဘီကို ရင်လျားကောက်ဝတ်လိုက်သည်။ စိုင်းမောင်ပေါင်ကြားကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လီးကမတောင်နိုင်သေးပါ။

“သွား ကွပ်ပျစ်ပေါ်တက်ပေတော့”

ရန်ပိုင်ထက်က ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ခင်မြနိုင်ရင်လျားထားသော ထာဘီကို ဆတ်ကနဲဆွဲဖြုတ်ချွန်ချပစ်လိုက်သည်။

ထာဘီချွတ်သည် လက်ကလည်းမြန်လှသည်။ ခင်မြနိုင် ဘာမှမတတ်နိုင်မိမှာပင် ထာဘီကွင်းလုံးပုံကျသွားသည်။ ခင်မြနိုင်တစ်ယောက် ကိုယ်လုံးတီးဖြစ်သွားလေပြီ။
သည်လိုအခြေအနေရောက်မှ သူတို့ခိုင်းတာ လုပ်ရုံမှအပ တခြားမရှိတော့ပြီမို့ ခင်မြနိုင်သည် ကွပ်ပျစ်ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားရလေတော့သည်။

“တောက် ဖင်ကြီးက အိနေတာပဲ”

မင်းခေါင်စိုးက မချင့်မရဲပြောကာ ခင်မြနိုင်၏ တင်ပါးဆုံကြီးကို လက်ဝါးနှင့် ဖြန်းကနဲပုတ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ တရုပ်ပုတ်။ သိပ်ကဲမနေနဲ့။ အဝတ်တွေ ချွတ်လေကွာ။ လုပ်ငန်း စရအောင်”

ရန်ပိုင်ထက်က ပြောလိုက်သည်။ သူ့အဝတ်အစားများကိုလည်း ချွတ်၍နေသည်။

ခင်မြနိုင်လည်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်တက်ကာ ပက်လက်အိပ်လိုက်သည်။

အဝတ်အစားများချွတ်ပြီးဖြစ်ကြသော ရန်ပိုင်ထက်နှင့် မင်းခေါင်စိုးတို့ နှစ်ယောက်လည်း

ခင်မြနိုင်ရှိရာသို့ လျှောက်လှမ်း၍ သွားကြသည်။
သည်ကောင်လေးနှစ်ယောက်၏ အသွင်အပြင်က တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ဆန့်ကျင်ဘက်။
မင်းခေါင်စိုးက တရုတ်ကပြား။ ပုပုညက်ညက်၊ အသားဖြူဖြူ၊ လီးဖြူဖြူ။ လီးက
သိပ်တော့မကြီးလှ အရှည် ခုနစ်လက်မသာသာလောက်ရှိ။ လုံးပတ်ငါးမူးလုံးလောက်။
ရန်ပိုင်ထက်ကတော့ ကုလားကပြား အသားမည်းမည်း အမွှေးထူထူ။ အရပ်မြင့်ပြီး
ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်ကြီး ခိုင်တောင့်တင်းသည်။ အသားမည်းသလို လီးကလည်း
နက်ပြောင်နေသည်။ ကြီးလည်းကြီး အလုံးကလည်းတုတ်။
အပြည့်အဝမတ်တောင်ခြင်းမရှိသေးသည်။ အခြေအနေမှာပင် မြင်ရသူ ခင်မြနိုင်ကို ရင်ဖိုအောင်
ပြုနိုင်စွမ်းရှိသည်။ အရွယ်အစား။
ခင်မြနိုင်မှာ ရန်ပိုင်ထက် ပေါင်ခွကြားမှ လီးကို စူးစိုက်၍ပင်ကြည့်နေမိသည်။
မတောင်သေးသော်လည်း အားအင်ပြည့်ဝသောလီးကြီး ဖြစ်ကြောင်း ခင်မြနိုင်သိသည်။
မတ်မတ်ကြီး တောင်လာချိန်တွင် အနည်းဆုံး ရှစ်လက်မလောက်ရှည်မည်ဟု
ခင်မြနိုင်ခန့်မှန်းကြည့်မိသည်။ ခင်မြနိုင်သည် ဤမျှ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော လီးကြီးမျိုး
မမြင်ဖူးသေးပါ။ သူမ အလိုခံရဖူးသော လီးများသည် သည်လောက်မကြီးပေ။ သည်လီးတန်
မည်းမည်းတုတ်တုတ် ထွားထွားရှည်ရှည်ကြီးနှင့် အလိုခံရတော့မည် အရေးကို တွေးကာ
ကျောစိမ်း၍ပင်သွားမိသည်။ အဖုတ်လည်း ဖိုဖောင်းလာပြီ။ နို့သီးများတော့ တောင်တတ်လာပြီ။
“ဖိုးစိုးရေ။ ဆရာမလေးကို အလိုခံချင်စိတ်တွေ ကြွရွလာအောင် အရင်ဆုံးနှုန်းနှပ်ပေးဖို့
လိုမယ်ကွ။ ဒီတော့ သူ့စောက်ဖုတ်ကို ရက်ပေးလိုက်ပါလား။”
ရန်ပိုင်ထက်က မင်းခေါင်စိုးကို ပြောလိုက်သည်။
ဤစကားသည် ကြားရသူအားလုံးကို စိတ်လှုပ်ရှားသွားစေသည်။ ရင်ခုန်သံမြန်လာစေသည်။
“ဖြစ်တယ်။ ရက်ပေးမယ်”
မင်းခေါင်စိုးက ဤသို့ ပြောပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ်တက်လာသည်။
“ဆရာမလေး ပေါင်ကားပေးလိုက်လေ”
ရန်ပိုင်ထက်က ခင်မြနိုင်ကို အမိန့်ပေးလိုက်သေးသည်။
ခင်မြနိုင်လည်း ရန်ပိုင်ထက်၏ အမိန့်အတိုင်း ပေါင်တန်ကြီးများကို ကားပေးလိုက်ရသည်။
“ဟ... နေအုံး။ သူ့စောက်ဖုတ်ကို စောစောကပဲ စိုင်းမောင်ကလိုထားတာကွ။ ဒီတော့
ရေဆေးခိုင်းအုံး၊ ဒါမှ ရက်လို့ကောင်းမှာ”
အဖုတ်ရက်ပေးတော့မည် မင်းခေါင်စိုးက တစ်စုံတစ်ရာတွေးမိကာ ပြောသည်။
ကားဂိုဒေါင်အနောက်ဘက်နားတွင် ရေစည်ပိုင်းတစ်ခု ရှိနေရာ ခင်မြနိုင်မှာ ထိုရေစည်ပိုင်းသို့
သွားကာစောက်ဖုတ်တွင်ပေကျနေသည်များကို စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောရသည်။ ဖိုသို့
ဆေးကြောပြီးမှ ကွပ်ပျစ်ပေါ်ပြန်တတ်ကာ ပက်လက်လှဲအိပ်လျက်
စောက်ဖုတ်အရက်ခံရရန်အတွက် ပေါင်တန်ကြီး နှစ်ခုကားပေးလိုက်သည်။
သည်တော့မှ မင်းခေါင်စိုးက ကားထားသောပေါင်တန်ကြီးနှစ်ခုကြားသို့ ဝမ်းလျားထိုးကာ
ဝင်၍လာသည်။
ခင်မြနိုင်လည်း ရင်တစ်ဖိုဖိုဖြစ်နေတော့သည်။

အပိုင်း ၂၇
ရန်ပိုင်ထက်နှင့် မင်းခေါင်စိုးက အနိုင်အထက် အတင်းအကြပ် ပြုမှုနေကြသည်ဖြစ်သော်လည်း

ခင်မြနိုင်သည် စိုးစိမ့်ပင် ငြင်းဆန်ခြင်းမပြုမိ။ အပိုင်ကွက် ကိုင်ခံထားရတာလည်းပါသည်။ သူမကိုယ်တိုင် သွေးသားဆန္ဒကို မထိန်းနိုင်တော့တာလည်းပါသည်။ မင်းခေါင်စိုးသည် စောက်ဖုတ်ကို ချက်ချင်းကုန်းမလျှက်ပေးပါ။ မိန်းမသားဖြစ်သူ စိတ်ထဲ မရိုးမရွလှုပ်ရှားလာရလေအောင် အဆင့်ဆင့် ဖန်တီးပြုလုပ်သည်။ ပထမဆုံး ပေါင်တန်များကို လျှောတိုက်ပွတ်သပ်သည်။ နို့အုံကြီးများကိုလှမ်းဆုပ်နယ်သည်။ နို့သီးခေါင်းကလေးများကို ဖျစ်ညှစ်ပေးသည်။ ခင်မြနိုင်ရင် တဖိုဖိုအသည်းတအေးအေးဖြစ် ဖြစ်လာသည်။ ပါးစပ် မဟာဟပွင့်ကာ မောဟိုက်သံလေးများ ထွက်လာ၏။ မင်းခေါင်စိုးက ဆရာမတင်ပါးဆုံကြီးများကို ပွတ်သည်။ ဆုပ်နယ်သည်။ မင်းခေါင်စိုး၏ပါးစပ်မှာ စောက်ဖုတ်နှင့် ခြောက်လက်မခန့် အကွာတွင် ရှိနေသည်။ အဖုတ်ကို ရက်ပေးနိုင်ရန် ရှု့သို့ကုန်း၍တိုးလာရမည်။

သို့သော် မင်းခေါင်စိုးက သူ့ပါးစပ်ကိုရှေ့မတိုး။ ခင်မြနိုင် စောက်ဖုတ်ကိုသာ သူ့ပါးစပ်နှင့် မိမိအလောတော်နေရာသို့ ရောက်လာအောင် ခင်မြနိုင်၏ တင်ပါးဆုံကြီးကို ဆွဲယူသည်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲယူခြင်းမဟုတ်။ မသမသာလေးဆွဲယူခြင်းဖြစ်သည်။ ခင်မြနိုင်ကိုယ်တိုင်က သူ့အဖုတ်ကို ပါးစပ်နားသို့ တိုးကပ်ရောက်ရှိအောင် တင်ပါးဆုံကြီး ရွှေ့ပေးလာအောင် လမ်းကြောင်းပေးသည်။ သဘောဖြစ်သည်။

ခင်မြနိုင် တောင့်မခံနိုင်ပါ။ တက်ကြွလာသော ရမက်ဇောကြောင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံးကိုလိုရာသုံးရလေအောင် ချာတိတ်နှစ်ကောင်လက် 'ဝ' ကွက်ာ အပ်နှံလိုက်ရလေပြီ။

ခင်မြနိုင်သည် တင်ပါးဆုံကြီးကို အောက်သို့ မသိမသာနှင့် တိုး၍တိုး၍ ရွှေ့ပေးသည်။ လိုချင်သော အနေအထားသို့ ရောက်လာသောအခါမှ မင်းခေါင်စိုးက ခင်မြနိုင်၏ စောက်စေ့လေး ငေါက်တောက်ပေါ်လာသည်အထိ ပယ်ပယ်နယ်နယ်ဆွဲဖဲ့ လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရန်ပိုင်ထက်သည် ခင်မြနိုင်တို့ ဘေးနားတွင် ခူးထောက်ထိုင်နေသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဘာမှမလုပ်။ မင်းခေါင်စိုးလုပ်နေမှုနှင့် ခင်မြနိုင်တလူးလူးတလွန်လွန် ဖြစ်နေမှု တို့ကိုသာ ကျကျနနအရသာခံပြီးကြည့်နေသည်။

မင်းခေါင်စိုးက ခင်မြနိုင်၏ စောက်ဖုတ်ကို ပျပ်ကနဲ မြည်အောင် ကုန်းလျက်ပေးလိုက်သည်။ ခင်မြနိုင်တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားသည်။ ကြံသီး ဖျန်းဖျန်းထသည်။ ထိုနောက် ဖင်ဆုံကြီးလည်း အပေါ်သို့ မြောက်ကြွလာသည်။

“အား ပါးပါး... ရှိုးအား... ဟား”
ခင်မြနိုင်အံကြိတ်ကာ ညည်းလိုက်မိသည်။

x x

တကယ်ကို ခိုက်တာပါပဲရှင်။ မင်းခေါင်စိုးက ကျွန်မအဖုတ်ကို ကုန်းရက်ပေးလိုက်တာ သိပ်ကို ခံလို ကောင်းလှပါတယ်။ ကျွန်မ မရှက်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဘယ်နှယ်တစ်ကိုယ်လုံး သိမ်သိမ်ခါသွား လောက်အောင်ကိုဖြစ်သွားရတာ။ ကျွန်မလေ ခေါင်းကို ထောင်ပြီးတော့တောင့် လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသေးတယ်။ အဖုတ်ကိုရက်နေတာကိုတော့ အသေအချာ မမြင်ရပါဘူး။ ကောင်လေးရဲ့ ခေါင်းတလှုပ်လှုပ်ဖြစ်နေတာကိုသာ မြင်ရတယ်။ တပျပ်ပျပ် အသံလေးတွေတော့ ကြားနေရပါရဲ့။ ကျွန်မစိတ်တွေ အရမ်းကို လှုပ်ရှားနေပါပြီ။ အခုကျွန်မကို အဖုတ်ကုန်းရက်နေတဲ့

ရောက်လာသည်။

ထို့နောက် ခင်မြနိုင်၏ စအိုကို လှမ်းရက်ပေးသည်။

“အား။ ဟင့်အင်း အီး”

ခင်မြနိုင်ပါးစပ်မှ ညည်းသံရှည်ကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဖင်ကြီးကိုလည်း ကော့၍ကြွတင်ပေးသည်။ ခင်မြနိုင်သည် စအိုနှင့် ပတ်သတ်၍ ဘာအတွေ့အကြုံမှ မရှိသေးသော ‘ဖင်အပျိုစင်’ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ အဖုတ်ကိုတော့ အလိုးခံဖူးပြီးသားပါ။

ဖင်လိုးတာ မခံဘူးသလို ဖင်ကို ကလိပေးတာ ဖင်ကို ရက်ပေးတာမျိုးလည်း မခံဖူးသေးပါ။

ယခု သူမ၏ အပျိုစင်ဖင်ပေါက်ကလေးသည် မင်းခေါင်စိုးက လျှာဖျားနှင့် ထိုးကလိရက်ပေးတာ ခံနေလေပြီ။ ဖင်ဝတွင် ယားကျိကျိ စိုစွတ်စွတ်နှင့် အတော်ကို ခံလိုကောင်းသည်။

ကာမဆိပ်တက်နေပြီး ဖြစ်သော ခင်မြနိုင်သည် ဖင်ရက်ခံရတာကိုလည်း ရှက်ရွံ့စရာဟူ၍ မမြင်တော့။ တဟင်းဟင်း ရေရွတ်မြည်တမ်းရင်း မိုန်း၍ ခံနေလေသည်။

ရန်ပိုင်ထက်က ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်ဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ကာ ကျေနပ်စွာ ခေါင်းတစ်ချက် ညိမ်လိုက်သည်။ သည်ဆရာမလေးကို တဏှာစောတွေ ကြွရွလာနေအောင်လုပ်ပေးနိုင်ပြီ။

အရှက်အကြောက်များကို ခဝါချပစ်လိုက်နိုင်ခဲ့ပြီ။ သည်ဆရာမလေးကို ပုံစံမျိုးစုံနည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် လိမ်နေအောင်ကို လိုးပစ်ဆော်ပစ်လိုက်မည်ဟု ရန်ပိုင်ထက်စိတ်ထဲမှ ကြိတ်ကာကြိမ်းဝါးလိုက်သည်။

မင်းခေါင်စိုးကို ဈေးဦးဖောက် ခိုင်းရမည်။ သည်တရုတ်က သိပ်ကြာကြာလည်း လုပ်နိုင်တာ မဟုတ်။ တစ်ချီကောင်းလုပ်ပြီး ဖလက်ပြသွားတာ။ နောက်ပိုင်းကျမှ

မိမိကဆရာမလေးခင်မြနိုင်ကို ပက်လက်တစ်မျိုး ကုန်းခိုင်းပြီးတစ်သွယ်၊ တစ်စောင်းတွေးလျက်တစ်နည်း၊ အနေအထားပုံစံတွေ တစ်မျိုးတစ်မျိုးပြောင်းကာ လိုးမည်။

စောက်ဖုတ်ကိုသာမက ဖင်လည်းဆော်မည်။ လီးစုပ်ခိုင်းပြီး ပါးစပ်ကိုလည်း လိုးမည်။ နို့ကြားထဲ ပေါင်ကြားထဲ၊ ဖင်သားနှစ်ခုအကြား လီးထိုးညှပ်ကာ နေရာစုံအောင်လိုးမည်။

လရည်များသောက်မြူချခိုင်းမည်။ ရွေးဥတွေရက်ပေးခိုင်းမည် စသည်ဖြင့် ခင်မြနိုင်ကို အသုံးချမည်။ နည်းစခန်းများကို စဉ်းစားကာ ပီတိဖြစ်နေသည်။ ကာမစိတ်များနိုးကြွကာ

လီးကြီးမတ်တောင်လာသည်။

ထိုအချိန်တွင် စိုင်းမောင်မှာလည်း လီးတောင်လာနေပြီ ဖြစ်သည်။ ဖြိုးငယ်ငယ်ကို လိုးပစ်မည်ဟုဆိုလျှင် လိုး၍ရပြီ။ သို့သော် ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် မင်းခေါင်စိုးနှင့် ခင်မြနိုင်တို့

ရှိနေရာ စိုင်းမောင်အဖို့ ဖြိုးငယ်ငယ်ကို တင်လိုးစရာ နေရာမရှိ ဖြစ်နေသည်။ မင်းခေါင်စိုးပြီး၍ နေရာအားမှပင် လိုးရတော့မည်။ မင်းခေါင်စိုး ခပ်မြန်မြန်ကိစ္စပြီးပါစေဟုသာ

စိုင်းမောင်ဆုတောင်းနေသည်။

စိုင်းမောင်သည် သူလိုးရတော့မည် ဖြိုးငယ်ငယ်ကို လှမ်း၍ ကြည့်သည်။ ဖြိုးငယ်ငယ်မှာ ထဘီရင်လျားထားသည်။ ရင်လျားက သေသေသပ်သပ်မဟုတ်။ ကပိုကရီလေး။ သည်တော့

မို့ထွားသည်။ ရင်သားစိုင်းများ အလှကမြင်သာတွေ့သာသည်။

စောက်ဖုတ်ကို ရက်ပေးနေသော မင်းခေါင်စိုးကလည်း မိမိလုပ်ရပ်ကြောင့် ခင်မြနိုင်ရမက်စောထန်သည်ထက် ထန်လာသည်ကို ကောင်းကောင်းသိသည်။

သည်လိုလုပ်ပေးနိုင်သည်အတွက် မိမိကိုယ်မိမိလည်း အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်နေသည်။ ထို့ပြင် လူကိုယ်တိုင်မှာလည်း ရမက်စောတွေ့ နိုးကြွလာနေရာ ကြာကြာ မစောင့်ချင်တော့။ ခင်မြနိုင်ကို တက်လိုးရန် ဆုံးဖြတ်ကာ ခင်မြနိုင်၏ ပေါင်ကြားမှ မျက်နှာ ခွာသွားသည်။

အဖုတ်နှင့် ဖင်ပေါက်တို့ ရက်ပေးတာကို မှိန်း၍ခံနေသော ခင်မြနိုင်မှာ ရက်ပေးနေမှုများ ရပ်တန့်သွားသောအခါ ဆန့်တင် ငဲ့ဖြူစလျက် မှေးထားသော မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။ ဤအခါ သူမ၏ကိုယ်ပေါ် တက်ခွနေရာယူလိုက်သည်။ မင်းခေါင်စိုးအား မြင်ရပြီး မိမိအား တက်လိုတော့မည်မှန်းသိကာ ပါးစပါမှ ကျေနပ်အားရစွာ မြည်တမ်းရင်း ပေါင်ကြီးများကို ကားနိုင်သမျှ ကားလျက် အလိုးခံဖို့ အသင့်နေပေးလိုက်သည်။ မင်းခေါင်စိုးသည် ခင်မြနိုင်ကိုယ်ပေါ် တက်ခွနေရာယူပြီးဖြစ်သော်လည်း စောက်ဖုတ်ထဲ လီးထိုးသွင်းကာ မလိုးသေးပါ။ လီးကို ညှာလက်ဖြင့်ကိုင်ကာ ဘယ်လက်ညှိုးနှင့် လက်မတို့ကိုသုံး၍ စောက်ဖုတ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး အဖုတ်ဝတွင် လီးနှင့် ထိကပ်ပွတ်ပေးသည်။ စောက်စေ့လေးကို ထိုးထိုးကလော်ပေးသည်။ ခင်မြနိုင် ဘယ်လိုမှ အောင့်အည်း မနေနိုင်တော့။

“အားဟားဟား လုပ်ပါတော့ င်းခေါင်စိုးရာ။ တို့ကို လိုးပါတော့။ ဟင်းဟင်း တို့ မနေနိုင်တော့ဘူး ခံချင်နေပြီ။ အရမ်းကို ခံချင်နေပြီ လိုးပါတော့။ တို့ အဖုတ်ထဲကို လီးကြီး ထိုးသွင်းလိုက်ပါတော့ ဟင်းဟင်းဟင်း”

အပိုင်း ၂၉

ခင်မြနိုင်မှာ မိမိကိုယ်မိမိပင် အံ့ဩသွားရသည်။ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်၍ သည်လိုညစ်ညမ်းပြီး အာသာငမ်းလှသည်။ စကားများကို မရှက်မကြောက်နှင့် ငမ်းငမ်းတက်ပြောချလိုက်မိသည် မသိ။ လိုးချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြထက်သန်နေသော မင်းခေါင်စိုးမှာလည်း ခင်မြနိုင်၏ ရမက်ပြင်းလှသည်။ စကားလုံးများကို ကြားရသောအခါ ဆက်ထိန်းချုပ် မနေနိုင်တော့။ လီးကို အဖုတ်ဝတွင် ကပ်ကာ ဖိချလိုက်ရာ ဒစ်ပြီလန်ကြီးက အဖုတ်ထဲ မြှုပ်ဝင်သွား၏။

“အား ကောင်းတယ်။ သွင်းစမ်းပါ။ လီးတစ်ဆုံး ဝင်အောင် ထိုးသွင်းစမ်းပါ။”

လီးဒစ်ကြီး တစ်ဝင်လာမှုကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးဖိန်းရှိန်းအောင် အရသာတွေ့သွားလေသူ ခင်မြနိုင်က အံ့ကြိတ်ကာ တိုက်တွန်းပြောဆိုလိုက်ပြန်သည်။ ခြေထောက်များကို ထောင်ပေးသည်။ ခါးအားကို သုံးကာ ဖင်ကြီးကို ကော့တင်ပေးသည်။ စောက်ဖုတ်ထဲ ဒစ်မြှုပ်ဝင်နေပြီမို့ လက်ဖြင့် ထိန်းကိုင်ရန်မလိုတော့သည်။ အတွက် မင်းခေါင်စိုးက သူ့လက်များကို ခင်မြနိုင်၏ နို့အုံကြီး နှစ်ခုအပေါ်သို့ နေရာပြောင်းလိုက်သည်။ နို့အုံကြီးနှစ်ခုကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲကိုင်ပြီး ခါးအားကို သုံးလျက် ဖင်ပြောင်ကြီးကို ဆတ်ကနဲလှုပ်ကာ ဖိချလိုက်ရာ လီချောင်းကြီးက စောက်ဖုတ်ထဲသို့ လျှာကနဲ မြှုပ်ဝင်သွားလေတော့သည်။

“အား ဟင့် ဝင်သွားပြီ အီး”

ခင်မြနိုင်က ကျေနပ်အားရစွာ ပြောသည်။ မင်းခေါင်စိုးသည် ဖင်ပြောင်ကြီး ကြွလိုက်နိမ်လိုက်ဖြင့် ဆောင့်လိုးပါလေတော့သည်။ လီးကစောက်ဖုတ်ထဲ တိုးဝင်ပြန်ထွက် အရှိန် ပြင်းပြင်းဖြင့် လှုပ်ရှားနေသည်။

သည်လို ဆောင့်လိုးတာမျိုးကို အလိုလားကြီး လိုလားကာ အတမ်းတကြီးတမ်းတနေလေသော ခင်မြိုင်သည် အောက်မှ ဖင်ကြီးကို မပြတ်ကော့တင်ပေးသည်။ ဖင်ဆုံက ကောင်းသည်။ အပြင် ကရာတေးဆရာမလေးပီပီ ပေါင်လုံးသန်သောကြောင့် ထိုသို့ပင့်ပေးလိုက်သည်။ အခါတိုင်း အပေါ်မှတက်ခွဆောင့်လိုးနေသည်။ မင်းခေါင်စိုး၏ ကိုယ်ပင်မြောက်ကြွတက်သွားသည်။

မင်းခေါင်စိုးကလည်း တအားကို ဆောင့်လှိုနေသည်။ ဆောင့်ချက်များက ပြင်းထန်လှသည်။ တဘွပ်ဘွပ် တဖတ်ဖတ် သံများမြည်နေသည်။ မင်းခေါင်စိုး၏ လီးက သိပ်မကြီး သိပ်မရှည်လှသည်။ အတွက် ခင်မြနိုင်မှာ သိပ်တော့ အားမရ။ ဒါပေမယ့် သူမအဖို့ လီးရွေးနေလို့ မဖြစ်။ အခြေအနေအရ လောလောဆယ် စောက်ဖုတ်ထဲ ရောက်နေသည်။ လီး၏ လှိုတောက်သံ ခံရမှာမို့ သူမဘက်က လုပ်ပေးနိုင်သမျှ အဖုတ်အတွင်းသားများကို ဖျစ်ညှစ်ညှပ်ယူခြင်းဖြင့် လီးနှင့် အဖုတ် ပွတ်တိုက်မှု ကောင်းအောင်လုပ်ပေးလျက် ပါးစပ်မှလည်း မင်းခေါင်စိုးအား တအားဆောင့်လှိုရန်မပြတ် ပြောဆို တွန်းအားပေးနေသည်။ လှိုနေသည်။ လီးကသာကြီးလျှင် ခင်မြနိုင်အဖို့ သည်ထက်ပို အရသာရှိပေမည်။ အလှိုခံနေသူ ခင်မြနိုင်က အရမ်းကော့တက်နေရာ လှိုနေသူ မင်းခေါင်စိုးလည်း မာန်ပြင်းပြင်းနှင့် တအားဆောင့်လှို ပစ်လိုက်ရာ သုတ်ထိန်းရန်ပင် စိတ်မကူးနိုင်တော့။ ခင်မြနိုင်မှာလည်း 'ပြီး' လုလုမို့ ပို၍ကော့ပျံ့လှုပ်ရှားလာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူမ၏စောက်ဖုတ်ကို ဆောင့်လှိုနေသော လီးသည် ဆတ်ကနဲဆတ်ကနဲ လှုပ်ခါသွားလျက် ပူနွေးသော သုတ်ရည်များ ပန်းထွက်လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရပေရာ။ ကောင်လေးပြီးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခင်မြနိုင်သိရသည်။

ခင်မြနိုင်သည် မကျေမနပ်နှင့် ရေရွတ်လိုက်မိသည်။ သူမသည်လည်း 'ပြီး' လုလုဖြစ်နေရာ နောက်ထက်ဆယ်ချက်ခန့် ဆောင့်လှိုတာ ခံရလျှင် သူမလည်း 'ပြီး' သွားပေတော့မည်။ ထို့ကြောင့် သုတ်လွတ်ပေးပြီး ဖြစ်သော်လည်း မင်းခေါင်စိုး ဆက်၍ ဆောင့်လှိုပေးနိုင်ရန် ဖင်ကိုအပြတ်ကော့ပင့်ပေးသည်။ ပါးစပ်မှလည်း 'ဆောင့်စမ်းပါ ဆောင့် ဆောင့်' ဟု ရေရွတ်နေသည်။

မင်းခေါင်စိုးမှာ အဖုတ်ရက်ကျမ်းသော်လည်း သုတ်ထိန်းမတော်ပေ။ ပြီးတော့ ကာမမှုတွင် အားကလည်း သိပ်ရှိသူမဟုတ်။ တစ်ချီတစ်မောင်းတအားကျိုးလှိုပြီးလျှင် ဖလက်ပြသွားတတ်သည်။ အတိုင်း အချို့သော လီးများလို သုတ်လွတ်ပြီးသော်လည်း မာတောင်နေခြင်းမျိုးမရှိ။ အရည်ပန်းထွက်သည်နှင့် လီးကပျေသွားသလို လူကလည်း အားကုန်သွားတတ်သည်။

ခင်မြနိုင်ဘယ်လိုပင် တိုက်တိုက်နားနား ကော့ပေးသည်ဖြစ်စေ မင်းခေါင်စိုးကတော့ ဆက်မဆောင့်နိုင်တော့ ခင်မြနိုင်၏ ကိုယ်ပေါ်မှ ဘေးသို့ လှိုမိဆင်းသွားလျက် ပက်လက်ကြီး လှန်ကာ ရေထဲမှ ဆယ်ယူလာသော ငါးတစ်ကောင်လို မောဟိုက်စွာ အသက်ပြင်းပြင်း ရှုနေလေသည်။

အပေါ်ကလှိုနေသည် မင်းခေါင်စိုး ဖယ်ဆင်းသွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ခင်မြနိုင်မှာမူ ဒူးထောင်ပေါင်ကားကာ ပက်လက်အလှိုခံလက်စ အနေအထားမပျက်သေးပါ။ သူမ၏စိတ်ကလည်း အထူးပင် ရမက်ထန်နေသည်။ 'ပြီး' လု 'ပြီး' ခင်တွင် အဖုတ်ထဲမှ လီးဖယ်ထုတ်သွားသည်။ အတွက် အလွန်လည်း မချင့်မရဲဖြစ်နေသည်။ ဆန့်တင်ငံကြီး ခံစားနေရသည်။ လှိုမယ်၊ လီးမရှိတော့သည်တိုင် အလှိုခံနေရသည်။ အသွင်မျိုးဖြင့် ဖင်ကြီးကို တသိမ်သိမ် ကော့ပင့်လှုပ်ပေးရင်း ပါးစပ်မှလည်း တဟင်းဟင်း မြည်တမ်းနေသည်။ အလိုမပြည့်သော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဒုက္ခကို ရေရေလည်လည်ပင် ခံစားနေရသည်။

အပိုင်း ၃၀
ထိုအချိန်မှာပင် ရန်ပိုင်ထက်က သူမအနားသို့ ရောက်လာသည်။

”ဘယ်လိုလဲ ဆရာမလေး။ ကျွန်တော် ဆက်ပြီး လိုးပေးရမလား”

ရန်ပိုင်ထက်က မပိုင်ပင် မေးလိုက်သည်။

ခင်မြနိုင်ထံမှ မည်သို့သော အဖြေကြားရမည်ကိုလည်း ငနဲသားက သိပြီးသားပါ။

“အမလေးနော်... အင်း... အင်း... လိုးပေးစမ်းပါ။ ခပ်မြန်မြန်သာ တက်လိုးစမ်းပါ”

ဆန့်တင်ငင်နဲ့ မနေနိုင်မထိုင်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသော ခင်မြနိုင်က အာသာငမ်းငမ်းပင် ပြန်ပြောသည်။

သူမ၏ စောက်ဖုတ်မှာ ရွစ်ရွစ်နှင့်ပင် လှုပ်ရှား၍နေပြီ။

လီးတစ်ချောင်းကို အရမ်းကို တမ်းတနေပြီ။ ဆန့်တင်ငင်ဖြစ်နေသော သွေးသားဆန္ဒများ ပြည့်ဝပြေငြိမ်းရေး အတွက် ဖိုခါတ်ကို သိပ်လိုလားနေကြပြီ။

အကယ်၍ လီးတစ်ချောင်းချောင်းဖြင့် တက်လိုးတာကိုသာ ဆက်၍မခံရလျှင် ခင်မြနိုင်သည် ကာမစိတ်များကြောင့် ရူးသွပ်၍ပင်သွားရပေလိမ့်မည်။ သည်လောက်ထိကို တဏှာထန်နေသည်။

စိုင်းမောင်မှာလည်း အတော်ပင် ခွကျ၍ နေသည်။ သူသည် မင်းခေါင်စိုး ကိစ္စပြီးသည်နှင့်

ဖြိုးငယ်ငယ်ကို ကွပ်ပျစ်ပေါ်တင်ကာ တက်လိုးမည်ဟု စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။ ယခု

မင်းခေါင်စိုးကိစ္စပြီးသွားသော်လည်း ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ လိုးခန်းက အဆုံးမသတ်သေး။

ရန်ပိုင်ထက်က တစ်ချိတစ်မောင်း လိုးခန်းဖွင့်ဦးမည်။ ရန်ပိုင်ထက်သည် ကာမရာဂ ကိစ္စများတွင် အတော်ကို ကျွမ်းကျင်သူ ဖျံကျသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း စိုင်းမောင်ကောင်းကောင်း

သိထားသည်။ ရန်ပိုင်ထက်က ခင်မြနိုင်ကို ဆက်၍လိုးမည် ဆိုပါက အချိန်အများကြီး ကြာမည်။ စိုင်းမောင် မစော်ငှဲနိုင်တော့။ သူသည် လီးကောင်းကောင်း မတောင်သေးမီကပင် ဖြိုးငယ်ငယ်ကို

လိုးချင်နေသူဖြစ်ရာ ယခု လီးတန်ကြီး အပြတ်တောင်မတ်နေပြီမို့ လိုးချင်စိတ်များကို ထိန်းချုပ်လို မရနိုင်တော့။

“တောက်... ခက်တာပဲ ဖြိုးငယ်ရာ။ အခု ရန်ပိုင်ထက်က ဆရာမကို ဆက်လိုးအုံးမှာ။ ငါနဲ့ နင် အတွက် ကွပ်ပျစ်က အားမှာမဟုတ်ဘူး”

စိုင်းမောင်က ဖြိုးငယ်ငယ်ကို ပြောလိုက်သည်။

ဖြိုးငယ်ငယ် မနေသာတော့။ သူမသည် ဤကိစ္စများတွင် စိုင်းမောင်ထက် အတွေ့အကြုံ

ရင့်နေသူမို့ လက်ရှိအခြေအနေတွင် ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ အလုပ်ဖြစ်မည်ကို သိသည်။

စိုင်းမောင်ကများ စတင်ပြောဆိုလေမည်လားဟု အသာစောင့်ကြည့်နေခဲ့ရာ၊ စိုင်းမောင်၏

အတီးအတနိုင်မှုကြောင့် မနေသာတော့ပဲ၊ မိန်းမတန်မဲ

ထုတ်ဖော်ပြောကြားလမ်းညွှန်ပေးရလေတော့သည်။

“ကွပ်ပျစ်မရှိလည်း မခက်ပါဘူးဟာ။ မြေကြီးပေါ်မှာ သည်အတိုင်း မတ်တပ်ရပ်ပြီး လုပ်ရင်လည်း ရတာပဲ”

သည်လိုပြောလိုက်ရာတွင် ကောင်မလေးက ရှက်သလိုလိုလည်း ဖြစ်သည်။ စိုင်းမောင်ကို

ဆရာလုပ်ကာ နည်းပေးလမ်းပြပြုနိုင်သည်။ အတွက် ကျေနပ်ကာ

ရမက်ထန်သယောင်ယောင်လည်း ဖြစ်သည်။

ဘယ်သို့ဆိုစေ၊ အလိုးခံချင်သည်။ စိတ်တွေက ပိုပြင်းပြလာသည်ကတော့ အမှန်။

“ဟိုဟို ဘယ်လို မတ်တပ်လုပ်ရတာလဲ။ ငါ ငါ မလက်တတ်ဘူး”

စိုင်းမောင်က တကယ်ကောင် မိန်းကလေးက အလိုးခံမည် ပုံစံပြောပြသော်လည်း သူက

ထိုပုံစံနှင့် မလုပ်တတ်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ ဖြိုးငယ်ငယ်မှာလည်း မတ်တပ်ရပ်လျှက် ပုံစံနှင့် ဘယ်လို

နေ၍ဘယ်သို့ဘယ်ပုံ လီးထိုးသွင်းကာ မည်သို့သော အမေအထားမျိုးဖြင့်

ပင့်တင်ဆောင်လှီးပေးရမည် စသည်တို့ကို အသေးစိတ်ပြောဆို ပြပေးဖို့လည်း
မတတ်သောကြောင့် အတော်လေးကို အခက်တွေ့နေသည်။
ထို အချိန်မှာပင် အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျတ်ဆိုသလို သူတို့ လူစုဘယ်လိုမှ မထင်ထားသည်။
အနှောက်အယှက်က ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။

x x x x x x x x x x x x x x x x x

“ဝုန်း”

စေ့ရုံသာစေ့ထားသော ကားဂိုဒေါင်တံခါး ပွင့်သွားသည်။

“ဟေ့ ဒီမှာ ဒါတွေက ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ”

အော်ဟစ်ပြောဆိုသံကြီး ကြားရသည်။

အော်သံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ကားဂိုဒေါင်ထဲသို့ ခြေသံပြင်းပြင်းနှင့်

လျှောက်လှမ်းဝင်လာသည်။

ထိုသူမှာ ကိုစောမင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

“ဟာ...”

“ဟင်...”

“အို...”

“အလို...”

“ဟောတော့...”

“အီး...”

ကားဂိုဒေါင်ထဲတွင် အဝတ်အစား အကျွတ်ကျွတ်နှင့် ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်နေကြလေသော လူစုမှာ
အလန့်တကြား အာမေဠိတ်သံ အမျိုးမျိုးဖြင့် ရေရွတ်လိုက်မိကြသည်။ ဟာလာ ဟင်းလင်း
ဖြစ်နေသော မိမိတို့၏ ကိုယ်များကို ကမန်းတန်း ဖုံးကြ ကာကြသည်။

အပိုင်း ၃၁

ပြာပြာသလဲ လုပ်ကြရသည်ဖြစ်ရာ ဘယ်မှာလျှင် လုံလုံခြုံခြုံရှိကြပါမည်နည်း။

ကာသည်ကြားထဲမှ ပေါ်နေသည်။ ဖုံးထားသည်ကြားမှ ပြုထွက်နေသည်။

ကြည့်မည်ဆိုပါက ကောင်းကောင်းကို မြင်နိုင်၏။ အထူးသဖြင့် ခင်မြနိုင်နှင့် ဖြိုးငယ်ငယ်တို့
ထံမျက်စိကစားသည်။

ပထမတော့ သည်လို အဖြစ်မျိုးအတွက် ကိုစောမင်း ဒေါသအထွက်ကြီးထွက်မိသည်။ သို့သော်
ခင်မြနိုင်နှင့် ဖြိုးငယ်ငယ်တို့၏ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်စွာ ကပိုကရီ ဖြစ်နေမှုကို မြင်ရသော အခါ
ကိုစောမင်း၏ ခေါင်းထဲတွင် အကြံကောင်းတစ်ခု ရလာသည်။

ဤအခါ သူ၏ ဒေါသစိတ်များ၊ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ပျောက်ကုန်သည်။

“ဘာအခုမှ ကြောက်မေကြတာလဲ။ ကဲ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ကြစမ်း။ တကထ
ကြည့်လို့မကောင်းအောင် ကိုဖြစ်နေလိုက်ကြတာ”

ကိုစောမင်းက အမိန့်ပေးသည်။ အသံက သိပ်မမာတော့။ ပါးစပ်ကသာ ကြည့်မကောင်းဘူး
ပြောနေသည်။ ကိုစောမင်း၏ မျက်လုံးများက ခင်မြနိုင်နှင့် ဖြိုးငယ်ငယ်တို့ထံ မှ မခွာနိုင်။
ထို အကြည့်များတွင် တဏှာ ရမက်တွေ အပြည့်ပါနေကြောင်း ခင်မြနိုင်နှင့် ဖြိုးငယ်ငယ်တို့
သိသည်။ ကမန်းကတမ်းပင် အဝတ်အစားများကို ကောက်ယူဝတ်ဆင်ကြသည်။ အရင်လို
အနေးဖြစ်ဆိုသလို၊ ချွတ်ထားသော အဝတ်အစားများထဲမှ မိမိတို့၏ အဝတ်အထည်များကို

ရုတ်တရက် ရှာ၍မရနိုင်ပဲ ဖြစ်နေကြသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ရသမျှကောက်ယူဝတ်ကြရာ၊ ခင်မြနိုင်နှင့် ဖြိုးငယ်ငယ်တို့ နှစ်ယောက်မှာ ဘရာစီယာနှင့် အတွင်းခံဘောင်းဘီများ မဝတ်နိုင်ကြတော့ပဲ ထဘီနှင့် အင်္ကျီများကိုသာ ကောက်ယူဝတ်လိုက်ကြရသည်။ ကောင်လေးများသည်လည်း ဘောင်းဘီရှည်များကောက်စွပ်ကြသူတွေသာများသည်။ စိုင်းမောင်တစ်ယောက်သာ အဝတ်အစား ပြည်ပြည်စုံစုံ ဝတ်နိုင်သည်။

“အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်နေခဲ့။ ကောင်လေးတွေ အပြင်ထွက်”

ကိုစောမင်းက ထပ်အမိန့်ပေးပြန်သည်။ စိုင်းမောင်နှင့် မင်းခေါင်စိုးတို့ နှစ်ယောက် ကားဂိုဒေါင်အပြင်ဘက်သို့ ကမန်းကတမ်းပင် အပြေးတစ်ပိုင်းထွက်သွားကြသည်။ ခင်မြနိုင်နှင့် ဖြိုးငယ်ငယ်တို့ နှစ်ယောက် မှာတော့ ခေါင်းလေးတွေ ငုံ့ထားလျှက်ကျန်နေခဲ့ကြရသည်။

သူတို့သည်မျှ မ 'အ' ကြပါ။ ကောင်လေးများကို အပြင်ထွက်စေကာ မိမိတို့မိန်းမသားနှစ်ယောက်ကို ချန်နေခဲ့ ခိုင်းသည်မှာ ကိုစောမင်းတွင် အကြိတ်တစ်ခုခုရှိမှန်း သူတို့ ရိပ်မိကြသည်။ ထိုအကြံသည် ဘယ်သို့သော အကြံမျိုးဖြစ်မည်ကိုလည်း ခန့်မှန်းနိုင်ကြပါသည်။

ရန်ပိုင်ထက်ကလည်း ကိုယ်တိုင်က ဖျံ ကျခဲ့သူမို့ ကိုစောမင်း၏ စိတ်ကူးကို မှန်းဆမိသည်။ မိမိအတွက် အကွက်ဖန်နိုင်မည် အချက်ကောင်းများကိုလည်း ရုတ်ချည်းပင်တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် မင်းခေါင်စိုးနှင့် စိုင်းမောင်တို့ နှစ်ယောက် ကြောက်အားလန့်အားနှင့် ပြေးထွက်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း ရန်ပိုင်ထက်ကတော့ ယောင်ပေပေ ဖြင့်အသာချန်နေခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ရန်ပိုင်ထက် မင်းက ဘာကြောင့် အပြင်ထွက်မသွားသေတာလဲ။ ထွက်သွားစမ်း မြန်မြန်”

ကိုစောမင်းက ရန်ပိုင်ထက်ကို စိမ်းစိမ်းကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“အဟဲ ဆရာ့ကို ပြောစရာ တစ်ခုရှိလို့ပါဗျ”

“ပြောစမ်း ဘာလဲ”

“ဆရာက ဒီဆော်နှစ်ပွေကို အပြန်အလှန် အပြန်အလှန် မဟုတ်လား”

“အေး ဟုတ်တယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို လိုးမလို့”

ရန်ပိုင်ထက်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးလာရာ ကိုစောမင်းကလည်း ပြောင်ပင်ပြန် အဖြေပေးလိုက်သည်။

သူ့တွင်ဘာ အကြံအစည်ရှိသည်ကို အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လည်း သိစေလိုသည် အတွက် ခပ်ရှင်းရှင်း ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကြိုတင်ရိပ်မိထားပြီး ဖြစ်သော်လည်း ကိုစောမင်း နှုတ်မှ ခပ်ရင့်ရင့် ပြောလိုက်သည်။ စကားများကို ကြားရလေသောအခါ ခင်မြနိုင်နှင့် ဖြိုးငယ်ငယ်တို့ နှစ်ယောက် ရင်တွေဘာတွေ တုန်ကာ မျက်နှာထူးအမ်းအမ်း ဖြစ်ကုန်သည်။

ခင်မြနိုင်နှင့် ဖြိုးငယ်ငယ်တို့သည် စောစောပိုင်းက အခြေအနေ ဖန်တီးမှု အမျိုးမျိုးတို့ကောကောင့် သွေးသားများ လှုပ်ရှားဆူဝေကာ ရမက်စောများ ထန်နေခဲ့သည်။ အတွက် အသိစိတ်များ ပျောက်ကာ အာသာငမ်းငမ်းဖြင့် ရဲတင်းခဲ့ကြသော်လည်း ကိုစောမင်းရောက်လာကာ အော်ဟစ်ဆူပူသည်။ အတွက် ထိန်လန်တုန်လှုပ်ကာ ကြောက်ရွံ့စိတ်များ ဝင်လာသောကြောင့် စောစောက ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သည်။ ရမက်စောတက်ကြွမှုများ လည်း ပပျောက်ကုန်သည်။

အစူးစိုက် အကြည်ခံရလေသောအခါ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ အလိုလိုပင် စိတ်မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်။ ထို့ပြင် သည်နေ့ညတွင်ကိုစောမင်းလိုတာ ခံရပြီး၊ ရန်ပိုင်ထက်ကို ဆက်၍ ကုန်းရဦးမည်ဆိုသော အသိကလည်း ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်နှင့် ဆယ်ကျော်သက်မလေး ဖြိုးငယ်ငယ်တို့ကို ကြောက်လန့်မှုနှင့် အတူရမက်စိတ် ပြင်းပြလာစေသည်။

ကိုစောမင်းလီး မည်မျှရှိမည်ကိုတော့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လုံး မတွေ့ဖူး၍ မသိကြသေး။ ရန်ပိုင်ထက်၏ လီးတန်ကြီး ရှစ်လက်မကျော်ရှည်ကာ ကျပ်လုံးထက်ပင်ပိုတုတ်လေသည်ကိုတော့ သူတို့ ကျကျနနမြင်ခဲ့တွေ့ခဲ့ရပြီးပြီ။ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးသည် ရန်ပိုင်ထက်၏ မည်းမည်းတုတ်တုတ်လီးတန်ကြီးကို မျက်စိထဲ မြင်ယောင်နေကြသည်။

ကရာတေး လေ့ကျင့်ရင်း လူချင်းပူးရကပ်ရသည့် အခါများတွင် ရန်ပိုင်ထက်နှင့် ကိုစောမင်းတို့၏ လက်ကမြင်းမှုကိုလည်း ခင်မြနိုင်တို့ ခံရသေးသည်။ ညဖက်ကျလျှင် မည်မျှလောက် ဖွက်ဖွက်ကြေအောင် အလိုးခံရမည် မသိ။ ယခု ကရာတေး လေ့ကျင့်ချိန်မှာပင် အခွင့်ကြိုတိုင်း နို့ဆွဲလိုက်၊ ဖင်ပွတ်လိုက်၊ ပေါင်ကိုင်လိုက် ပြုသမျှကို ရင်တဖိုဖို ရှက်သွေး တဖြန်းဖြန်းနှင့် ခံနေရသည်။

မင်းခေါင်စိုးကလည်း ခင်မြနိုင်နှင့် ဖြိုးငယ်ငယ်တို့ကို ခိုး၍ ခိုး၍ကြည့်နေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံလည်း မသိမသာ လက်ကမြင်းတတ်၏။ ရန်ပိုင်ထက်နှင့် ကိုစောမင်းတို့လောက်တော့ အတင့်မရဲ။ သူသည်ရန်ပိုင်ထက်က ကိုစောမင်းကို ‘စွန်ကြီ’ ရန်အခွင့်တောင်းထားသလို၊ မင်းခေါင်စိုးကလည်း ရန်ပိုင်ထက်ထံမှ ရှယ်ယာ တောင်းထားပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ ဒါကို မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ မသိ။

သနားစရာကောင်းသည်မှာ စိုင်းမောင်။ သူသည် ပထမဆုံးလိုးဖူးသော သူ၏ ကာမနည်းပြ ဆရာမကလေး ခင်မြနိုင်ကို အတော်ပင်စွဲလန်းတွယ်တာနေမိသည်။ သူ့ဆရာမကလေးကိုသာမက သူ့ရည်စားဖြိုးငယ်ငယ်ကိုပါ ကိုစောမင်းနှင့် ရန်ပိုင်ထက်တို့က ညကျလျှင် ပယ်ပယ်နယ်နယ် လိုးကြတော့မည် အဖြစ်ကိုတွေ့ကာ စိုင်းမောင် စိတ်မကောင်းဖြစ်၍ နေရသည်။ သူသည် မင်းခေါင်စိုးလို လူလည်ကျသူလည်း မဟုတ်ပေရာ၊ ရန်ပိုင်ထက် ထံမှ ရှယ်ယာတောင်းရကောင်းမှန်းလည်း မသိပါ။

နေ့ညပိုင်း ကရာတေးသင်တန်းက သုံးနာရီတွင် ပြီးသည်။ သင်တန်းပြီးသည်နှင့် ရန်ပိုင်ထက်က ညဖက် ‘လိုးပွဲ’ အတွက် ပြင်ဆင်မှုများကို ဦးဆောင်ကာ လုပ်လေတော့သည်။ ကရာတေးလေ့ကျင့်ရာတွင် အောက်ခံအဖြစ်သုံးသော ရာမတ်ထရတ်စ်ကြီးနှစ်ခုကို ကားဂိုဒေါင်ထဲသို့ ယူသွားသည်။ မင်းခေါင်စိုးနှင့် စိုင်းမောင်တို့က လုပ်အားပေးကာ ထမ်းပို့ပေးရသည်။ ဂိုဒေါင်ထဲရှိ ရေစည်ပိုင်းတွင် ရေအပြည့်ဖြည့်သည်။ လပ်စ် ဆပ်ပြာမွှေး အသစ်တစ်တုံးဝယ်ထားလိုက်သည်။ ထို့ပြင် မုတ်ဆိတ်ရိတ်ဓားနှင့် ကရိယာများလည်း ထားပေးသည်။ ရေခဲဘူးကြီး တစ်ခုရှာကာ ဟဲနီကင် ဘီယာတစ်ဒါဇင်ထည့်၍ ရေခဲစိမ်ထားသည်။ အာလူးကြော် မြေပဲ ဝက်သားလိပ် ကော်ပြန်ကြော် စသော စားသောက်ဖွယ်ရာများလည်း စီမံသည်။

နေ့ရှင်နယ် အမျိုးအစား စပီကာနှစ်ခုပါ စတီရီယို ကတ်ဆတ်ကြီး တစ်ခုလည်းရအောင် လိုက်ရှာကာ ပို့ပေးထားသေးသည်။ ဤသို့စီစဉ်ပြင်ဆင်မှုများလုပ်ပြီး နောက် ကိုစောမင်းကို ကားဂိုဒေါင် အခန်းအပ်သည်။

ညနေ ခြောက်နာရီတွင် အလိုးခံရမည် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကို သွားခေါ်လေတော့သည်။ တညနေလုံး စိတ်လှုပ်ရှားနေကြလေသော ခင်မြနိုင်နှင့် ဖြိုးငယ်ငယ်တို့မှာ ရန်ပိုင်ထက်က

ကောင်းကောင်း တင်ပြီး လိုးရမည်. နေရာလေ။ ဘယ်လိုကနေ ကြံကြံဖန်ဖန် အရရှာလာတယ်
မသိဘူး။ ခေါင်းအုံး အသေးစားလေး သုံးခုလောက်တောင် ရှိနေသေး။
ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်ကို ကျုပ်တက်လိုးချင်နေတာ ကြာပြီ။ သူ့ကို စိတ်နဲ့ ပြစ်မှားပြီး
လက်နဲ့ အာသာဖြေခဲ ရတာလည်း မနည်းတော့ဘူး။ ဖြိုးငယ်ငယ်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်မ
ဖြူဖြူတောင့်တောင့်ကြီးကိုလည်း ကျုပ်တွေ့တွေ့ချင်းကို သဘောကျနေခဲ့တာ။
ဟော ကျုပ်အတွက် ဒီညတော့ ကုသိုလ်အပြတ်ထူးပြီ။ ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်ရော
သင်တန်းသူကလေး ဖြိုးငယ်ငယ်ပါ အပြတ်ဆော်ရတော့မှာ။

ဆော်ရမည်. နေရာ အနေအထားကလည်း အတော်လေး သားသားနားနားရှိတာဆိုတော့
ကျုပ်အတွက် ဇိမ်ပဲပေါ့။

ကျုပ်လီးက အပြတ်တောင်နေပြီး အချိန်ကြာကြာ လိုးနိုင်ပါစေ လို့ပဲ ဆုတောင်းရတယ်။
ပြောရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်လီးကျုပ် အားမရလှဘူး။ ဒီကောင်က တစ်ခါတစ်လေကျရင်
အားသိပ်နည်းတာ။ တောင်ကို မတောင်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေတာမျိုးလည်း ကြုံဖူးတယ်။
ဟော။ လာကြပါပြီ။

ရန်ပိုင်ထက်က ကျုပ်အတွက် မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ကားဂိုဒေါင်ထဲ ခေါ်သွင်းလာခဲ့ပြီ။
အားပါးပါး လှမှလှဗျာ။ တောင့်မှတောင့်ဗျာ။ ရန်ပိုင်ထက်ကတော့ တကယ်ပါပဲ။
မိန်းမနှစ်ယောက်ကို ကျကျနနကို ပြင်ဆင်ခြယ်သ ဝတ်စားခိုင်းပြီးတော့ကို ခေါ်လာတာ။
ဆရာမလေးခင်မြနိုင်က ရှုပ်အကျီလက်ရှည်ကို တတောင်ဆစ်နားရောက်အောင်
ခေါက်တင်ထားတာကို အပေါ်ပိုင်းမှာ ဝတ်ထားတယ်။ အောက်ပိုင်းကျတော့
အီလက်စတစ်အညိုနုရောင် ပွင့်ရိုက် ထဘီ။ ရှုပ်အကျီရဲ့ အရှေ့ဘက် အောက်ခြေစကို
စုပြီးချည်ထားတယ်။ ထဘီအထက်ဆင်ရဲ့ အပေါ်ဖက် မကျတကျမှာ ချည်ထားတာမို့
ဝမ်းမိုက်သား ဝင်းဝင်းကလေး လက်တစ်လုံးသာသာလောက် မပေါ်တပေါ်လေး ဖြစ်နေတယ်။
ရှုပ်အကျီရဲ့ အပေါ်ဆုံး ကြယ်သီးနှစ်လုံးကိုလည်း ဖြုတ်ထားသေးတယ်။ ရင်ညွန့်လေးက
ဖွေးနေတာပဲ။ အတွင်းခံ ဘရာစီယာရဲ့ အထက်ပိုင်းကိုလည်း မမြင်တစ်ချက်
မြင်တစ်ချက်ဖြစ်နေတယ်။ ထဘီကို ခပ်တိုတိုဝတ်ထားတယ်။ ခပ်တင်းတင်းဝတ်ထားတယ်။
ခြေသလုံးသားဆိုတာ ဖွေးနေတာပဲ။ တင်ကြီးကလည်း တင်းရင်းလို့

အတွင်းခံဘောင်းဘီအနားရစ်ကိုတောင် ကောင်းကောင်းကြီး မြင်နိုင်တယ်။
ဖြိုးငယ်ငယ်ကတော့ ဂျိုင်းပြတ် စပို.ရှုပ်စွပ်ကျယ်ကြပ်ကြပ်လေးရယ်၊ ခူးဆစ်သာသာလောက်ရှိတဲ့
ဂျိုင်းဘောင်းဘီတိုကလေးရယ် ဝတ်ထားတယ်။ ချိုင်းပြတ် စပို.ရှုပ်က တကယ် တိုတိုကလေး။
ပုခုံးသား လုံးလုံးကလေးတွေ အထင်းသားပေါ်တယ်။ ကိုယ်နဲ့ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် ဝတ်ထားတာမို့
ဘရာစီယာနဲ့ ခပ်တင်းတင်း စည်းစားတဲ့ ရင်သားဆိုင်တွေရဲ့ အမို.အဝန်းကို မြင်သာတယ်။
ဘရာစီယာရဲ့ အနေအထားကိုတောင်မှတွေ့နိုင်သေးတယ်။

”ဟော ဒီမှာ ဆရာအတွက်။ ဆရာမနဲ့ ဖြိုးငယ်ကို ခေါ်လာခဲ့ပြီ။ ဆရာ့စိတ်ကြိုက်သာ
ဖြုတ်ပေတော့။ ဘာမှပူမနေနဲ့။ အပြင်ဖက်ကနေပြီး ကျွန်တော်တို့ စောင့်ထားပေးမယ်။”
ရန်ပိုင်ထက်က အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ကျုပ်လက်အပ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။
တော်တော်အလိုက်သိတဲ့ကောင်။

ခင်မြနိုင်နဲ့ ဖြိုးငယ်ငယ်တို့ကတော့ ခေါင်းလေးတွေ ငုံ့ပြီး ရပ်လျှက်သားကျန်နေခဲ့ကြတယ်။
သူတို့နှစ်ယောက် ရဲ့ ရှက်စနိုးနဲ့ ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြစ်နေကြတဲ့ အမူအရာကိုကြည့်ရင်း
ကျုပ်သဘောကျမိတယ် ။

“ရှေ့ကိုတိုးလာခဲ့ကြ”

ကျုပ်ကပြောလိုက်တယ်။

မိန်းမနှစ်ယောက်က ရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လှမ်းတတ်လာကြတယ်။

ကျုပ်ထိုင်နေတဲ့ မတ်ထရက်စ်နဲ့ ခြေလှမ်းငါးလှမ်းလောက်ကွာတဲ့ နေရာကို ရောက်တော့

ကျုပ်က အရပ်ခိုင်းလိုက်တယ် ။ မိန်းမနှစ်ယောက် ချက်ချင်း ရပ်သွားတယ်။

“အကျီကို ချွတ်လိုက်ပါ ဆရာမလေး”

ခင်မြနိုင်က အကျီကို ချွတ်နေရှာပါတယ်။ သူ့လက်ကလေးတွေ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေတာကို

ကျုပ်သတိပြုမိတယ် သူ့ကြောက်လန့်နေတာလား ရှက်ရွံ့နေတာလား။

အပိုင်း ၃၄

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်အပေါ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောဆိုစေခိုင်းနေနိုင်တာကို ကျုပ်ကျေနပ်မိတယ်။ ကျေနပ်စိတ်နဲ့ အတူ ရမက်ကလည်းထလာတယ်။ ကျုပ်လီးကြီးလည်း တောင်မတ်စပြုလာပြီ။

ရှုပ်အကျီလေး ချွတ်ပစ်လိုက်တဲ့ အခါ ဘရာစီယာသာ စည်းနှောင်ထားတဲ့ နို့အုံကြီးတွေ ပေါ်လာပါတော့တယ်။ ခင်မြနိုင်ဝတ်ထားတဲ့ ဘရာစီယာကလည်း အညိုနုရောင် ယိုးဒယားဘရာစီယာသေးသေးကလေး။ နို့အုံကြီးကို အုပ်မိရုံလောက်ပဲ။ ကြိုးသိုင်းကလေးတွေက ဘာရှိမှာလဲ။ လက်တစ်လုံးသာသာလောက်ပဲ ရှိတာ။ ဘရာစီယာက နို့အုံကြီးတွေကို လုံအောင် ဖုံးမိထားနိုင်တယ်ဆိုပေမယ့် သိုင်းကြိုးတွေက သေးတော့နို့အုံရဲ့ အလေးကိုတော့ နိုင်အောင် မထိန်းနိုင်ကြဘူး။ နို့အုံကြီး သိမ်သိမ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ တတုန်တုန်ဖြစ်နေတယ်။ ပြီးတော့ ဘရာစီယာ အသားကလည်း ပါးပါးပျော့ပျော့ကလေး။ နို့အုံသားအနေအထားကို အတိုင်းသားမြင်နိုင်တယ်။ ဟော့ ကြည့်နေရင်းက နို့သီးလေး ထောင်တက်လာသောကြောင့် ဘရာစီယာမှာ ဖုဖုစုစုကလေးဖြစ်လာတာမြင်ရတယ်။ ငနဲမလည်း စိတ်လှုပ်ရှားပြီး နို့သီးတွေ ဘာတွေကော့တောင်လာပြီကိုး။

“ထဘီကို ဆက်ချွတ်”

ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်ဟာ ကျုပ်ခိုင်းတဲ့ အတိုင်း ထဘီကို ဆက်ချွတ်လိုက်ရရှာပြန်တယ်။ ဒီလိုထဘီအချွတ်မှာ သူ့မျက်နှာရဲကနဲ ဖြစ်သွားတာကို ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်က မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်မိသေးတယ်။ ရှက်သွားတာပေါ့။ အင်း... ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် စူးစူးစိုက် ကြည့်နေတဲ့ မျက်စိအောက်မှာ ထဘီချွတ်ပြတာကို ။ ရှက်တာ မဆန်းပါဘူး။ အခုဆိုရင် ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်ဟာ မလုံတလုံ ဘရာစီယာလေးရယ်။ တိုနဲ့နဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီကလေးရယ်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ဘောင်းဘီခွကြားက စောက်ဖုတ်မို့မို့ဖောင်းတက်နေတာကိုလည်း မြင်နိုင်တယ်။ ပေါင်လုံးကြီးတွေဆိုတာကတော့ ဖြူဖွေးဖြောင့်စင်းနေတာပဲ။

ကျုပ်က မလုံတလုံ လေးဖြစ်နေတဲ့ ခင်မြနိုင်ကို အားရပါးရ ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ဖြိုးငယ်ငယ်ကို မျက်လုံးအကြည့်ပြောင်းတယ်။ ချာတိတ်မလေးဟာ ခေါင်းကြီးကို အတွင်းထဲထားတယ်။ လက်သီးဆုပ်တွေကို တင်းတင်းဆုပ်ထားတယ်။ သူ့ကိုယ်သူ အားတင်းနေတဲ့ပုံပဲ။ ဖြိုးငယ်ငယ်ကိုလည်း ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်လိုပဲ ဘရာစီယာ နဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီသာ ကျန်တဲ့ အထိအဝတ်တွေ ချွတ်ခိုင်းမလို့ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကူးတစ်မျိုး ရလို မချွတ်ခိုင်းတော့ဘူး။

“ဘာကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး ခေါင်းကြီးတွေ ငုံ့ထားကြရတာလဲ။
ခေါင်းတွေ မော့လိုက်စမ်း။”

အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ခေါင်းတွေ မော့လာကြတယ်။ ကျုပ်ကိုတော့ မကြည့်ကြဘူး။
နှစ်ယောက်လုံး မျက်လုံး အကြည့်လွှဲထားကြတယ်။ မျက်နှာတွေ ရဲနေကြတယ်။
မျက်လုံးတွေမှာလဲ မျက်ရည်တွေဝဲနေကြတယ်။

ပြီးတော့ အသက်ရှူသံ ပြင်းလာသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ နို့အုံတွေကနိမ်လိုက်မြင့်လိုက်။
ဘရာစီယာလေးသာရှိနေတဲ့ ခင်မြနိုင်ရဲ့ နို့အုံ နိမ်မြင်လှုပ်ရှားမှုက ပို ပီပြင်တာပေါ့။
ဒီ မိန်းမနှစ်ယောက်အနက် ဘယ်သူ့ကို စလိုးရင် ကောင်းမလဲလို့ ကျုပ်စဉ်းစားရွေးချယ်
နေမိတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်လုံး အပျိုစင် မဟုတ်ကြတော့တာကိုတော့ ကျုပ်သိပါတယ်။
သူတို့နှစ်ယောက်လုံး လိုးခံနေကြတာကို ကျုပ်ပက်ပင်းတိုးပြီး မိခဲတာ မဟုတ်လား။ သူတို့ရဲ့
စောက်ဖုတ်တွေက ဒီပြင်ငတိတွေရဲ့ လီးတွေ တိုးဝင်ကြပြီးသားတွေ ဖြစ်နေပြီ။ အဲဒါကြောင့်
သူတို့ အဖို့ မတွေ့မကြုံဖူးသေးတဲ့ ကာမ အရသာ ခံစားပုံနည်းလမ်းတွေနဲ့ အသုံးချကြည့်ဖို့
ကျုပ်ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

“ကဲ... ဒီနှစ်ယောက်ထဲမှာ ဘယ်သူက လီးစုပ်ပေးဖူးသလဲ။”

ကျုပ်က ဒီလိုပဲ မေးလိုက်ရော ခင်မြနိုင်နဲ့ ဖြိုးငယ်ငယ်တို့နှစ်ယောက် မျက်လုံးပြူးပြီး
အလန့်တကြားဖြစ်သွားသည်။ ဒီလောက်ဆို သိပါပြီ သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး
အလိုးခံဖူးပြီဖြစ်ပေမယ်။ လီးမစုပ်ဖူးကြသေးဆိုတာ။ သူတို့ရဲ့ ပါးစပ်တွေက ဘယ်လီးကိုမှ ငုံ့ဖူး
စုပ်ဖူးကြသေးဘူးမှာ မဟုတ်ဘူး ကျုပ်လီးဟာ သူတို့အဖို့ ပထမဆုံး စုပ်ရတဲ့ လီးဖြစ်ရမှာပေါ့။
“ပြောလေ။ ဘယ်သူလီးစုပ်တတ်သလဲ”

ကျုပ်က ထပ်မေးလိုက်တယ်။ တမင်ကိုပဲ ခပ်မာမာထန်ထန်လုပ်ထားလိုက်တာ။
အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဆတ်ကနဲ တုန်သွားကြတာကိုကြည့်ပြီးကျုပ် အတော်ကျေနပ်သွားတယ်။
“ဟင့်အင့် ဟင့်အင်း ”

နှစ်ယောက်သား ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ ပြိုင်တူ ဖြေကြတယ်။

“အေး မစုတ်ဖူးသေးရင် လီးကိုဒီညတော့ စုပ်ဖူးသွားရမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“မလုပ်ပါနဲ့ ဆရာရယ်။ အဲဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ရှင်”

ခင်မြနိုင် ပြာပြာသလဲ တောင်းပန်ရှာတယ်။

“သမီးကိုလဲ အဲဒါမလုပ်ခိုင်းပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ် သနားပါရှင်”

ဖြိုးငယ်ငယ်ကလည်း အသနားခံသည်။

ဒီလို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်အသနားခံ တောင်းပန်နေကြတာကိုက ကျုပ်ကိုတစ်မျိုး
အရသာတွေ့စေတယ်။ သူတို့ဘယ်လောက်ပဲ တောင်းပန်တောင်းပန်။ ကျုပ်က အတင်းအကြပ်
စုပ်ခိုင်းရင် လီးစုပ်ကြရမှာပဲ။ အဲဒါတော့ အသေအချာပေါ့။

“ကဲ ဘာမှ စကားများ မနေကြနဲ့ လာ ဒီပေါ်တက်ကြ”

ကျုပ်က ခပ်ထန်ထန်ပြောလိုက်တော့ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ဟာ
တစ်ယောက်လက်တစ်ယောက်ကိုင်ပြီး ရွံ့တွန့်တွန့် ကြောက်ဆုတ်ဆုတ်နဲ့ပဲ ကျုပ်ရှိနေတဲ့
မွေ့ရာပေါ် တက်လာကြတယ်။

အပိုင်း ၃၅

ကျုပ်က အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို ကုပ်ရဲ့ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်စီမှာ နေရာယူခိုင်းလိုက်တယ်။

ခင်မြနိုင်ကို ညာဖက်မှာ။

ဖြိုးငယ်ငယ်ကို ဘယ်ဖက်မှာ။

အင်း၊ ဆော်နှစ်ပွေ့နဲ့ ကျုပ်အဖို့ အပြတ်ကြည်နေပြီပေါ့။

ဒီဆော်နှစ်ပွေ့ကို လည်းကျုပ်စိတ်ကြိုက်၊ သဘောကျသလို လုပ်နိုင်တဲ့ အနေအထားမှာ ရှိနေတယ်။ သူတို့သဘောတူ ကြည်ဖြူတာ ဖြစ်စေ၊ မလိုလားငြူစူတာဖြစ်စေ ကျုပ် လိုချင်တာကို သူတို့လုပ်ပေးရမှာပဲ။ ကျုပ်က ကုန်းဆို ကုန်းရမယ်။ ကားဆိုကားရမယ်။ လီးစုပ်ဆို စုပ်ရမယ်။ ငွေးရက်ဆို ရက်ရမယ်။ အိုး ကျုပ်ခိုင်းတာမှန်သမျှ သူတို့လုပ်ပေးကြရမှာပဲ။ ကျုပ်လိုချင်သလို သူတို့ အလိုးခံကြရမှာပဲ။

အစတုန်းကတော့ တစ်ယောက်ချင်းစီ အလှည့်ကျ လိုးမလို့ စိတ်ကူးထားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်လုံးက လှလှပပ တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ တပွေ့တပိုက်၊ တစ်လုံးတစ်ခဲကြီးတွေ ဆိုတော့၊ ဘယ်သူ့ကို အရင်ရွေးရမယ်ဆိုတာ ဆုံးဖြတ်ရခက်နေတာကြောင့် နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူအသုံးချဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်ညာမှာ နေရာယူခိုင်းလိုက်တာ။

အဲဒီနောက်တော့ ကျုပ်က လုပ်ငန်းစတော့တာပါပဲ။

ကျုပ်လုပ်ငန်းစဉ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်းပေါ့။ ဖက်ရမ်းကိုင်တွယ်နမ်းစုပ်ကာ အစပျိုးတယ်။

တစ်မူထူးခြားတာကတော့ ဆော်နှစ်ပွေ့ကို တစ်ချိန်တည်း

တစ်ပြိုင်တည်းကိုင်တွယ်ပွတ်ရတာပါပဲ။

ခင်မြနိုင်ကိုရော ဖြိုးငယ်ငယ်ကိုပါ ဘယ်ညာ

လက်နှစ်ဖက်နဲ့ သိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ နှုတ်ခမ်းတွေကို စုပ်တယ်။ အတတ်နိုင်ဆုံး ပါးနှစ်ဖက်ကို တစ်ပြိုင်တည်း နမ်းလို့ရအောင် နှုတ်ခမ်းနှစ်ခုကို ပြိုင်တူ စုပ်ယူလို့ရအောင် လုပ်တယ်။ အင်း အောင်မြင်တဲ့ အခါလည်း ရှိသလို တစ်ခုချင်းစီ နမ်းမိစုပ်မိတာလဲ ရှိတာပေါ့။

လက်နှစ်ဖက်ကတော့ ကောင်းကောင်းကြီး အလုပ်ဖြစ်ပါတယ်။

ညာလက်နဲ့ ခင်မြနိုင်ရဲ့ နို့တွေကို ဆုပ်နယ်တဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်လက်က ဖြိုးငယ်ငယ်ရဲ့ ရင်သားစိုင့်တွေကို အုပ်ကိုင်တယ်။ ညာလက်က ခင်မြနိုင် ဖင်ကြီးကို ဖျစ်ညှစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဘယ်လက်က ဖြိုးငယ်ငယ်ရဲ့ တင်ပါးဆုံကြီးကို အားရပါးရ ကိုင်တယ်။

ဒီအမျိုးသမီးနှစ်ယောက်လုံးဟာ ရင်ကြီးကြီး တင်ကားကားနဲ့ ဆိုက်ကြီးတွေချည်းပဲ

အလုံးအရွယ်က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်မကွာလှဘူး။ သူမသာ ကိုယ်မသာ ထွားထွားအယ်အယ် တင်းတင်းရင်းရင်းကြီးတွေချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့် သေသေချာချာ ကိုင်တွယ်နှိုင်းယှဉ်ကြည့်တဲ့ အခါကျတော့မှ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ရဲ့ အထိအတွေ့အရသာချင်း မတူတာကို ကျုပ်သိရတော့တယ်။

တင်းရင်းတာချင်း အတူတူ ဖြိုးငယ်ငယ်ရဲ့ နို့အုံတွေက ပိုပြီး ကျစ်တယ်။

ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ပွတ်သပ်ရတာ ပိုပြီး စီးစီးပိုင်ပိုင်ရှိတယ်။

မို့ဝန်းတာချင်းအတူတူ၊ ခင်မြနိုင်ရဲ့ နို့အုံတွေက ပိုပြီး အိစက်တယ်။

လေမပြည့်တပြည့်ထိုးထားတဲ့ ဘောလုံးကို ဖဲသားအုပ်ထားပြီး ကိုင်ရသလိုပဲ။

ပေါင်တန်တွေကျတော့ သိပ်မကွာလှဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်စိတ်ထဲမှာတော့ ဖြိုးငယ်ငယ်ရဲ့

ပေါင်ကြီးတွေ ကိုင်ရတာ ပိုကောင်းသလိုပဲ။

ဒီလို ကိုင်တွယ် ပွတ်သပ်နေရင်းက အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အဝတ်အစားတွေကိုလည်း ကျုပ်က

ချွတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ခင်မြနိုင်ကတော့ ဘာမှ ထွေထွေထူးထူး ချွတ်ပစ်စရာမှ မရှိတာ။

ဘရာစီယာနဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီတိုနဲ့နဲ့ကလေးပဲ ရှိနေတာ။ ကျုပ်က ခင်မြနိုင်ရဲ့ ဘရာစီယာကို ဆွဲချွတ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ နို့အုံကြီး နှစ်လုံးအဖုံးအကာမရှိ၊ အတွင်းသား အရှင်းသား ပေါ်လာပြီလေ။

အတွင်းခံ ဘောင်းဘီ တိုကလေးကိုတော့ မချွတ်သေးဘူး။ တမင်ချန်ထားတာ။
ဖြိုးငယ်ငယ်ကတော့ ချွတ်စရာ အဝတ်အစားများတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က သူ့အဝတ်အစားတွေကို ချွတ်မပစ်ဘူး။ လှန်ပဲ တင်လိုက်တယ်။
ဂျိုင်းပြတ် စွပ်ကျယ် စပို့ရှပ်ကလေးကို လည်ပင်းနား အထိရောက်အောင် လှန်တင်တယ်။
ဘရာစီယာကိုလည်း နောက်ကျောချိတ်တွေ ဘာတွေ ဖြုတ်မနေတော့ဘူး။ တစ်ခါတည်း ဆွဲလှန်တင်လိုက်တာပဲ။ ဟော၊ ချာတိတ်မရဲ့ နို့အုံကြီး နှစ်လုံးလဲ ပြူးပြူးကြီး ပေါ်လာရော။ ဒီအခါမှာ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်ကို အသာယှဉ်ရပ်ခိုင်းပြီး နို့အုံနှစ်ခုကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ပြန်တယ်။ နှစ်ယောက်စလုံး နို့တွေက တော်တော်ထွားတယ်။ ပြီးတော့ အိတွဲမနေဘူး။
ဖြိုးငယ်ငယ်က ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ပဲ ရှိသေးတာမို့ နို့အုံအိတွဲမနေတာက သူ့အသက်အရွယ် သဘာဝပါပဲ။ ခင်မြနိုင်ကတော့ အသက်ကြီးနေပေမယ့် နို့တွေတွဲကျမနေပဲ တင်းရင်းမို့ဝန်းနေတာ ချီးမွမ်းဖို့ကောင်းတယ်။ သူက ကရာတေးလေ့ကျင့်နေတဲ့ အကျိုးလို့ခေါ်ရမယ်။

နို့သီးချင်းတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မတူကြဘူး။ ဖြိုးငယ်ငယ်ရဲ့ နို့သီးတွေက ပိုချွန်တယ်။ ပိုရှည်တယ်။ ခင်မြနိုင် နို့သီးတွေကတော့ ဖြိုးငယ်ငယ်လောက် မချွန်ဘူး။ မရှည်ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူကအလုံးတော့ ပိုကြီးတယ်။ တူညီတာတစ်ခုကတော့ မိန်းမနှစ်ယောက်ရဲ့ နို့သီးခေါင်းလေးတွေ ခုံးခုံးတင်းမာကော့တောင်နေကြတာပါပဲ။ ဒါဟာသူတို့ စိတ်လှုပ်ရှားနိုးကြွနေတယ်ဆိုတာ ပြနေတာမို့ ကျုပ်ကြိတ်ပြီးပြီးမိတယ်။
နောက်တော့ ကျုပ်က ခင်မြနိုင်နဲ့ ဖြိုးငယ်ငယ်ကို ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ကပ်နေအောင်အထိုင်ခိုင်းတယ်။ ဖြိုးငယ်ငယ်က ခင်မြနိုင်ရဲ့ ဘယ်ဖက်မှာ ထိုင်တာ။ ဒီတော့ ချာတိတ်မရဲ့ ညာဖက်နို့အုံက ခင်မြနိုင်ရဲ့ ဘယ်ဖက်နို့အုံနဲ့ ထိကပ်နေတယ်။
ကျုပ်က ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ နို့အုံနှစ်ခုကို ကျုပ်ရဲ့ လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဘေးကနေ ဝိုက်တွန်းပြီး နို့သီးခေါင်းနှစ်ခု ပူးသွားအောင်လုပ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ဒီလိုပူးကပ်သွားတဲ့ နို့သီးခေါင်းနှစ်ခုကို ပါးစပ်နဲ့ ကုန်းပြီး အားရပါးရ စို့ပေးတာ။ နို့သီးနှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်တည်း စို့ပေးတဲ့ သဘောဖြစ်သွားရော။
အောက်ပိုင်းကိုလည်း ချမ်းသာမပေးပါဘူး။ ပေါင်တွေကားခိုင်းပြီး စောက်ဖုတ်တွေကို ဒူးခေါင်းနဲ့ ထိတွေ့ ပွတ်တိုက်ပေးတယ်။

အပိုင်း ၃၆

ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို နေရာပြောင်းခိုင်းလိုက်တယ်။ ခင်မြနိုင်ရဲ့ညာဖက်ဘေးမှာ ဖြိုးငယ်ငယ်ရောက်သွားရော။
ခင်မြနိုင်ရဲ့ ညာဖက်နို့အုံနဲ့ ဖြိုးငယ်ငယ်ဘယ်ဖက်နို့အုံကပ်ပြီး နို့သီးခေါင်းနှစ်ခု ပူးကပ်သွားအောင်လုပ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးမှ ကျုပ်က နို့သီးနှစ်ခုလုံးကိုပါ ပါးစပ်နဲ့ ငုံ့စုပ်ပေးပြန်တယ်။
မိန်းမနှစ်ယောက်ရဲ့ နို့သီးခေါင်းတွေကို ပါးစပ်နဲ့ ပြိုင်တူစို့ပေးတာလေ။ ကျုပ်အဖို့တော့ အပြတ်ကို ကောင်းတယ်။ သူတို့လည်း ကောင်းကြမှာပါပဲ။ ကျုပ်က

ခပ်ကြမ်းကြမ်းစိုပေးပြီးတော့ ရှေ့တစ်ဆင့်တတ်တယ်။ နို့သီးတွေကို အားရအောင်စိုပေးပြီးတော့ ရှေ့တစ်ဆင့်တတ်တယ်။
“ကိုင်း လီးစုပ်ပေးကြစမ်း။ နှစ်ယောက်ပြိုင်တူ စုပ်ပေးကြ။ ပထမဆုံး ရွေးဥတွေကို စပြီးရက်ပေး။ ပြီးမှ လီးချောင်းအတိုင်း လျှာနဲ့ ရက်ပြီး အပေါ်တတ်လာ။ လီးထိပ်ပိုင်း ရောက်တော့မှ တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ စုပ်... လုပ်ကြလေ။ ဘာငိုင်းနေတာလဲ”

x x x x x x x x x x x x x x x x

ဆရာက သူ့လီးကို စုပ်ခိုင်းတယ်။ လီးသာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ရွေးဥတွေကိုပါ ရက်ပေးရမှာတဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်မနဲ့ ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်တို့ နှစ်ယောက် ပြိုင်တူ အလုပ်ခိုင်းတာ။ ကျွန်မဖြင့် အတော်ကြောက်သွားတယ်။ ရက်လည်းရက်တယ်။ ရွံလည်းရွံတယ်။ ယောက်ျားတွေရဲ့ လီးကြီးက ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေကို ထူးခြားတဲ့ အရာတွေသာ ဖန်တီးပေးစွမ်းနိုင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်မကိုယ်တိုင် အလိုးခံဖူးတာကြောင့် ကောင်းကောင်းကြီး သိထားပြီးသားပါ။

စောက်ဖုတ်ထဲ လီးထိုးသွင်းမယ်ဆိုရင် ခံဖို့ အသင့်ပါပဲ။ အခု ဆရာကိုစောမင်းက ကျွန်မတို့ကို အကြပ်ကိုင် အနိုင်ကျင့်နေတာဖြစ်ပေမယ့် သူနို့ဆွပုံ တစ်မျိုးဖြစ်တာကြောင့် မရှက်တမ်းဝန်ခံရမယ်ဆိုရင် ကျွန်မဟာ အတော်လေးကာမရမက် နိုးကြွနေပါပြီ။ အထူးသဖြင့် ဆရာမ ခင်မြနိုင်ရဲ့ နို့သီးနဲ့ ကျွန်မနို့သီး ပူးကပ်နေအောင်ကို နို့အုံတွေကို အတင်းဖိတွန်းယူပြီး ပါးစပ်နဲ့ နို့စိုပေးတာ ခံရတုန်းကများဆိုရင် ကျွန်မအဖုတ်ထဲမှာ စိုကနဲရွဲကနဲကို ဖြစ်ပြီး အရည်ကြည်တွေကို စိမ်ထွက်ကျလာတာ။

ဒါကြောင့် ဆရာမကိုစောမင်းက လိုးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မခံဖို့ အသင့်ပါ။ သူက အတင်းလိုးတာဖြစ်ပေမယ့် ကျွန်မက အလိုးခံချင်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စောက်ဖုတ်ထဲထိုးသွင်းပြီး လိုးရတဲ့ လီးတန်ကြီးကို ပါးစပ်နဲ့ ငုံ့စုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာကတော့ ရွံစရာကြီးပါ။ ကျွန်မ မစုပ်ချင်ဘူး။ စုပ်မပေးချင်ဘူး။ ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်ကလည်း ကျွန်မလိုပဲ ခံစားရမှာပါ။ ကြောက်လန့်ရွံရှာနေမှာပါ။ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနဲ့ အလန်တကြားဖြစ်သွားတာ ကျွန်မမြင်လိုက်ရသားပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်အဖြစ်က ဆရာကိုစောမင်းရဲ့ လက်ခုပ်ထဲက ရေ ဘဝပါ။ သူ့ကို မလွန်ဆန်နိုင်ပါဘူး။ သားမှ ချမ်းသာကြရမဲ့ အခြေအနေပါ။ ကျွန်မရော ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်တို့ပါ လီးစုပ်ပေးပါရစေလို့ တောင်းပန်ကြပါတယ်။ အသနားခံကြပါတယ်။

ကျွန်မတို့ ဒါမျိုး တစ်ခါမှလည်း မလုပ်ဖူးသေးပါဘူး လို့လည်းပြောပြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုစောမင်းကတော့ မသက်ညှာပါဘူး။ အတင်းပဲ လီးစုပ်ခိုင်းတယ်။ သူခိုင်းတာ မလုပ်ရင် နေ့လည်က ကျွန်မတို့ ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ခဲ့တာတွေကို ရဲတိုင်ပြီး အမှုဖွင့် အရေးယူမယ်လို့တောင် ခြိမ်းခြောက်လာတယ်။

ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက် ဘာတတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ စိတ်ထဲက ရွံရှာလှပေမယ့် ဆရာကိုစောမင်းခိုင်းတဲ့ အတိုင်း လီးစုပ်ပေးရပါတော့တယ်။ ဆရာကိုစောမင်းက ဝတ်ထားတဲ့ ပုဆိုးကို ချွတ်ချလိုက်တယ်။ သူဟာ ကျွန်မတို့ကို လိုးနိုင်ဖို့ အစစ ပြင်ဆင်ထားတာပါ။ ပုဆိုးတောင် တစ်ထပ်တည်းဝတ်ထားတာ။ အတွင်းခံ ဘောင်းဘီမပါဘူး။

ပုဆိုးချွတ်လိုက်တော့ သူ့အောက်ပိုင်းက ဗလာကျင်းသွားပြီး လီးကြီးပေါ်လာတယ်။

သူ့လီးကြီးကတောင်တော့ မတောင်သေးပါဘူး။ ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ မတောင်တောင်၊ မမာ့တမာ အခြေအနေမျိုးမှာ ရှိနေတာ။
လီးက ဆိုးတော့မဆိုးပါဘူး။ ရန်ပိုင်ထက်ဆိုတော့ ကုလားကပြားရဲ့ လီးလောက်မကြီးပေမယ့် မင်းခေါင်စိုးဆိုတဲ့ တရုတ်ကပြားကောင်လေးရဲ့ လီးထက်တော့ ပိုကြီးတယ်။
ကျွန်မနဲ့ ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်တို့ နှစ်ယောက် စုပ်ပေး၊ ရက်ပေးလိုက်ရင် မာန်ထစပြုနေတဲ့ ဒီလီးကြီး မတ်မတ်တောင်လာမှာပါပဲ။ သူ့လီးကြီးတောင်လာရင် ဆရာက ကျွန်မနဲ့ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်တို့ကို လိုးတော့မှာပါပဲ။ လိုးနိုင်အောင် လီးတောင်ဖို့ စုပ်ပေးရတော့မယ် အဖြစ်ပါ။
ဆရာကိုစောမင်းက မွေ့ရာပေါ်မှာ ပေါင်ကြီးတွေ ကားပြီး ပက်လက်စင်းစင်း အိပ်နေတယ်။ လီးစုပ်ပေးရမယ် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ခူးတုတ်ပြီး ထိုင်ကြရတယ်။
ကျွန်မက ညာဖက်က၊ ဆရာမလေးခင်မြနိုင်က ဘယ်ဖက်က။
ကျွန်မနဲ့ ဆရာမလေးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြတယ်။ ဆရာမလေးရဲ့ မျက်နှာဟာ သနားစရာလေး။ ငိုမဲ့မဲ့နဲ့။ ကျွန်မမျက်နှာလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်နေမှာပါပဲ။
မလုပ်ချင်တဲ့ ရွံရှာတဲ့ အလုပ်ကို အကြပ်စေခိုင်းမှုကြောင့် မငြင်းသာပဲ လုပ်ပေးရတော့မှာကိုး။
“ကိုင်း စကြတော့။ စောစောက ပြောထားတာတွေ မမေ့ကြနဲ့နော်”
ဆရာကိုစောမင်းက သည်လိုပြောပြီး ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆံပင်တွေကို လှမ်းဆွဲပြီး အောက်ကို ဖိချလိုက်တာ။ ကျွန်မတို့ မျက်နှာတွေလည်း သူ့ပေါင်ကြားကို အပ်လျက်သားကျသွားကြပါတော့တယ်။

အပိုင်း ၃၇

ကျွန်မအနေနဲ့ မလုပ်ချင်တဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေရပါပြီ။ အသာပါးစပ်ကလေး ဟပြီး ဆရာကိုစောမင်းရဲ့ ဂွေးဥကြီး တစ်လုံးကို ငုံလိုက်ရပါတယ်။ ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်ခမြာလည်း ကျွန်မနဲ့ ဘဝတူပါပဲ။ ကျန်နေတဲ့ ဂွေးဥကြီး တစ်လုံးကို သူ့ပါးစပ်လေးနဲ့ ငုံလိုက်တာကို ကျွန်မမြင်လိုက်သိလိုက်ရတယ်။ ပြီးတော့ ဆရာတစ်ယောက် ဆတ်ကနဲတွန့်သွားပြီး ပါးစပ်က ဟင်းဆို အသက်ပြင်းကြီး ရှုလိုက်သံကိုလည်း သိလိုက်ကြားလိုက်ရတယ်။
မိန်းကလေးနှစ်ယောက်က သူ့ဂွေးဥကြီးတွေကို တစ်ယောက်တစ်လုံးစီ ပါးစပ်နဲ့ ငုံစုပ်ပေးလိုက်တာ ခံလိုက်ရလို့ ငနဲသားပီတိဖြစ်ပြီး ကျေနပ်သွားတာပါပဲ။
ကျွန်မမှာတော့ ဂွေးဥစုပ်ပေးရတာ ရွံလွန်းလို့ ရင်ထဲက ပျို့တက်လာတာကြောင့် မအော့အန်မိအောင် မနည်းကြီး ကြိုးစားနေလိုက်ရတယ်။ မျက်ရည်တွေကိုတော့ မထိန်းနိုင်ပါဘူး။
မျက်လုံးထဲက ယိုစီးကျနေပါတယ်။ ငုံထားမိမှတော့ မထူးပါဘူးလေ။ ကျွန်မဟာ သူ့ဂွေးဥကြီးတွေကို အသာပဲ စုပ်ပေးရက်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပါးစပ်ထဲမှာ လုံးလုံးချောချောနဲ့။ ပြီးတော့ ကွေးကွေးကောက်ကောက် အမွှေးတွေကလည်း ပေါက်နေလိုက်သေးတယ်။ ဂွေးစုပ်ပေး ရက်ပေးရတာ ရွံမိတာ တစ်မျိုး၊ အမွှေးတွေနဲ့ နှာခေါင်း ထိမိပြီး ယားကျိကျိ ဖြစ်တာကတစ်မျိုးနဲ့ ကျွန်မဖြင့် သိပ်ကို အနေရခက်နေတာပဲ။
ကိုစောမင်းကြိုတင်ပြောထားတဲ့ အတိုင်းကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ဆက်ပြီး လုပ်ပေးရပါတယ်။ ဂွေးဥကို ရက်ပေးစုပ်ပေးပြီးတော့ အပေါ်ကို အသာတတ်လာရတယ်။ ပါးစပ်ကလေးဟပြီး သူ့လီးအတံကြီးကို အရင်းကစလို လျှာနဲ့ရက်ပေးရတယ်။ ဒီအခါမှာ တစ်ဖက်ကနေပြီး

ဖြစ်သွားချိန်မှာ ဖြိုးငယ်ငယ်က အဝတ်အစားတွေ ချွတ်နေရတုန်း။
ခင်မြနိုင်ဟာ ကိုယ်လုံးတီးနဲ့ ရုပ်နေရင်း အဝတ်အစားတွေ ချွတ်နေလေတဲ။ ဖြိုးငယ်ငယ်ကို
အသာကြည့်နေတယ်။ ဒီလိုကြည့်ရင်း ခင်မြနိုင်ရဲ့ စိတ်တွေ တစ်မျိုး တစ်ဖုံလှုပ်ရှားလာရသလို
ဖြိုးငယ်ငယ်ဟာလည်း ခင်မြနိုင်ကြည့်နေတာကို ခံရင်း စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လာတယ်။
ဒီမိန်းမရယ် သူ့ရယ် လီးတစ်ချောင်းတည်း အတူအလိုးခံ ဘဝရောက်တော့မှာပါလားလို့လည်း
တွေးမိတယ်။ ဖြိုးငယ်ငယ် အဝတ်တွေချွတ်ပြီးတာနဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက်ဟာ ခုတင်ပေါ်မှာ
ဘေးချင်းယှဉ်ကပ်ရပ်သား လေးဘက်ထောက်ပြီး ဖင်ကုန်းပေးလိုက်ကြရရှာပါတော့တယ်။
ကုန်းပေးထားတဲ။ ဖင်ကြီး နှစ်လုံး တင်းနေ ပြောင်နေတာပဲ။ ကားပြီး အိနေတာပဲ။
လိုးရတော့မယ် ငနဲသား မျက်လုံးတွေ တလက်လက်တောက်လာတယ်။ လျှာကို နှုတ်ခမ်းမှာ
တစ်ချက်သပ်လိုက်မိတယ်။ သူ့လီးကလည်း ငေါ့ကနဲ ငေါက်ကနဲ လှုပ်ခါလို။

အပိုင်း ၃၈

“ဆရာမက ဖင်ကြီးကို အပေါ်နဲ့နဲ့ကြွတက်သွားအောင်ကော့တင်လိုက်။ ဖြိုးငယ်ငယ်က ပေါင်ကို
နည်းနည်းကွပေး ဖင်ကို အောက်နည်းနည်းချ၊ ဟုတ်ပြီ။ အဲဒီအတိုင်းနေ”
ဖင်တစ်ခုက မြင့်ကာ တစ်ခုက နိမ့်နေရာ ကိုစောမင်းက တညီတည်းဖြစ်အောင် စေခိုင်းပြီး
ဖင်တန်းညှိပေးလိုက်၏။ ကိုစောမင်းသည် ကုန်းပေးထားသော မိန်းမနှစ်ယောက်၏
တင်ပါးဆုံကြီးများ နောက်ဖက်တွင် အသာခူးထောက်နေရာယူလိုက်သည်။
ထို့နောက် ခင်မြနိုင်၏ ဖင်သားကြီးနှစ်ခု ကြားမှ စူတူတူ စအိုဝလေးကို ကြည့်လိုက်ကာ
ဘယ်နေရာကို လိုးဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။
သည်လို အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်သည် လီးမစုပ်ဖူးကြသလို ဖင်လိုးလည်း ခံဖူးကြသေးမှာ မဟုတ်။
သည်တော့ သူတို့၏ ဖင်များကို ဈေးဦးဖောက်ပေးလိုက်မည်။ နှစ်ယောက်လုံးကို ဖင်လိုးမည်။
ကိုစောမင်းသည် ခင်မြနိုင်၏ ဖင်သားကြီး နှစ်ခြမ်းကို ကျကျနနဆွဲဖြဲသည်။ ဖင်ပြဲထွက်ကာ
ဖင်ပေါက်လေးစုထွက်လာသည်ကို သေသေချာချာကြည့်သည်။
ဖင်ဖြူ အကြည့်ခံနေရလေသော ခင်မြနိုင်မှာ ရင်တဒိန်းဒိန်းခုန်နေသည်။ မျက်နှာလည်း
မထားတတ်တော့။ ဖြစ်ရသည်။ ဘဝကတော့ တကယ်ကို အရှက်ကုန်အောင်ကို ဖြစ်၍
အကြည့်ခံနေရသည်။
ခင်မြနိုင်ပြီးတော့ ကိုစောမင်းက ဖြိုးငယ်ငယ်ကို ဖင်ဖြူ၍ ကြည့်ပြန်သည်။ ကောင်မလေး
ရင်ဖိုရပြန်ပြီ။ ဘာကြောင့် ဖင်ပေါက်ကို သည်လောက်
ရက်ရက်ရောရောဖြူကြည့်နေရလေသနည်းဟုလည်း ဖြိုးငယ်ငယ် စိတ်ထဲတွင်ထင်မိသည်။
ကိုစောမင်းသည် ဖြိုးငယ်ငယ်၏ ဖင်ပေါက်ကို ဖြိုထားရင်း တံတွေးထွေးထည်လိုက်သည်။
တမင်ပင် ထို့ ကနဲအသံမြည်အောင် ပြုကာ တံတွေးထွေးချသည်။
တံတွေး ထွေးသံနှင့်အတူ ဖင်ဝတွင် တံတွေးများ စိုကနဲအေးကနဲဖြစ်သွားမှပင် ဖြိုးငယ်ငယ်မှာ
ကိုစောမင်း၏ အကြံကို ရိပ်မိသည်။ ဖင်လိုးမည်ဆိုလျှင် ဖင်ဝတွင် တံတွေးဆွတ်ပေးရကြောင်း
အပြာစာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ဖြိုးငယ်ငယ် ဖတ်ဖူးထားသည်။
“ဖင်ကို ဘာဖြစ်လို့ တံတွေးဆွတ်ရတာလဲ ဆရာ”
ဖြိုးငယ်ငယ်က အလန့်တကြားမေးလိုက်တယ်။ ဒီအသံကြားရတော့ ခင်မြနိုင်လည်း
ရင်ထိတ်သွားရတယ်။ သူလည်း မ အ ပါဘူး။ ဖင်ပေါက်ကို တံတွေးဆွတ်တာ
ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်လဲဆိုတာ သိတာပေါ့။

“သမီးကို ဖင်ချမလို၊ တံတွေးဆွတ်တာပေါ့ကွ”

ကိုစောမင်းက လေအေးအေးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ ပြောပြီးတာနဲ့ ခင်မြနိုင်ရဲ့ ဖင်ကိုဖြုတ်ပြီး တံတွေးတွေ ထွက်ကနဲ မြည်အောင် ထွေးချလိုက်ပြန်တယ်။ နဂိုက ရင်ထိတ်နေတဲ့ ခင်မြနိုင်တစ်ယောက် ဖင်တံတွေး အဆွတ်ခံလိုက်ရတော့ ကျောရိုးကို စိမ့်ချမ်းအောင် ကြောက်လန့်သွားရရှာတယ်။

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ”

“သမီး အဲဒီမှာ တစ်ခါမှ အလုပ်မခံဖူးသေးပါဘူး ဆရာရယ်။ သမီးကြောက်တယ်” ခင်မြနိုင်နဲ့ ဖြိုးငယ်ငယ်တို့ နှစ်ယောက်လုံး ဘယ်သူမှ ဖင်လိုး မခံဖူးကြသေးဖူး။ ဒါကြောင့်ဖင်ချခံရမှာကို တကယ်ကို ကြောက်နေကြတယ်။

ပြီးတော့ ကိုစောမင်းကို ဘယ်လိုမှ တောင်းပန်အသနားခံလို့ မရနိုင်မှန်းလည်း သူတို့ သိကြတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဖင်လိုးခံရမှာတော့ သေအချာပါပဲ။ နှစ်ယောက်လုံး တစ်ဆတ်ဆတ်ကို တုန်နေကြတယ်။

သူ့ဖင်လိုးတာ ခံရတော့မယ် မိန်းမနှစ်ယောက် ကြောက်လန့်ပြီး ဆတ်ဆတ်တုန်နေတာကို ကြည့်ရင်း ကိုစောမင်းအတော်ကို ကျေနပ်နေတယ်။ ကိုစောမင်းဟာ ဖင်လိုး အတော်ဝါသနာပါတဲ့ကလေးပဲ။ ခင်မြနိုင်ရဲ့ဖင်နဲ့ သင်တန်းသူကလေး ဖြိုးငယ်ငယ်တို့ရဲ့ ဖင် ဖင်ပေါက်နှစ်ခုကို ဆက်တိုက်လိုးရဖို့ ဖြစ်လာပြီ။ မိန်းမနှစ်ယောက်လုံး ဘေးဘက်ကုန်း ဖင်ပူးတောင်းထောင်ရက်သားဖြစ်နေရုံ မက၊ ဖင်ပေါက်နှစ်ပေါက်လုံးကလည်း တံတွေးဆွတ်ပြီးပြီ။ လီးထိုးသွင်းပြီး ဖင်ဆော်ရုံပဲ ရှိတော့တယ်။

ကိုစောမင်းက ဘယ်ညာလက်ညှိုးနှစ်ခုကို ဖင်ပေါက်တစ်ပေါက်စီထဲကို ဆတ်ကနဲထိုးသွင်းလိုက်တယ်။

“အားလားလား”

“အို... အမေ နာတယ် အား”

ဖင်ဘူးတောင်း ထောင်ပြီး ကုန်းပေးထားရတဲ့ မိန်းမနှစ်ယောက် ဖင်တွန့် ခါးကော့ပြီး အော်ဟစ်ညည်းတွားလိုက်ကြတယ်။ တစ်ခါမှ အလိုးမခံရဘူးသေးတဲ့ ဖင်ပေါက်တွေ မဟုတ်လား။ ကျဉ်းနေတယ်လေ။ လက်ညှိုးကို ဆတ်ကနဲထိုးထည့်လိုက်တော့ နာတာပေါ့။ လန့်အော်မိတာပေါ့။

“ဆရာမ ကျုပ်လီးကိုဆွဲပြီး ဖင်ဝမှာတေ့တပ်ပေး”

ကိုစောမင်းက ခင်မြနိုင်ရဲ့ ဖင်ပေါက်ကို ထိုးကလိနေတဲ့ လက်ညှိုးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ပြောတယ်။ ကျန်တဲ့လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကတော့ ဖြိုးငယ်ငယ်ရဲ့ စအိုထဲ ထိုးကလိနေတုန်းပဲ။ ဒီလိုစေခိုင်းလိုက်သံကို ဖြိုးငယ်ငယ်ကြားတယ်။ ဆရာမခင်မြနိုင်ပြီးရင် သူ့အလှည့်ရောက်လာရမှာမို့ တွေးကြောက်ပြီး ဟင့်ကနဲ ရှိုက်ငိုမိလိုက်တယ်။ မကြာပါဘူး။ ဗျစ်ဗျစ်ဗျစ်ဆိုတဲ့ အသံနဲ့အတူ ဆရာမ ခင်မြနိုင်ရဲ့ စူးစူးဝါးဝါး အော်လိုက်သံကို ဖြိုးငယ်ငယ်ကြားရတယ်။

“အား.. အား နာတယ်... နာတယ်.. အား ဖြည်းဖြည်း ဆရာရဲ့။ ဖြည်းဖြည်း အားအားအား သေပြီသေပြီ”

ဖင်ကလိခံနေရရှာတဲ့ ဖြိုးငယ်ငယ် အရမ်းကို ကြောက်လာတယ်။ အော်သံတွေ ကြောင့် မချိမဆန့်ကို နာကြင်နေမှာလည်း မှန်းဆမိတယ်။

အပိုင်း ၃၉

ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာမလေး ခင်မြနိုင်ခမြာ၊ သူ့ဖင်ပေါက်ထဲ လီးကြီး တိုးဝင်လာတဲ့ ဒဏ်ကို တွန့်တွန့်လူးအောင်ကို ခံနေရရှာပါတယ်။ အမျိုးသမီးရဲ့ အော်သံက ကိုစောမင်းကို ပိုလို့ ရမက်ထန်စေတာကြောင့် တအားဖိဖိထိုးထည်လိုက်တာ နောက်ဆုံးတော့ လီးစတ်ချောင်းလုံး ဖင်ခေါင်းထဲ မြုပ်ဝင်သွားပါတော့တယ်။

လီးအဆုံးဝင်အောင် သွင်းပြီးတော့ ကိုစောမင်းက ဆတ်ကနဲပြန်ဆွဲထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဖြိုးငယ်ငယ်ရဲ့ ဖင်ထဲတစ်ချိပြောင်းထည်ရအုံးမှကြီး။ လီးအသွင်းရက်စက်သလို အထုတ်လည်း ကြမ်းတမ်းတာကြောင့် ခင်မြနိုင်အော်လိုက်ရပြန်တယ်။

ကိုစောမင်းက ဖြိုးငယ်ငယ်ရဲ့ ဖင်ပေါက်ထဲ ထိုးကလိနေတဲ့ သူ့လက်ညှိုးကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

“အမလေး။ သေတော့မယ်ထင်ပါရဲ့”

လက်ညှိုးဆွဲထုတ်သွားပြီးရင် လီးဝင်လာမှာကို ကြိုသိနေတဲ့ ဖြိုးငယ်ငယ်က ငိုသံပါကလေးနဲ့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

“ကိုင်း... သမီး။ ဖင်ဝမှာ လီးတော့ပေးစမ်း”

ခင်မြနိုင်ကို ခိုင်းသလိုမျိုးပဲ၊ ကိုစောမင်းက ဖြိုးငယ်ငယ်ကို ခိုင်းလိုက်ပြန်တယ်။ ဖြိုးငယ်ငယ်ဟာလည်း ကြောက်ဆုတ်ဆုတ်နဲ့ပဲ၊ ညာဘက်လက်ကလေးကို နောက်ပစ်ပြီး ကိုစောမင်းရဲ့ လီးကြီးကို ကိုင်လိုက်ရရှာတယ်။ ခင်မြနိုင်ဖင်ထဲက ဆွဲထုတ်ထားခဲ့တာမို့ လီးမှာ ချောကျိနေတယ်။ ဖြိုးငယ်ငယ်သည် သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ထိုလီးကိုဆွဲယူကာ စအိုဝတွင်တော့ပေးလိုက်ရသည်။

“ဖြည်းဖြည်းသွင်းပါ ဆရာရယ် နော။ အား... အား... သေပါပြီဆရာရဲ့။ အမလေး... အားအား”

ဖြိုးငယ်ငယ်က တောင်းပန်ရှာသော်လည်း အရှိန်တတ်နေပြီဖြစ်သော ကိုစောမင်းက မညာ။ ဖင်ဝတွင် လီးတော့ပြီးသည်နှင့် တအားဆောင့် ထိုးချလိုက်ရာ လီးကြီးသည် ကျဉ်းကြပ်လှသော စအိုထဲသို့ ထစ်၍ တိုးဝင်သွားသည်။ လီးတစ်ချောင်း လုံး ဝင်သွားပြီးနောက် ကိုစောမင်းသည် ခပ်ပြင်းပြင်းဆောင့်သည်။ ဖြိုးငယ်ငယ်တစ်ယောက် တအင့်အင့်ညည်းတွားရင်း ဖင်လိုးခံနေရရှာသည်။ ပြီးတော့ ဖြိုးငယ်ငယ်၏ ဖင်ထဲမှ ဆွဲဖြုတ်ကာ ဘေးဘက်တွင် အသင့်ကုန်းကာ စောင့်နေရလေသူ ခင်မြနိုင်၏ ဖင်ထဲ ပြောင်းထည်သည်။ တအားထိုးထည်ပြီး ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆောင့်ချက်လိုးရာ ခင်မြနိုင်တွန့်တွန့်လူးပြီး အသံကုန်အော်ရရှာပြန်သည်။

ထို့နောက် ဖြိုးငယ်ငယ်၏ ဖင်ကို တဖန်ပြောင်းလိုးပြန်သည်။ မိန်းမနှစ်ယောက်၏ ဖင်ပေါက်နှစ်ခု တစ်ပေါက်တစ်လှည့်စီပြောင်း၍လိုးနေရာ ကိုစောမင်းမှာလည်း အရမ်းကိုဇိမ်တွေ့လျှက် အပြတ်နှာထန်ကာ မီးကုန်ယမ်းကုန်လိုးပစ်လိုက်ရာ၊ သိပ်ကြာကြာထိန်းမထားနိုင်တော့ပဲ သုတ်ရည်တွေ ထွက်ကုန်လေတော့သည်။ ထိုသို့ သုတ်ရည်တွေ ပန်းထွက်သွားချိန်တွင် ခင်မြနိုင်၏ ဖင်ကို လိုးနေခိုက်ဖြစ်သည်။ ကိုစောမင်းမှာ တရားတော့ မျှတသည်။ သုတ်ထွက်သွားမှန်းသိသည်နှင့် ခင်မြနိုင်ဖင်ထဲမှ လီးကို ဆွဲထုတ်ကာ ဖြိုးငယ်ငယ်၏ ဖင်ပေါက်ထဲ အမြန်ပြောင်း၍ ထိုးထည်သည်။ သို့သော် သူ့လီးသည် သုတ်ထွက်သွားသည်နှင့် ပျော့ကျသွားရာ ဖြိုးငယ်ငယ်၏ ဖင်ပေါက်ထဲသို့ ဝင်အောင်သွင်း၍မရတော့။ ပန်းထွက်လက်စ သုတ်ရည်အကြွင်းအကျန်အချို့သာလျှင် ဖြိုးငယ်ငယ်၏

တင်ပါးသားကြီးများပေါ်ကျရောက်ပေကျန်ကုန်သည်။
ထိုအချိန်တွင် ခင်မြနိုင်နှင့် ဖြိုးငယ်ငယ်တို့နှစ်ယောက်မှာ ဖင်ဇိမ်တွေ့စ ဖြစ်သည်။
နာကြင်မှုပြန်သော ဖင်လိုးခံမှု အရသာကို ခံစားရစ ဖြစ်သည်။ ဖင်ခံရတာကောင်းမှန်း
သိကာစဖြစ်သည်။ 'ပြီး' ဖို့ကတော့ ဝေးသေးသည်။
သည်လို အချိန်မျိုးတွင်မှ ကိုစောမင်း သုတ်ထွက်ပြီး လီးကပျော့ကျသွားရာ မိန်းမနှစ်ယောက်မှာ
မချင့်မရဲကြီး ဖြစ်ကျန်နေခဲ့သည်။

ကိုစောမင်းမှာလည်း ခင်မြနိုင်နဲ့ ဖြိုးငယ်ငယ် တောင့်တောင့်အယ်အယ် မိန်းမနှစ်ယောက်ကို
ဆက်တိုက်လိုးနေချင်ပါသော်လည်း၊ လီးက ချက်ချင်းပြန်မတောင်နိုင်သောကြောင့်
စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်မပါ အနားယူရလေသည်။

အနားယူနေရင်း မျက်စိအရသာခံကာ ဇိမ်တစ်မျိုးခံရန် စိတ်ကူးရသောကြောင့် ရန်ပိုင်ထက်ကို
လှမ်းခေါ်ယူလိုက်သည်။ သည်အခေါ်ကို စောင့်နေသော ရန်ပိုင်ထက်လည်း မဆိုင်းမတွပင်
ကားဂိုဒေါင်ထဲ ဝင်ရောက်လာသည်။ ရန်ပိုင်ထက်နောက်မှ မင်းခေါင်စိုးက
ကုတ်ချောင်းချောင်းနှင့် လိုက်ပါလာသည်။

“ကဲ ရန်ပိုင်ထက်ရေ။ ဆရာတော့ ခဏနားအုံးမယ်။ ဆရာနားနေတုန်း မင်းကြိုက်ရာ
တစ်ယောက်ကို ယူပြီး ချ။ ဟုတ်လား။ ဒါနဲ့ ဟိုကောင်ကကော ဘာလို့ပါလာတာလဲ”

“သူကလဲ ဟို ဆရာစွန့်ကြဲတာလေးတွေ ရမလားလို့လိုက်လာတာပါ”

“အေး ဒါဆိုလည်း သူ့လည်း မျှလိုက်ကွာ”

ကုန်ခမ်းသွားနိုင်သည်။ ပစ္စည်း မဟုတ်သောကြောင့် ကိုစောမင်းကလည်း
စေတနာကောင်းနေသည်။

“ကျေးဇူးပဲ ဆရာ။ ကဲဟေ့ ဖိုးစိုး မင်းက ဆရာမလေးကိုဖိုက်။ ငါက ဖြိုးငယ်ကို ဆော်မယ်”
ရန်ပိုင်ထက်က ခွဲတမ်းချသည်။

“ဟာကွာ... မင်းကလဲ။ ဆရာမကို ငါနေ့လည်က တစ်ချိန်ဆော်ပြီပြီပဲ။ အခုဖြိုးငယ်ကို
ငါပေးကွာ။ မင်းက ဆရာမကို တီးပေါ့”

မင်းခေါင်စိုးက ဈေးဆစ်သည်။

“မင်းကလဲကွာ။ ဆရာမကို ဖိုက်ပြီးရင် ဖြိုးငယ်ကို ဆက်ချပေါ့ကွာ...”

“ဒါပေမယ် ငါ့လီးက ပြန်တောင်ဖို့ မလွယ်ဘူးကွ။ တစ်ချိန်ချပြီးရင် ပျော့ကျသွားမှာ။
ဖြိုးငယ်ကိုပဲ ချပါရစေကွာ”

မင်းခေါင်စိုးနဲ့ ရန်ပိုင်ထက် အဝေမတဲဖြစ်နေရာ ကိုစောမင်းကကြားမှ ဝင်၍ ဖြန်ဖြေပေးသည်။

“ဟေ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဖြိုးငယ်ကို ချချင်ရင် အတူတူညှပ်ချကြပါလားကွ။ သူ့မှာ ချလိုရတဲ။
အပေါက်က သုံးပေါက်တောင် ရှိနေတာပဲ။ ပြီးလို့ တတ်နိုင်သေးရင် ဆရာမလေးကိုလည်း ဒီလိုပဲ
ညှပ်ချကြပေါ့”

ကိုစောမင်း၏ စကားကိုကြားသောအခါ ဖြိုးငယ်ငယ်ရင်ထိတ်သွားရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ။ ကိုင်း ငါက ဖြိုးငယ်ကို ဖင်ဆော်မယ်။ မင်းက
အဖုတ်ကိုရှေ့ဘက်ကနေချပေါ့။”

ရန်ပိုင်ထက်၏ စကားကို ကြားရပြန်သောအခါ ဖြိုးငယ်ငယ် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

ကြောက်လန့်၍ နေသော်လည်း ဖြိုးငယ်ငယ်မှာ ငနဲသားနှစ်ယောက်၏ ဆန္ဒကို မလွန်ဆန်နိုင်ပါ။
ပြီးတော့ ဆန်တင်ဖြစ်နေခဲ့သော ဖင်လိုးခံမှု အရသာကိုလည်း ဆက်၍ ခံစားလိုသေးသည်။

ဒါပေမယ် ရန်ပိုင်ထက်၏ ကြီးမားတုတ်ခိုင်လှသော လီးကြီးဖြင့် ဖင်ပေါက်ထဲ

ထိုးသွင်းခံရမှာကိုတော့ အတော်လန့်နေရှာသည်။

“ရန်ပိုင်ထက်ရယ်... ငါ့ကိုဖင်လိုရင် ဖြည်းဖြည်းသက်သာလုပ်ပါနော်။ နင့်ဟာကြီးနဲ့ တအားချရင် ငါ့ဖင်ကွဲသွားလိမ့်မယ်”

ဖြိုးငယ်ငယ်မှာ မျက်နှာပူပူနှင့်ပင် တောင်းပန်ရရှာသည်။

“ဖင်လိုတဲနေရာမှာ ငါက ဆရာပါဟ။ နင်နာပေမယ်၊ ကောင်းကောင်း အရသာတွေမှာပါ။ ကိုင်း စကြမယ်။ ဖိုးစိုးက ပက်လက်အိပ်။ ဖြိုးငယ်က ဒီကောင်ပေါ်တက်ခွပြီး အဖုတ်ထဲ လီးသွင်းယူ။ ပြီးတော့မှ ငါက အပေါ်ကနေပြီး ဖြိုးငယ်ရဲ့ ဖင်ကိုဆော်မယ်။”

ရန်ပိုင်ထက်က အနေအထား ပြောဆိုညွှန်ပြတယ်။ ထို့နောက် ရန်ပိုင်ထက်နှင့် မင်းခေါင်စိုးတို့သည် ဖြိုးငယ်ငယ်၏ ဖင်နှင့် စောက်ပတ်ကို ရှေ့နောက် ညှပ်ကာလှိုကြသည်။

ရန်ပိုင်ထက်က စေခိုင်း၍ ခင်မြနိုင်သည် ထပ်ရက်သားလှိုနေကြသူ သုံးယောက်၏ အောက်ဖက်ပိုင်းတွင် လေးဘက်ထောက်ကာကုန်း၍ ရန်ပိုင်ထက်၏ ဝှေးဥများနှင့် မင်းခေါင်စိုး၏ဝှေးဥများကို တစ်လှည့်စီ ရက်ပေးစုပေးရသည်။

ဒါကိုကြည့်ရင်း ကိုစောမင်း လီးတောင်လာသည်။ ထို့ကြောင့် လေးဘက်ကုန်း၍ အသင့်ရှိနေလေသော ခင်မြနိုင်ကို နောက်မှနေ၍ လှိုလေတော့သည်။ စစချင်းဖင်ထဲသွင်းသည်။ နောက်တော့ စောက်ဖုတ်ကို ပြောင်းလှိုသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့လူစုသည် မိုးစင်စင်လင်းသည်တိုင်အောင် နည်းလမ်းမျိုးစုံဖြင့် စပ်ယှက် စည်းစိမ်ခံကြလေတော့သည်။ မိန်းမနှစ်ယောက် ဖွတ်ဖွတ်ကြေကုန်ကြသလို၊

ယောက်ျားသုံးယောက်မှာလည်း ဖလက်ပြကုန်မှ တစ်စခန်းရပ်ကြသည်။

ပြီးပါပြီ